

“இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம்”

நூலாசிரியர்
அ.வா. முஹ்சீன்

ஐனநாயகம்

வெள்ளை-கீறிஸ்தவ சமூகங்களின்
அரசியல் முறைமை

ஐ ந ன ன ன க ி

வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்களின்
அரசியல் முறைமை

அ.வா. முஹ்சீன்

சென்னை வெளியீடு

Title	: ஐனநாயகம் வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் அரசியல் முறைமை
Subject	: Democracy: Political System of White-Christian Societies
First Edition	: October, 2011
Author	: A.W. Muhseen
Copyright:	: A.W. Muhseen
Publisher	: Sonaham Publication, Jaya Street, Mutur, Sri Lanka
Printers	: IPC Printing Press, 24, De Vaas Lane, Grandpass, Colombo 14, Sri Lanka
Pages	: 80+xi
Price	: 200.00

சமர்ப்பணம்

இந்நூல்,
இறந்தும்
இறவா நினைவுகளாய்
வாழும்
றிசானாவுக்கு

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை

நன்றியுரை

முன்னுரை

அத்தியாயம்: 01

அரசு குறித்து விளக்கும் கோட்பாடுகள்

அத்தியாயம்: 02

ஜனநாயக அரசு முறைமை:

ஒரு வரலாற்றுப் பரிசீலிப்பு

அத்தியாயம்: 03

சிலுவை யுத்தங்கள்:

ஜனநாயக முறையின் ஊக்கிகள்

அத்தியாயம்: 04

நவீன ஜனநாயகம்:

வெள்ளை கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் அரசியல் முறைமை

அத்தியாயம்: 05

நவீன ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்கள்:

கிறிஸ்தவ உணர்வின் வகிபாகம்

அணிந்துரை

வெள்ளைக் கிறிஸ்தவர்களின் அரசியல் முறைமைதான் ஜனநாயகம், உலகத்தை அதன் நெருக்கடிகளிலிருந்து மீட்க வந்த அரசியல் சஞ்சீவியல்ல அது. அதன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் ஐரோப்பாவின் இருண்ட யுகத்துக்குள் புதைந்து கிடக்கின்றன. நிலப் பிரபுக்கள் அமைப்பினுள் சிக்குண்டு கிடந்த ஐரோப்பாவை சிலுவை யுத்தமும், கைத்தொழில் புரட்சியும், காலனித்துவ ஆசைகளும் ஜனநாயகத்தை நோக்கி நகர்த்துகின்றன. இந்த நகர்த்தலின் பின்புலத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்தின் கருத்தியலுக்கு பெரும் பங்கிருக்கின்றது. பொய்கள், வன்முறைகள், ஊழல்கள், பகைமைகள், போராட்டங்கள், அடக்குமுறைகள், அநீதிகள் நிறைந்த ஐரோப்பாவின் வரலாற்றில் அதன் அரசியல் நலனும் கிறிஸ்தவ நலனும் கைகோர்த்து பயணித்திருப்பதை வரலாறை ஆய்வு செய்யும் ஒருவர் நிச்சயம் கண்டு கொள்வார்.

ஜனநாயகம், மதத்தை அரசியலிலிருந்து பிரித்துவிட்டது என்ற மாயையை உருவாக்கியுள்ள வெள்ளைக் கிறிஸ்தவ உலகம், கிறிஸ்தவ மதத்தின் கருத்தியலால் தூண்டப்பட்ட நிலையில்தான் இன்று வரை செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மேற்கின் நலனிலிருந்து கிறிஸ்தவ நலன் பிரிக்க முடியாத ஒன்று என்பதை அவர்கள் தமது அனைத்து செயல்பாடுகள் ஊடாகவும் உலக அரங்கில் நிரூபித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இது இவ்வாறிருக்க, ஜனநாயகம் உலகை அதன் நெருக்கடிகளிலிருந்து மீட்க வந்த ஒரே பதிலீடு என ஜனநாயகவாதிகள் உரத்துப் பேசுகின்றார்கள். ஜனநாயகம் அப்படியொன்றும் உலகின் நெருக்கடிகளை களைந்து விடவில்லை.

மாறாக, சிக்கலான உலக அமைப்பொன்றைத் தோற்றுவிப்பதில் அது மகத்தான ஒரு பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறது.

வெள்ளைக் கிறிஸ்தவர்களின் மேற்குச் சூழலில் அவர்களது அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மத பின்புலத்தில் தவிர்க்க முடியாமல் பரிணாமம் பெற்ற ஜனநாயகத்தை உலகம் முழுவதினதும் அரசியல் முறைமையாகப் பொதுமைப் படுத்தி அதனை மேற்கல்லாத ஏனைய சமூகங்கள் மீது திணிக்க முயலும் போதுதான் சிக்கலான உலக அமைப்பொன்றுக்குள் தள்ளப்படுகிறது உலகம். எண்ணற்ற ஒவ்வாமைகளோடு பிறந்திருக்கும் வெள்ளைக் கிறிஸ்தவர்களில் அரசியல் முறைமையை உலகில் ஏனைய சமூகங்கள் ஏற்கவேண்டியதில்லை. தமது மத, கலாசாரம், பின்புலங்களுக்கு பொருத்தமான முறைமைகள் பற்றி சமூகங்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

உண்மையில் அரபு முஸ்லிம் சமூகங்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள எழுச்சியும் கூட மேற்கின் முறைமைகளுக்குள் சென்றுவிடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும்.....

என்ற ரீதியில் அ.வா. முஹ்சீன் அவர்கள் ஜனநாயகம் பற்றி தனது ஆய்வொன்றை இந்நூலின் மூலம் சமர்ப்பித்திருக்கின்றார்.

ஜனநாயகம் ஏன் கம்யூனிஸத்தை எதிர்த்தது? ஏன் இன்று முஸ்லிம் உலகின் மீது தனது கெடுபிடிகளை தீவிரப்படுத்துகின்றது? என்பதை ஆராய்ந்தால் கிறிஸ்தவ கருத்தியலுக்கும் அது சார்ந்த மேற்கு நலன்களுக்கும் உலகில் மாற்றீடொன்று உருவாகி செல்வாக்கு பெற்றுவிடக்கூடாது என்பதே பின்புலத்திருக்கும் மறைவான நோக்கமாகும். இத்தகைய நோக்கமொன்றினால் உலகம் நன்மையடையவில்லை. மாறாக, அவிழ்க்க முடியாத பின்னல்களுக்குள் உலகம் சென்று கொண்டிருப்பதே இதன் விளைவாகும் என்பதை நூலாசிரியர் வரலாற்றி னூடாகவும் நடைமுறை சான்றுகள் ஊடாகவும் நிறுவுகின்றார்.

ஜனநாயக அரசியல் மத சார்பற்றது என்ற பொதுவான வாதத்தை முற்றாக மறுக்கும் நூலாசிரியர், அது கிறிஸ்தவ கருத்தியலைக் கொண்ட ஓர் அரசியல் முறைமை என்பதை நிறுவுகிறார். உண்மையில் ஜனநாயகம் பற்றிய ஒரு மறு பரிசீலனையை நூலாசிரியர் சிறப்பாக செய்திருக்கிறார் என்று எல்லா

வகையிலும் கூறலாம். எனினும் ஒரு சிறந்த, தகுதிவாய்ந்த, உலக சமூகங்கள் பின்பற்றத்தக்க ஒரு மாற்றிடு, கோட்பாட்டளவிலாவது முன்வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது பொருத்தமானவர்களால் அது முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என அவர் கருதியிருக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும், அத்தகையதொரு தேவையை வலியுறுத்தியவனாக அ.வா. முஹ்சீன் அவர்களது முயற்சி காத்திரமானது; நவீன கோட்பாடுகள் பற்றிய இது போன்ற விமர்சன ஆய்வுகளை மேலும் வெளிக்கொணர அல்லாஹ் அவருக்கு அருள்புரிய வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ரஷீத் ஹஜ்ஜுல் அக்பர்

அமீர், இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி

13.09.2011

நன்றியுரை

மிதமிஞ்சிய வேலைப் பளுவின் மத்தியிலும்,
என்னை நேரடியாக அறிந்திராத போதிலும்,

இந்நூலை வாசித்து, அணிந்துரை வழங்கிய
இலங்கை ஜமாஅத்தே இஸ்லாமி அமைப்பின் அமீர்,
உஸ்தாத் ரஷீத் ஹஜ்ஜீல் அக்பர் அவர்களின்
பெருந்தன்மையைப் போற்றி,

என் இதயபூர்வ நன்றிகளை அவர்களுக்கு
தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலின் அடிப்படைக் கருத்தானது
mymotherland.com எனும் இணையதளத்தில்
ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்டிருந்தது.
அவ்விணையத்தளத்தின் நண்பர்களுக்கும் எனது
நன்றிகள்.

மேலும் இந்நூலை சிறப்பாக வடிவமைத்து,
பதிப்பித்திருக்கின்ற ஐபீஸ் அச்சகத்தாருக்கு

என் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

முன்னுரை

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்!

இந்நூல் ஒரு கட்டவிழ்க்கும் முயற்சி. ஜனநாயகம் என்பது எவ்வாறு உருவானது; அது எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டது என்பதை கண்டு கொள்வதற்கான ஒரு முனைப்பு. இந்நூல் வெளிவருகின்ற காலகட்டம் வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்கதாக இருக்கின்றது. ஒருபுறம், அரபு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் தன்னெழுச்சி யாகக் கிளர்ந்துள்ள புரட்சிகரப் போராட்டங்கள், அந்த சமூகங்கள் மத்தியில் ஒரு புதிய அரசியல் முறைமையை அவசியமாக்கியுள்ளன. மறுபுறம், மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ ஆதிக்கப் பிரிவினர்கள், அரபு முஸ்லிம்களின் இந்த எழுச்சியை தமது நிகழ்ச்சி நிரலுக்குள் உட்படுத்தி, அதை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வர முயற்சிக்கின்றனர்.

ஜனநாயகம் என்பதை உலகப் பொதுவான அரசியல் முறைமையாக நிலை நாட்ட முயற்சிக்கின்ற மேற்கத்தைய ஆதிக்கப் பிரிவினர்கள், அதே ஜனநாயகம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து, அரபு முஸ்லிம்களின் எழுச்சியை தமது இரும்புப் பிடிக்குள் கொண்டு வருவதற்காக திட்டமிட்டு, சூழ்ச்சியுடன் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எனினும், சூழ்ச்சி செய்வதில் அல்லாஹ் எல்லோரையும் மிகைத்தவன்.

“அவர்கள் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். அல்லாஹ்வும் (அவர்களுக்கு எதிராக) சூழ்ச்சி செய்கிறான். (எனினும்,) அல்லாஹ் சூழ்ச்சி செய்வோரில் மிகவும் மேன்மையுடையவன்.”
(அல்குர்ஆன்: 8:30)

ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஈராக்கிலும் மேற்கத்தைய ஆதிக்க சக்திகளினால் முன்னைடுக்கப்பட்டுள்ள திட்டமிட்டதும் சூழ்ச்சிகரமானவையுமான ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகள், இப்போது அவர்களையே மீள முடியாத பொறிக்குள் சிக்க வைத்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இன்று மேற்கு முகம் கொடுத்திருக்கின்ற பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு, இவர்களினால் முன்னைடுக்கப்பட்டுள்ள இந்த ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களின் வகிபாகம் எத்தகையது என்ற உண்மையை மேற்கத்தைய ஆய்வாளர்கள் முற்றாக மறைத்து வருகின்றார்கள். அமெரிக்க ப்ரவுன் பல்கலைக்கழகம் அண்மையில் வெளியிட்ட ஓர் அறிக்கையில் 11.09.2001க்குப் பின் அமெரிக்கா முன்னைடுத்துள்ள பயங்கரவாத எதிர்ப்புப் போரின் காரணமாக 9,500 அமெரிக்கப் படையினர் கொல்லப்பட்டிருப்பதோடு, 4.4 டிரில்லியன் டொலர்கள் செலவு ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றைவிட கிட்டத்தட்ட 50,000 அமெரிக்கப் படையினர் காயமடைந்துள்ளனர். இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கில் மனித வளத்தையும் கோடிக்கணக்கில் பொருள்வளத்தையும் செலவீடுகளாக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த யுத்தங்களிலிருந்து எவ்வாறு தம்மை விடுவித்துக் கொள்வது என்று ஆழச் சிந்திக்கின்ற பரிதாப நிலைக்கு இவர்கள் ஆளாகியிருக்கின்றார்கள்.

முஸ்லிம் நாடுகள் மீதான குறிப்பாக மத்திய கிழக்கு நாடுகள் மீதான மேற்கின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு எண்ணெய் அரசியல் (Oil Politics) என்பதே ஒரே காரணமாக முன்வைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆனால், எண்ணெய் வளத்தைச் சுரண்டுவது என்பது மட்டுமே மேற்கின் ஒரே நோக்கமாக இருந்திருந்தால், சவுதி அரேபியா, குவைத், துபாய், ஐக்கிய அரபு இராச்சியம், பஹ்ரைன், கட்டார் போன்ற அதிக எண்ணெய் வளமிக்க நாடுகளை எப்போதோ இவர்கள் ஆக்கிரமித்திருக்க வேண்டும். எனினும், இதற்கு முற்றிலும் மாறாக, இந்நாடுகளுடன் மிகச் சிறந்த நட்புறவை இவர்கள் பேணி வருகின்றார்கள். இம் மேற்கு நாடுகள் விரும்பினால், இதேபோன்ற நட்புறவை ஏனைய முஸ்லிம் நாடுகளுடனும் பேணி, அந்நாடுகளின் எண்ணெய் வளத்தை எவ்வித மனித மற்றும் பொருள் இழப்புகளுமின்றி சுரண்ட முடியும்.

நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முஸ்லிம் நாடுகள் மீது, மேற்கு நாடுகள் மேற்கொண்டு வருகின்ற தலையீடுகளுக்கும் ஆக்கிரமிப்பு களுக்குமான காரணத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, எண்ணெய் அரசியல் என்ற

புள்ளியிலிருந்து மட்டும் தொடங்குவது, தவறான அணுகுமுறையாக அமைகின்றது என்ற உண்மை உரத்துச் சொல்லப்பட வேண்டும்.

மேற்கினால் இலக்காக்கப்பட்டுள்ள முஸ்லிம் தலைவர்கள் மற்றும் நாடுகளைக் கவனிக்கும்போது, ஓர் உண்மை தெளிவாகப் புலப்படும். அதாவது, அந்தத் தலைவர்களும் நாடுகளும் மேற்கின் அதிகாரத்தை எதிர்ப்பவர்களாகவும் இஸ்ரேலுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் அல்லது இருந்தவர்கள். ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், லிபியா, ஈரான், சிரியா போன்ற நாடுகளும்; தலிபான்கள், ஹமாஸ் அமைப்பினர் சதாம் ஹுசைன், கடாபி, ஈரானியத் தலைவர்கள், அசாத் போன்றவர்களும் மேற்கின் கொள்கைகளுக்கும் இஸ்ரேலுக்கும் எதிரான நிலைப்பாடுகளையும் செயற்பாடுகளையும் கொண்டவர்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

இத்தகைய பின்புலத்தில், முஸ்லிம் நாடுகள் மீதான மேற்கின் தலையீடுகளுக்கும் ஆக்கிரமிப்புகளுக்கும் பின்னே, எண்ணெய் வளத்தைச் சுரண்டல் என்பதைத் தவிர, மேற்கு எதிர்ப்பு, இஸ்ரேல் எதிர்ப்பு, இஸ்லாமிய அரசியல் போன்ற பன்முகக் காரணிகள் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

முஸ்லிம் நாடுகளையும் (பிற நாடுகளையும்) தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருப்பதற்காக மேற்கு முன்வைத்துள்ள ஐனநாயகம் என்ற அரசியல் முறைமையின் உண்மையான சாரத்தை அடையாளம் காணத்தூண்டுகின்ற ஒரு முயற்சி இச்சிறு நூலில் தொடக்கி வைக்கப்படுகின்றது. மேற்கத்தைய சமூகங்களின் வரலாறு, வாழ்வியல், கலாச்சாரம், மதம், உளவியல் கட்டமைப்பு போன்ற பல்தள ஆய்வுகள் மூலமாகவே இத்தகைய பரிசீலனைகள் முழுமையாகும் என்பதை இந்நூல் முன்னிறுத்துகின்றது.

அப்துல் வாஹிது முஹ்சீன்

836, பாளையூற்று

திருகோணமலை

தொலைபேசி: 0263262341, 0718275932, 0774959818

E-mail: sonsham@yahoo.com, sonaham60@gmail.com

அத்தியாயம்: 01

மனித சமூகங்களின் வாழ்க்கை முறைகள், வரலாறு முழுவதும் மாறிக் கொண்டே வந்திருக்கின்றன. வேட்டையாடுதல், இயற்கையாக விளைந்த உணவுப் பொருட்களை சேகரித்துண்ணுதல், கால்நடைகள் வளர்த்தல், சிறு அளவில் பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்ளுதல், பாரிய பண்ணைகளில் பயிர்ச் செய்கையையும், கால்நடை வளர்ப்பையும் மேற்கொள்ளுதல், பட்டறைகள் மூலம் பொருட்களைத் தயாரித்தல், இயந்திரங்கள் மூலமாக பிரமாண்டமான தொழிற்சாலைகளில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தல் என பலவகையான முறைகளில் மனித சமூகங்கள் தமது வாழ்வாதாரத் தேவைகளை நிறைவேற்றி வந்திருக்கின்றன. அதேபோன்று மனித சமூகங்களின் ஏனைய அம்சங்களான குடும்ப உறவுகள், கலாச்சாரம், வழிபாடுகள், நம்பிக்கைகள், உணவுமுறை, உடை போன்ற அம்சங்களும் அந்தந்த காலகட்டத்தின் சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றன. இத்தகைய அம்சங்களில் ஒன்றான அரசு முறைமை என்பதும் மனித வரலாறு நெடுகிலும் மாற்றத்திற்குட்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

மனித வரலாற்றின் ஆரம்பக் கட்டங்களில், மனிதர்கள் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த நிலையில் அவர்களிடையே அரசு என்பது நிலவில்லை என்றும்; மனித சமூகங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தை அடைந்த பின்னரே அவர்கள் மத்தியில் அரசு முறைமை உருவானது என்றும் பல ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். மனிதர்கள் வேட்டையாடும் சமூகங்களாகவும் இயற்கையாக விளைந்த உணவுகளை சேகரித்துண்ணுபவர்களாகவும் இடம் விட்டு இடம் அலைந்து திரிபவர்களாகவும் வாழ்ந்த காலங்களில் அவர்கள் மத்தியில் அரசு என்ற அமைப்பு காணப்படவில்லை, அவர்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாக வாழத் தொடங்கி,

அவர்களிடையே செல்வம் திரளத் தொடங்கியபோதுதான் அரசு என்பது உருவானது என இவர்கள் கருதுகின்றார்கள். எனினும், இத்தகைய கருத்துகளுக்கு மாறாக மனிதர்கள் இவ்வுலகில் தோன்றிய காலத்தில் இருந்தே அவர்கள் மத்தியில் அரசு முறைமை காணப்பட்டிருக்கின்றது என்று வேறு பல ஆய்வாளர்கள் வாதிடுகின்றார்கள்.

இவ்வாறு அரசு முறைமை தொடர்பாக ஆய்வாளர்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் மத்தியில் பல்வேறு விதமான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கருத்துக்களுக்கேற்ப அரசு குறித்த கோட்பாடுகள் வெவ்வேறு அடிப்படைகளில் அடையாளம் காணப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசு குறித்து விளக்கும் கோட்பாடுகள்

(அ) அரசு பற்றிய தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு

இக்கோட்பாட்டின் ஆதரவாளர்கள், அரசு (அல்லது அரசு முறைமை) என்பது இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கருதுகின்றார்கள்.

“இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமே அரசு”

(குமாரலிங்கம், ரஞ்சகாமார், அரசறிவியலின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள், பக். 87)

“அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளில் மிகவும் பழமை வாய்ந்த கோட்பாடு இதுவாகும். அரசு என்பது இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கூறும் இக்கோட்பாடு, அரசின் நிர்வாகமும் இறைவனாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது என்றும் கூறுகின்றது. அரசர்கள் அல்லது ஆட்சியாளர்கள் இறைவனின் பிரதிநிதிகள் என்றும் இறைவனிடம் இருந்து அதிகாரங்களைப் பெற்றே ஆட்சியாளர்கள் சட்டங்களை உருவாக்குகின்றார்கள் என்றும் மேலும் குறிப்பிடுகின்றது.”

(சி.அ.யோதிலிங்கம், அரசறிவியல், ஓர் அறிமுகம், பக். 53)

பிரபஞ்சமும் அதில் அடங்கியுள்ளவைகளும் மனித சமூகங்களும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எழுகின்ற இந்தக் கோட்பாடானது, தனது செல்தகைமையை நிறுவுவதற்கான சான்றுகளையும் கொண்டிருக்கின்றது. மனித சமூகங்களைத் தலைமை தாங்கவும் வழிகாட்டவும் நெறிப்படுத்தவும் மனித

வாழ்க்கையை ஒழுங்கமைக்கவும் என காலத்திற்குக் காலம் இறைவன் சிறந்த நபர்களை தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான் என்று அனேகமாக அனைத்து மதங்களுமே கூறுகின்றன. இந்த நிகழ்வுகள் பண்டைய கல்வெட்டுக்கள், குகை ஓவியங்கள். சிற்பங்கள் போன்றவற்றில் படிமங்களாகவும் எழுத்துருவிலான மதநூல்களில் தெளிவான விபரிப்புக்களாகவும் சான்றுப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. அரசு என்பது சாராம்சத்தில், தலைமை (Leadership), வழிகாட்டுகை (Guidance), நெறிப்படுத்துகை (Monitor), ஒழுங்குபடுத்துகை (Regulation) என்பவற்றின் தொகுப்பு எனக் கொள்ளப்படும்போது, மனித சமூகம் இந்த பூமியில் வாழத் தொடங்கிய முதல் கணத்திலிருந்தே இத்தகைய அம்சங்கள் அவர்களிடையே நிலவியிருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மனிதர்களல்லாத பிற உயிரிகளான விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வணைகள், பூச்சிகள், மீன்கள் போன்றவற்றிலும் கூட, தலைமை, வழிகாட்டுகை, நெறிப்படுத்துகை, ஒழுங்குபடுத்துகை போன்ற அம்சங்களை அவதானிக்க முடிகின்றபோது, இவை எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் முன்னேறிய உயிரியாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள மனிதர்களிடத்தில் தொடக்கத்திலிருந்தே இந்த அம்சங்கள் சிறப்பாகவும் நேர்த்தியாகவும் உயர்ந்தநிலையிலும் காணப்பட்டிருக்கும் என்று தர்க்கிக்க முடியும். அவ்வாறு இல்லாது இருந்திருப்பின், முதல் மனித சமூகம், தான் தோன்றிய கணத்திலேயே, பிற உயிரினங்களினாலும் இயற்கை அனர்த்தங்களினாலும் முற்றாகவே அழிந்து போயிருக்கும்.

இத்தகைய பின்புலத்தில், இறைவன் முதல் மனித சமூகத்தையும் பின்னர் காலத்திற்குக் காலம் உருவான சமூகங்களையும் தலைமை தாங்கவும் வழிகாட்டவும் நெறிப்படுத்தவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் என சிறந்த நபர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த சமூகங்களின் வாழ்க்கைக்கேற்ற வழிமுறைகளையும் கொண்ட அரசு முறைமைகளை வழங்கி வந்திருக்கிறான் என்று மதங்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்களுக்கான தர்க்க வலுவைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

(ஆ) அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடு

அரசு என்பது மனித வரலாற்றின் தொடக்கத்தில் இருக்கவில்லை என்றும், மனித சமூகங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தை அடைந்த பின்னரே அரசு தோன்றியது என்றும் ஒரு பிரிவினர்

கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறு அரசு என்பது பரிணாம வளர்ச்சி மூலம் வரலாற்றினூடாகத் தோற்றம் பெற்றது எனக் கூறுகின்ற கோட்பாடே அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடாகும்.

“...மனித சமூகம் ஒருவகை அரைகுறையான ஆரம்பகால அமைப்பாகத் தொடங்கி, படிப்படியாக வளர்ந்து முழுமையான நிறுவனமாக மாறும்போது, அரசு தோற்றம் பெற்றது என இக்கோட்பாடு கூறுகின்றது.”

(சி.அ. யோதிலிங்கம், அரசறிவியல், ஓர் அறிமுகம், பக்.55)

“...அரசு திடீரென தோன்றவில்லை. அது படிப்படியாகப் பல சக்திகளின் விளைவாகத் தோன்றியது என இக்கோட்பாடு சொல்கின்றது. Burgess என்பவரின் கூற்றுப்படி அரசு தொடர்ச்சியாகவும் படிப்படியாகவும் வளர்ந்ததொன்று.”

(அம்பலவாணர் சிவராசா, அரசறிவியல் மூலத் தத்துவங்கள், பக்.44)

“இயற்கையான உணர்வினாலும் நம்பிக்கையினாலும் கூடி வாழ்ந்த மக்கள் முதலில் குடும்பமானார்கள். இக்குடும்பமே பின்னர் கிராமமாகி, சமுதாயமாக மாறி அதன் வழி அரசாக மாறியது. இவ்வாறு மனிதத் தேவைகளுக்காகத் தோன்றிய அரசு, மனிதர்களது நல்வாழ்வுக்காகத் தொடர்கிறது.”

(அரிஸ்டோட்டில், அரசறிவியல், ஓர் அறிமுகம், சி.அ. யோதிலிங்கம், பக்.31)

அரசு என்பது மனித வரலாற்றின் வளர்ச்சியில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் தோன்றியது என்று கருதுவோரில் ஒரு பகுதியினர், இன்னும் ஆழமாகச் சென்று, மனித சமூகங்கள் பண்டைக் காலத்தில் அரசு இல்லாமல் வாழ்ந்தன என்றும்; அதுபோன்று எதிர்காலத்திலும் அரசு இல்லாமல் வாழக்கூடிய ஒரு காலகட்டம் உருவாகும் என்றும்; அக் கட்டம் பொதுவுடைமைக் காலகட்டமாக அமையும் என்றும் தர்க்கிகின்றனர். இவர்களின் கொள்கை சோஷலிசக் கொள்கை அல்லது மார்க்ஸியக் கொள்கையாக அமைகின்றது.

(இ) அரசு பற்றிய சோஷலிசக் கொள்கை
(அல்லது மார்க்ஸிய அணுகுமுறை)

“அரசு என்பது வர்க்க முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடெனக் கூறும் இவ்வணுகுமுறை, இயக்கவியல் முறையின்படி சமூக அபிவிருத்தி

யினதும் மாற்றத்தினதும் இறுதிக் கட்டம் அரசற்ற சமூகம் எனவும் கூறுகின்றது”.

(குமாரலிங்கம் ரஞ்சகுமார். அரசறிவியலின் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் பக். 17,18)

“...சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியை ஆறு கட்டங்களாகப் பிரித்து விளக்குவதன் மூலம் வர்க்கங்கள் இருந்த காலமெல்லாம் அரசு இருந்தது, வர்க்கங்கள் இல்லாத காலங்களில் அரசு இருக்கவில்லை என்பதை வலியுறுத்தி, அரசு என்பது வர்க்க நலன் பேணும் அமைப்பு என்ற தன் கருத்தினை நிலைநிறுத்த (மார்க்ஸ்) முனைந்தார்”.

(சி.அ. யோதிலிங்கம். அரசறிவியல். ஓர் அறிமுகம். பக்.80)

இவ்வாறு அறிஞர்கள் மத்தியில் அரசின் தோற்றம் தொடர்பாக வெவ்வேறு கருத்துக்கள் நிலவி வந்திருக்கின்றபோதிலும், அரசானது வரலாற்றினூடாக மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்றது என்ற விடயத்தை இவர்கள் அனைவருமே ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள். அதாவது வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு வடிவிலான அரசுமுறைமைகள் நிலவி வந்திருக்கின்றன என்பது பொதுவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விடயமாக இருக்கின்றது.

அரசு என்பது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மாற்றமடைந்து வந்திருக்கின்ற போதிலும், எந்த ஒரு காலகட்டத்திலும் உலகம் முழுவதும் ஒரேவிதமான அரசு முறைமை நிலவியதில்லை. இன்றைய நமது காலத்தை உதாரணமாகக் கொள்வோமாயின், வெவ்வேறு நாடுகளில், வெவ்வேறு வகையான அரசு முறைமைகள் நிலவுவதைத் தெளிவாகக் காண முடியும். சஊதி அரேபியா, புருணை போன்ற நாடுகளில் காணப்படுவது போன்ற மன்னராட்சி முறைமை, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில் நிலவுவது போன்ற ஜனநாயக முறைமை, சீனா, கியூபா போன்ற நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகின்ற சோஷலிச முறைமை, ஜப்பான், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் நிலவுவது போன்ற மன்னராட்சியும் ஜனநாயகமும் கலந்த அரசு முறைமை, ஈரானில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பது போன்ற இஸ்லாமிய ஆட்சி முறைமை என தெளிவான வேறுபாடுகள் கொண்ட பல்வேறு அரசு முறைமைகள் இன்று உலகில் காணப்படுகின்றன. அதேநேரத்தில் ஒரே நாட்டிற்குள் வாழ்கின்ற வெவ்வேறு சமூகங்கள் தமக்கென தனியான அரசு முறைமைகளைக் கொண்டிருப்பதையும் நாம்

காண்கிறோம். உதாரணமாக, வேடுவர்கள், மலைஜாதியினர், பூர்வ குடியினர், பழங்குடி இன மக்கள். போன்றவர்கள் தமக்கென தனியான தலைமைகள், சட்டங்கள், உட்பட எளிய வடிவங்களாக அமைந்திருந்த போதிலும் மீற முடியாத விதிகளைக் கொண்ட அரசு முறைமைகளைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு அரசுமுறைமை என்பது காலகட்டங்களினூடாக மாற்றமடைவதாக இருக்கின்ற அதேநேரத்தில், ஒரே காலகட்டத்தில் வெவ்வேறு அரசு முறைமைகள் அருகருகே நிலவுவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இந்நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசு முறைமையை உயர்ந்ததாகவும் சிறப்பானதாகவும் அடையாளப்படுத்தி, அந்த அரசு முறைமையையே அனைத்து சமூகங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பதானது, அடிப்படையில் சமூகங்களின் உரிமைகளை மீறுவதாகவும் ஆதிக்கத்தன்மை கொண்டதாகவும் அமைந்துவிடும். இத்தகைய ஒரு ஆதிக்க சூழலை அனுபவிப்பவர்களாக இன்று நாம் இருக்கிறோம். மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்கள், தாம் பின்பற்றுகின்ற ஜனநாயக அரசு முறைமையை உயர்ந்ததாகவும் சிறப்பானதாகவும் அடையாளப்படுத்தி, இதை உலகிலுள்ள அனைத்து சமூகங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பதையும் ஜனநாயகம் என்பதை ஒரு மாறாத, நிரந்தரமான அரசு முறைமையாக நிலைநிறுத்த முயற்சிப்பதையும் காண்கிறோம்.

“Democracy has been called the “last form of government” and has spread considerably across the globe.”²³¹
(From Wikipedia)

(ஜனநாயகமானது, இறுதி அரசாங்க வடிவம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இது குறிப்பிடத்தக்க வகையில் உலகம் முழுவதும் பரவி வருகின்றது.)

“As such, it has been speculated that this trend may continue in the future to the point where liberal democratic nation-states become the universal standard form of human society. This prediction forms the core of Francis Fukayama’s “End of History” controversial theory.”
(From Wikipedia)

(இவ்வாறு, இந்தப் போக்கானது, எதிர்காலத்தில் தாராளவாத ஜனநாயக தேச அரசுகள் மனித சமூகத்தின் சர்வதேச தரத்தை அடையும் புள்ளிவரை மாறும் வகையில் தொடரும் என ஊகிக்கப்படுகின்றது. இந்த

எதிர்வு கூறல், பிரான்ஸிஸ் புகாயாமா என்பவருடைய “வரலாற்றின் முடிவு” என்ற சர்ச்சைக்குரிய கோட்பாட்டின் மையமாக அமைந்திருக்கின்றது.)

ஜனநாயக அரசுமுறைமையை சர்வதேசத் தன்மை கொண்டதாகவும் நிரந்தரமானதாகவும் மாற்றுகின்ற முயற்சியில் நாடுகளும் சமூகங்களும் ஆக்கிரமிக்கப்படுவதையும் பல்லாயிரக்கணக்கான மனித உயிர்கள் கொல்லப்படுவதையும் கோடிக்கணக்கான சொத்துக்கள் அழிக்கப்படுவதையும் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வரலாற்றுச் சாட்சிகளாக நாம் இன்று இருக்கின்றோம்.

ஜனநாயகம் என்பது இன்று ஒரு சக்திமிக்க அரசியல் குறியீடாக முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது பின்பற்றப்படுகின்ற ஓர் அரசியல் முறைமை என்பதைத் தாண்டி, பின்பற்ற வேண்டிய அரசியல் முறைமை என்ற நிலைக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது. சமூகங்களினால் தமது விருப்பிற்கமைய நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற ஓர் அரசியல் வடிவம் என்ற நிலையைக் கடந்து, உலகெங்கும் உள்ள அனைத்து சமூகங்களும் அவசியம் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அரசியல் அதிகாரமாக ஜனநாயகம் மேனிலைப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

‘மக்கள் தமக்காக தாமே உருவாக்கிய அரசியல் வடிவம்’ என்ற புகழ் பெற்ற வரையறையை ஜனநாயகம் எப்போதோ கடந்து விட்டது. இன்று ஜனநாயகமானது மக்களால் உருவாக்கப்படுகின்ற அரசியல் வடிவமாக இல்லாது, அமெரிக்காவினாலும் அதன் ஐரோப்பியக் கூட்டு நாடுகளினாலும் திணிக்கப்படுகின்ற ஓர் அரசியல் வடிவமாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. அது ஆக்கிரமிப்பினூடாகவும் அழிவுக் குவியல்களின் மீதும் கட்டியெழுப்பப்படுகின்ற அரசியல் முறைமையாக ஆக்கப்பட்டு விட்டது. குறிப்பாக கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுதல் என்ற கோசத்தின் கீழ் பல நாடுகள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு விட்டன. எண்ணற்ற மனித உயிர்களும் சொத்துக்களும் வளங்களும் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. அமைதியான, சகவாழ்வுக்கான உத்தரவாதம் என்று முன்னிறுத்தப்படுகின்ற ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, கொடிய வன்முறைகளும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் வழிமுறைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்ற முரண்நிலையை நாம் காண்கிறோம்.

இத்தகைய ஆக்கிரமிப்புச் சூழலின் தலைமைப் பாத்திரத்தை இன்று

அமெரிக்கா ஏற்றிருக்கின்றது. அதன் பின்னே அனேகமாக அனைத்து மேற்கு நாடுகளும் அணிதிரண்டு, உலகம் முழுவதும் ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற இலக்கில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றன. தமது நாடுகளில் ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்டு விட்ட ஜனநாயக அரசியல் முறைமையை, உலகப் பொதுவான அரசியல் முறைமையாக அடையாளப்படுத்தி, அதை அனைத்து நாடுகளும் சமூகங்களும் ஏற்று, நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை மீற முடியாத ஒரு சர்வாம்ச விதியாக இவை நிலைநிறுத்தி வருகின்றன.

அமெரிக்காவும் அதன் ஐரோப்பியக் கூட்டு நாடுகளும் ஜனநாயகத்தை உலகெங்கும் நிலைநாட்டுவதில் ஏன் இவ்வளவு ஆர்வம் கொண்டுள்ளன? தாங்கள் பின்பற்றுகின்ற ஓர் அரசியல் கொள்கையை, ஓர் அரசியல் முறைமையை பிற சமூகங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று ஏன் இவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றார்கள்? பிறநாடுகளில் ஜனநாயகத்தை திணிப்பதற்காக, ஏன் இத்தனை அழிவுகளை இவர்கள் ஏற்படுத்துகின்றார்கள்?

சுதந்திரத்தையும் சுயத்தையும் நேசிக்கின்ற ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் இத்தகைய கேள்விகள் எழுந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் தொடங்கி ஈராக் வரை இவர்கள் மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்புக்களையும் அழிவுகளையும் காண்கின்ற, மனிதாபிமானமுள்ள ஒவ்வொருவர் இதயத்தையும் இக்கேள்விகள் குடைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

இத்தகைய பின்னணியில், இந்தச் சிறுநூலில், நவீன ஜனநாயகத்தின் தோற்றுவாயைக் கண்டுகொள்ளும் ஒரு முயற்சி முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. இம்முயற்சியினூடாக, நவீன ஜனநாயகம் என்பது வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் அரசியல் முறைமை என்றும்; அது சிலுவையுத்தங்களினூடாகவும் பின்னர் காலனித்துவ முறைமையினூடாகவும் உருவாகியது என்றும்; அதன் உருவாக்கத்தில் கிறிஸ்தவ மத உணர்வு அடிப்படைப் பாத்திரம் வகித்திருக்கின்றது என்றும் நிறுவப்படுகின்றது. இவ்வகையில் ஜனநாயகம் என்பது வெள்ளை கிறிஸ்தவர்களல்லாத சமூகங்களுக்குப் பொருந்தாத ஓர் அரசியல் முறைமை என்றும்; எனவே, இந்த அரசியல் முறைமை ஏனைய சமூகங்களினால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று என்றும் வாதிடப்படுகின்றது.

அத்தியாயம்: 02

ஜனநாயக அரசுமுறைமை:

-ஒரு வரலாற்றுப் பரிசீலிப்பு

(அ) பண்டைய ஜனநாயகம்

ஜனநாயக அரசு முறை என்பது ஒரு அண்மைக்கால உருவாக்கமாக இருந்த போதிலும், ஜனநாயக முறைமை பற்றிய பதிவுகள் வரலாற்றில் நெடுங்காலத்திற்கு முந்திய பக்கங்களிலும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். கி.மு. 500 வரை பின்னோக்கி நீளுகின்ற காலத்தில் கிரேக்க நகர அரசுகளில் ஜனநாயகம் என்பது ஒரு புதிய அரசு முறைமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதை வரலாற்று ஆவணங்கள் தெரியப்படுத்துகின்றன.

பண்டைய கிரேக்கத்தில் பல கிராமங்கள் ஒன்றிணைந்து நகர அரசுகள் (city-states) என்ற அமைப்பை உருவாக்கின. இந்த நகர அரசுகள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கென தனித்துவமான அரசியல் முறைமைகளைப் பின்பற்றின.

“Greek City-State, characteristic form of political organization in ancient Greece from c. 700 to 300 BC...”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(கிரேக்க நகர அரசு என்பது, கி.மு. 700லிருந்து கி.மு. 300 வரை பண்டைய கிரேக்கத்தில் காணப்பட்ட தனித்துவமான அரசியல் நிறுவன வடிவமாகும்)

கி.மு. 500களின் ஆரம்பத்தில், இந்த நகர அரசுகள் சிலவற்றில் ஜனநாயகம் என்ற ஒரு புதிய அரசியல் முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

“...The other, in 508 BC, was the invention of democracy at Athens, a new alternative to tyranny...”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(மற்றையது, கி.மு. 508ல், ஏதென்ஸில் ஜனநாயகம் என்ற புதிய கண்டு பிடிப்பு சர்வாதிகாரத்துக்கான ஒரு புதிய மாற்றீடாக அமைந்தது.)

ஜனநாயகம் (democracy) என்பது demos (மக்கள்) மற்றும் kraton (ஆட்சி) என்ற கிரேக்க சொற்களின் இணைப்பினால் உருவான ஒரு பதமாக இருக்கின்றது.

“ஜனநாயகம் என்ற பதம் கிரேக்க மொழியில் மக்கள் பலம் (power of the people) என்று பொருள்படுகின்றது. இதனை அரசியல் பதப் பிரயோகத்தில் பேராசிரியர் Robert .A. Dahl அவர்கள், ‘Government of the people, by the people, for the people’ (மக்களை மக்களால் மக்கள் பலம் கொண்டு ஆளும் ஆட்சி) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.”

(மக்கி மன்சூர், எகிப்திய பாராளுமன்றத் தேர்தல் 2010, சர்வதேசப் பார்வை, டிசம்பர் 2010-பெப்ரவரி 2011)

எனினும், பண்டைய கிரேக்க நகர அரசுகளின் அதிகார எல்லை, அங்கு ஆட்சியாளர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்ட முறை, அவற்றின் அரசியல் செயற்பாடுகள் போன்றவற்றை கவனத்தில் கொள்ளும்போது, அங்கு பின்பற்றப்பட்ட ஜனநாயகமானது, இன்று நாம் பேசுகின்ற ஜனநாயகம் என்ற முறைமையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாக அமைந்திருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“The democracies of the city-states of classical Greece and of Rome during the early years of the Republic were unlike the democracies of today. They were direct democracies, in which all citizens could speak and vote in assemblies that resembled town meetings. Representative government was unknown and unnecessary because of the small size of the city-states (almost never more than 10,000 citizens).
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(குடியரசின் ஆரம்ப வருடங்களில் பண்டைய கிரேக்க மற்றும் ரோம நகர அரசுகளில் காணப்பட்ட ஜனநாயகங்கள், இன்றைய ஜனநாயகங்களில் இருந்து வேறுபட்டவை. அவை நேரடியான ஜனநாயக முறையாக இருந்தன. நகர கூட்டங்களுக்கு ஒத்ததான மக்களின் ஒன்றுகூடல்களில் சகல பிரஜைகளும் பேசவும் வாக்களிக்கவும் முடிந்தது. நகர அரசுகள் சிறியதாக இருந்த காரணத்தால் - அனேகமாக, ஒருபோதும் 10,000க்கும் கூடுதலான

பிரஜைகள் ஒரு நகர அரசில் இருந்ததில்லை- பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் என்பது அன்று அறியப்படாததாகவும் அவசியமற்றதாகவும் இருந்தது.)

மேலும் அன்றைய கிரேக்க நகர அரசுகளில் ஆட்சியாளர்களைத் தெரிவு செய்வதற்குப் பின்பற்றப்பட்டது போன்ற வெகுஜன தேர்வு முறையானது, கிரேக்க நகர அரசுகளில் மட்டுமின்றி, உலகில் வெவ்வேறு சமூகங்களிலும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும் இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக, பல்வேறு நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்த, (மற்றும் வாழ்ந்து வருகின்ற) பழங்குடிச் சமூகங்கள் தமது தலைவர்களைத் தெரிவு செய்தல், இந்தியாவில் நிலவிய பஞ்சாயத்து எனப்படும் கிராமியக் குழுக்களுக்கும் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்தல், பண்டைய அரேபிய சமூகங்களில் காணப்பட்ட, ஆட்சியாளர்களுக்கு மக்கள் 'பைஅத்' எனப்படும் தமது பூரண சம்மதத்தைத் தெரிவித்தல் போன்ற முறைமைகள் வெகுஜனத் தேர்வு முறையை வெளிப்படுத்துகின்ற சில பண்டைய உதாரணங்களாக அமைகின்றன. இதேபோன்று பண்டைய ஜனநாயக முறைமை வேறு பல சமூகங்கள் மத்தியிலும் காணப்பட்டிருக்கின்றன.

“A possible example of primitive democracy may have been the early Sumerian city-states.¹²¹ A similar proto-democracy or oligarchy existed temporarily among the Medes (ancient Iranian people) in the 6th century BC,....”
(From Wikipedia)

(புராதன ஜனநாயகத்திற்கான உதாரணமாக, ஆரம்ப கால சுமேரியன் நகர அரசுகள் இருக்க முடியும். இதையொத்த முந்து ஜனநாயகம் அல்லது குழுஆட்சி முறைமை, கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டில் மெடெஸ் (புராதன ஈரான் மக்கள்) சமூகத்தினர் மத்தியில் தற்காலிகமாக நிலைத்திருந்தது.)

“A serious claim for early democratic institutions comes from the independent “republics” of India, sanghas and ganas, which existed as early as the 6th century BC and persisted in some areas until the 4th century AD....”¹²¹ (From Wikipedia)

(இந்தியா, சங்காஸ், கானாஸ் போன்ற சுதந்திர குடியரசுகளில் கி.மு. 6ம் நூற்றாண்டில், ஆரம்ப ஜனநாயக நிறுவனங்கள் நிலவியதாகவும், சில பகுதிகளில் இவை கி.பி. 4ம் நூற்றாண்டுவரை நிலவியதாகவும் கருதப்படுகின்றது.)

“Democracy was also seen to a certain extent in bands and tribes such as the Iroquois Confederacy.....”
(From Wikipedia)

(மேலும் ஜனநாயகமானது, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் இரகுவோய்கணம் போன்ற இனக்குழுக்கள் மற்றும் குழுமங்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது.)

இத்தகைய புராதன ஜனநாயக முறைமைகளில் கணிசமானவை இன்றும் கூட வழக்கத்திலிருந்தாலும், இவற்றை யாரும் இன்று ஜனநாயக முறைமை என்று அழைப்பதில்லை. இவ்வகையில் இந்நூலின் பரிசீலனை யானது, ஐரோப்பாவில் மத்தியகாலப் பகுதியில் கருக்கொண்டு, பின்னர் கி.பி. 18ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சில் மாபெரும் கிளர்ச்சியுடன் உதித்தெழுந்த ஜனநாயகம் என்ற நவீன அரசியல் முறைமை பற்றியதாகவே அமைகின்றது.

“Beginning with the first popular rebellion against monarchy in England (1642), which was brought to a climax by the execution of King Charles I, political and revolutionary action against autocratic European governments resulted in the establishment of republican governments..”

(1642ல் இங்கிலாந்தில் மன்னராட்சிக்கு எதிராக முதலாவது வெகுஜனக் கிளர்ச்சி இடம்பெற்றது. இக்கிளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டமாக, முதலாம் சார்ள்ஸ் மன்னர் கொல்லப்பட்டார். இதனோடு இணைந்ததாக அதிகாரத்துவ ஐரோப்பிய அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக இடம்பெற்ற அரசியல், புரட்சிகர செயற்பாடு குடியரசு அரசாங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுவதற்கு காரணமாகியது.)

(Microsoft ® Encarta ®)

“French Revolution, cataclysmic political and social upheaval, extending from 1789 to 1799. The Revolution resulted, among other things, in the overthrow of the Bourbon monarchy in France and in the establishment of the First Republic.”

(அழிவுகரமான அரசியல், சமூக எழுச்சியாக அமைந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சி 1789லிருந்து 1799 வரை நீடித்தது. இந்தப் புரட்சியானது, ஏனையவற்றோடு, பிரான்சில் போர்பன் முடியாட்சியை அகற்றி, முதலாவது குடியரசு நிறுவப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது.)

(Microsoft ® Encarta ® 2006. ©)

The concept of representative democracy arose largely from ideas and institutions that developed during the European Middle Ages and the Age of Enlightenment and in the American and French Revolutions.^[22] (From Wikipedia)

(பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் என்ற கருத்தாக்கம் ஐரோப்பாவின் மத்திய காலப் பகுதியிலும், அறிவொளிக் காலத்திலும், அமெரிக்க, பிரெஞ்சுப் புரட்சிகளிலும் உருவான நிறுவனங்கள் மற்றும் கருத்துக்களிலிருந்து பெருமளவுக்கு உதித்தது.)

இத்தகைய பின்னணியில் இன்றைய ஜனநாயக முறைமையை வரையறுக்கும்போது, நவீன ஜனநாயகம் என்பது, முதலாளித்துவ சமூகத்தின் அரசியல் முறைமை என்று அரசியல் ஆய்வாளர்களும், அறிஞர்களும் அர்த்தப்படுத்துகின்றார்கள்.

“The relationship between democracy and capitalism is contentious area in theory and popular political movements. The extension of universal adult male suffrage in 19th century Britain occurred along with the development of industrial capitalism, and democracy became widespread at the same time as capitalism, leading many theorists to posit a causal relationship between them, or that each affects the other.”
(From Wikipedia)

(முதலாளித்துவத்திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பானது, கோட்பாட்டுத்துறையிலும் வெகுஜன அரசியல் இயக்கங்களிலும் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய பகுதியாக விளங்குகின்றது. 19ம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டனில் வயதுவந்த சகல ஆண்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையானது, அங்கு ஏற்பட்ட தொழில்துறை முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியுடன் இடம்பெற்றது. அத்துடன், முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்த அதே நேரத்தில் ஜனநாயகமும் பரவியதானது, இவ்விரண்டுக்கும் இடையே ஓர் இயல்பான தொடர்பை ஊகிக்கும் நிலைக்கு அல்லது ஒன்று மற்றொன்றைப் பாதிக்கின்றது என்று கருதும் நிலைக்கு பல கோட்பாளர்களை இட்டுச் சென்றது.)

நவீன ஜனநாயகம் என்பது, முதலாளித்துவ சமூக முறைமையுடன் கைகோர்த்து உதித்தெழுந்த அரசியல் முறைமையாக அமைந்திருப்பதால், முதலாளித்துவ முறைமையின் தோற்றத்தைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலமாக, நவீன ஜனநாயகத்தின் தோற்றத்தையும் நாம் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

முதலாளித்துவ முறைமையின் தோற்றம்

வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மனித வரலாற்றை ஆறு பிரதான கட்டங்களாக வகைப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். இந்த வகைப்பாடானது, பொதுவாக ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நிலவிய பொருளாதார முறைமைகளையும் குறிப்பாக அரசு முறைமைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆறு கட்டங்களும் பின்வருமாறு:

1. புராதன பொதுவுடமை சமூக முறைமை (அரசு அற்ற சமூக முறைமை)
2. அடிமை உடமைச் சமூக முறைமை
3. நிலப்பிரபுத்துவ சமூக முறைமை
4. முதலாளித்துவ சமூக முறைமை
5. சோஷலிச சமூக முறைமை
6. பொதுவுடமை சமூக முறைமை

மேலுள்ள ஆறு கட்டங்களும் மனிதர்கள் இவ்விலகில் வாழத் தொடங்கியதிலிருந்து படிப்படியாகவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகவும் உருவாகி வந்திருப்பதாக வரலாற்றாய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இவற்றில் முதலாளித்துவ சமூக முறைமையானது எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது என்பதை விளக்குகின்ற ஒரு சுருக்கமான வரைபு பின்வருமாறு அமைகின்றது:

இன்று மேற்கத்தைய நாடுகளில் காணப்படுகின்ற முதலாளித்துவ சமூக முறைமை (Capitalism) தோன்றுவதற்கு முன்பாக அந்நாடுகளில் (குறிப்பாக ஐரோப்பாவில்) நிலவுடமைச் சமூக முறைமை காணப்பட்டது. இந்த நிலவுடமைச் சமூக அமைப்பை ஆய்வாளர்கள் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு (Feudalism), நிலமானிய அமைப்பு பண்ணையடிமை சமூக அமைப்பு (Serfdom) அல்லது விவசாய சமூக அமைப்பு (Agrarian Society) என வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கின்றார்கள். இந்த நிலவுடமைச் சமூக அமைப்பில் பெரும்பாலான நிலங்கள் ஒரு சில பிரபுக்களின் உடமையாகக் காணப்பட்டன. இவர்கள் நிலப் பிரபுக்கள் (Land Lords) என அழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்களின் பண்ணைகளில் ஆயிரக்கணக்கான கூலி விவசாயிகள், குத்தகை விவசாயிகள் மற்றும் பண்ணையாட்கள்

என்போர் வேலை செய்தார்கள். இவர்களில் பண்ணையாட்கள் என்பவர்கள் பண்ணையடிமைகள் (Surfs) என அழைக்கப்பட்டார்கள்

மத்தியகால ஐரோப்பாவில் நிலவிய இத்தகைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் நிலப்பிரபுக்கள் தலைமைப் பிரிவினராகவும் வரையறையற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தார்கள். நிலப்பிரபுக்களுக்கு அடுத்த மட்டங்களில் அரசியல் தலைமைகளாக மன்னர்களும் அவர்களின் ஆலோசகர்களும்; மதத் தலைவர்களாக கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களும் இருந்தார்கள். இவ்விரு பிரிவினர்களும் நிலப் பிரபுக்களுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டார்கள். இந்த நிலப் பிரபுக்கள் தமக்கென சொந்தமான, தனியான ஆயுதப் படையினரைக் கொண்டிருந்ததோடு, தேவைப்படும்போது, மன்னர்களுக்கு தமது படைகளை வழங்கியும் வந்தார்கள். நிலப் பிரபுக்கள், மன்னர்கள், மதகுருமார்கள் என்ற இந்த மூன்று பிரிவினரும்தான் அன்றைய மத்தியகால ஐரோப்பாவின் அதிகாரப் பிரிவினர்களாக விளங்கினார்கள். இவர்கள் ஏற்படுத்தியதுதான் அன்றைய சட்டமாக அமைந்தது. அன்றைய சமூகத்திலே கீழ்மட்டத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்த குத்தகை விவசாயிகளும் கூலி விவசாயிகளும் நிலப் பிரபுக்களின் பண்ணைகளிலே அடிமைகளைப் போல நடத்தப்பட்ட பண்ணையாட்களும் எவ்வித உரிமைகளும் அற்றவர்களாக வாழும் நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அதேநேரத்தில் இந்த நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பில் வணிகர்கள் மற்றும் பட்டறைத் தொழில் உரிமையாளர்கள் என்ற வேறு இரண்டு முக்கிய பிரிவினர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களில் வணிகர்கள் நாட்டிற்குள்ளேயும் நாடுகளுக்கிடையேயும் வர்த்தகம் செய்ததன் காரணமாக ஏராளமான செல்வத்தைத் திரட்டினார்கள். மறுபுறத்தில் பெரிய பட்டறைகளை வைத்திருந்து, அவற்றில் ஏராளமான பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வந்த பட்டறை உரிமையாளர்களும் பொருளாதார ரீதியாக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தார்கள். எனினும், வணிகர்களும் பட்டறை உரிமையாளர்களும் பொருளாதார ரீதியாக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தும், இவ்விரு பிரிவினர்களும் கூட நிலப் பிரபுக்களாலும் மன்னர்களாலும் மதகுருமார்களாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். அவர்கள் தமது வர்த்தகத்தையும் பட்டறைத் தொழிலையும் தடையின்றி, சுதந்திரமாகச் செய்ய முடியாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு நிலப்பிரபுவின் அதிகார வரம்புக்குட்பட்ட பிராந்தியங்களுக்கப்பால் இவர்கள் செயற்படுவது என்பது அன்று கடுமையான முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு அன்றைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக முறைமையில் மக்கள் வெவ்வேறு படிநிலைகளாக பிரிக்கப்பட்டு அவர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளும் மீற முடியாத பிரிவினைகளும் விதிக்கப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய சூழலில், இந்த நிலப்பிரபுக்களின் அதிகாரத்தை இல்லாமல் செய்து, சுதந்திரம், சகோதரத்துவம், சமத்துவம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமூக அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்று வணிகர்களும் பட்டறை உரிமையாளர்களும் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த விவசாயிகள், கூலியாட்கள், பண்ணையாட்கள், பட்டறைத் தொழிலாளர்கள் போன்ற அனைத்துப் பிரிவினர்களும் விரும்பினார்கள். அத்தகைய ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்குவதற்காக அவர்கள் அனைவரும் இணைந்து போராடினார்கள்.

இறுதியில் 18ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியிலிருந்து, 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை (1799-1815) நெப்போலியன் என்னும் மாபெரும் தளபதியின் கீழ் முன்னெடுக்கப்பட்ட போர்களின் விளைவாக, பிரான்ஸில் நிலப் பிரபுக்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். அதனூடாக நிலப் பிரபுத்துவ முறைமையும் வீழ்ந்தது. அதற்குப் பதிலாக முதலாளித்துவ சமூக முறைமையும் ஜனநாயக அரசு முறைமையும் உருவாக்கப்பட்டன. பிரான்ஸில் ஏற்பட்ட இந்தப் புரட்சியானது, அனேகமாக அனைத்து ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் நிலமானிய முறை அகன்று முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையும் ஜனநாயக அரசியல் முறைமையும் உருவாவதற்கு வழிவகுத்தது.

“The Marxist historian Georges Lefebvre saw Napoleon as the leader of an emerging bourgeoisie. (Microsoft © Encarta © 2006)

(மார்க்ஸிய வரலாற்றாய்வாளர் ஜோர்ஜ் லெப்ரே, நெப்போலியனை வளர்ந்து வந்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தலைவராகக் காண்கிறார்.)

“Napoleon used this respite to carry out a series of seminal reforms that built on the work of the French Revolution but ensured the emergence of a highly

centralized, essentially dictatorial system of government. Many of these reforms still form the foundations of modern France and of most of the states of Western Europe.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(நெப்போலியன் இந்த இடைவெளியை, தீர்மானகரமான தொடர் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தினார். இந்த சீர்திருத்தங்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் உருப்பெற்ற, ஆனால் கடுமையாக மையப்படுத்தப்பட்ட, அடிப்படையில் சர்வாதிகாரத்தன்மையான அரசாங்க முறைமையை உறுதிப்படுத்தியது. இந்த சீர்திருத்தங்களில் பெரும்பாலானவை இன்றும் நவீன பிரான்ஸினதும் பெரும்பாலான மேற்கு ஐரோப்பிய அரசுகளினதும் அத்திவாரங்களை வடிவமைப்பதாக அமைந்திருக்கின்றன.)

“.....most of Europe therefore seeing the retention of Napoleonic patterns of taxation, administration, policing, and military organization. In short, the modern state had arrived.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(ஐரோப்பாவின் பெரும்பாலான பகுதியில் நெப்போலியன் முறையிலான வரிவிதிப்பு, நிர்வாகம், கொள்கையாக்கம், மற்றும் இராணுவ ஒழுங்கமைப்பை காண முடிந்தது. சுருக்கமாகக் கூறினால், நவீன அரசு வந்தடைந்தது.)

“Before the end of the 19th century, every important Western European monarchy had adopted a constitution limiting the power of the Crown and giving a considerable share of political power to the people.”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(19ம் நூற்றாண்டு முடிவடைவதற்கு முன்பாக, முக்கியமான ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய மன்னராட்சியும் மன்னரின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துவதாகவும் மக்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் அதிகாரத்தை வழங்குவதாகவும் அமைந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பின்பற்றின.)

முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பும் அதன் அரசியல் வடிவமான நவீன ஜனநாயக அரசு முறைமையும் எவ்வாறு உருவாயின என்பதைப் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கம் இதுதான். 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிரான்ஸிலும் தொடர்ந்து ஏனைய மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இடம்பெற்ற தொடர் போராட்டங்களினதும் குழப்ப நிலைமைகளினதும்

விளைவாக முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அந்நாடுகளின் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, தமக்குரிய அரசியல் வடிவமாக நவீன ஜனநாயக முறைமையை நிலைநாட்டினார்கள்.

எவ்விதும், முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைமையும் ஜனநாயக முறைமையும் ஒரு சில நாட்களில் உருவானவை அல்ல அல்லது ஒரு சில நாட்களின் விருப்பத்தினாலும் சிந்தனையினாலும் உருவானவையுமல்ல. மாறாக, இவை பல நூற்றாண்டுகளாக இடம்பெற்ற பல்வேறு வகையான மாற்றங்களினால் படிப்படியாக உருவாகின.

இந்த மாற்றங்களை நாம் பின்வருமாறு தொகுக்கலாம்:

1. நிலப்பிரபுத்துவ பொருளாதார முறைமை சிதைவடைந்தமை.
2. நிலப் பிரபுக்களினதும் மத குருமார்களினதும் அதிகாரங்கள் வீழ்ச்சியடைந்தமை.
3. முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறைமைக்கு அவசியமான மூலதனம் திரண்டமை.
4. முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அதிகார நிலையை அடைந்தமை.

இந்த நிகழ்வுகள் படிப்படியாகவும் நூற்றாண்டு கால செயற்பாடுகளினூடாகவும் நிகழ்ந்தேறின. இந்நிகழ்வுப் போக்கின் தொடக்கப் புள்ளியாகவும் ஊக்கியாகவும் சிலுவை யுத்தங்கள் அமைந்திருந்தன என்ற உண்மையை இனி நாம் காணப் போகின்றோம்.

“...Although rooted in antiquity, capitalism is primarily European in its origins; it evolved through a number of stages, reaching its zenith in the 19th century..”
(Microsoft © Encarta © 2006)

(முதலாளித்துவமானது, பண்டைய காலத்தில் வேர்கொண்டிருந்த போதிலும் முதன்மையாக அதன் தோற்றத்தில் அது ஐரோப்பாவிற்குரியது. இது பல படிநிலைகளுக்கூடாக வளர்ச்சியடைந்து, 19ம் நூற்றாண்டில் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது.)

முதலாளித்துவ பொருளாதாரம் என்பது மூலதனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட உற்பத்தி முறையாகும். பெருமளவிலான மூலதனம்

தனிநபர்களின் கரங்களில் திரண்டு குவிவதும் அந்த மூலதனமானது சுதந்திரமான முறையில் பரிமாற்றப்படவும் உற்பத்திச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்தப்படவும் கூடிய சூழ்நிலை அமைவதும்தான் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைமைக்கான அடிப்படைகளாக அமைகின்றன.

“Throughout its history, but especially during its ascendancy in the 19th century, capitalism has had certain key characteristics. First, basic production facilities—land and capital—are privately owned. Capital in this sense means the buildings, machines, and other equipment used to produce goods and services that are ultimately consumed. Second, economic activity is organized and coordinated through the interaction of buyers and sellers (or producers) in markets. Third, owners of land and capital as well as the workers they employ are free to pursue their own self-interests in seeking maximum gain from the use of their resources and labour in production.” (Microsoft © Encarta © 2006)

(முதலாளித்துவமானது அதனுடைய வரலாற்றில், குறிப்பாக அதனுடைய உச்சநிலையான 19ம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் குறிப்பான அடிப்படைப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்தது. முதலாவது, அடிப்படை உற்பத்திச் சாதனங்களான நிலமும் மூலதனமும் தனியாருக்குச் சொந்தமானதாக இருக்கின்றது. மூலதனம் என்பது, இறுதியில் நுகரப்படுகின்ற பொருட்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற கட்டிடங்கள், இயந்திரங்கள் மற்றும் பிற உபகரணங்கள் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது. இரண்டாவது, பொருளாதாரச் செயற்பாடானது, சந்தையில் விற்பனையாளர்களுக்கும் (அல்லது உற்பத்தியாளர்களுக்கும்) வாங்குவோருக்கும் இடையிலான தொடர்பாடல்கள் மூலம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு, ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றது. மூன்றாவது, நிலம் மற்றும் மூலதனத்தின் உரிமையாளர்களும்; அதேபோன்று அவர்கள் வேலைக்கமர்த்துகின்ற தொழிலாளர்களும் உற்பத்தியில் தமது வளங்களையும் உழைப்பையும் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக தாம் ஆக்கூடுதலான பயன்களைப் பெறுவதை நோக்காகக் கொண்டு செயற்படக் கூடிய சுதந்திரத்தைக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.)

எனினும், மனித வரலாற்றின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைக்கு அவசியமான இத்தகைய நிலைமைகள் காணப்படவில்லை. இவை கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டில் இருந்துதான் ஐரோப்பாவில் படிப்படியே உருவாகி வந்தன.

“capitalism as a coherent economic system had its origins in Europe in the 13th century, towards the end of feudalism.” (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(முதலாளித்துவமானது, ஒரு உறுதியான பொருளாதார முறைமை என்றவகையில், நிலப்பிரபுத்துவத்தின் முடிவிலூடாக, 13ம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாவில் அதன் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது.)

முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்திற்கு அவசியமான மாற்றங்கள் பல வழிகளில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. முதலாவதாக விவசாயத்துறையில் தீவிர மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பண்டைய காலங்களில் விவசாயம் என்பது, பெருமளவில் ஒரு சமூகத்தின், அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்ற நோக்கத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. எனினும், ஐரோப்பாவில் 1300களில் இருந்து, பயிர்த் தொழிலும், கால்நடை வளர்ப்பும் சுயதேவையாக அன்றி வியாபார நோக்கத்திற்காக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற போக்கு துரிதமாக அதிகரித்து வந்திருக்கின்றது.

“Around the year 1300 a tendency to enclose the common lands and to raise sheep for their wool alone first became apparent. The rise of the textile industry made sheep raising more profitable in England, Flanders, Champagne, Tuscany, Lombardy, and the region of Augsburg in Germany. At the same time, regions surrounding the medieval towns began to specialize in garden produce and dairy products.” (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(1300ம் ஆண்டளவில், பொது நிலங்களை எல்லைப்படுத்தி, அவற்றில் கம்பளிக்காக மட்டும் செம்மறி ஆடுகளை வளர்க்கின்ற போக்கு முதலில் தெளிவாகக் காணப்பட்டது. ஆடைத் தொழில்துறையின் வளர்ச்சியானது, இங்கிலாந்து, பிளான்டெர்ஸ், ஷெம்பேயன், டுஸ்கானி, லொம்பார்டி மற்றும் ஜேர்மனியின் ஒக்ஸ்பேர்க் போன்ற இடங்களில் செம்மறி ஆட்டு வளர்ப்பை மிகவும் லாபகரமானதாக ஆக்கியது. அதே நேரத்தில், மத்திய நகரங்களைச் சூழ்ந்துள்ள பிரதேசங்கள், தோட்ட உற்பத்தியிலும் கால்நடை உற்பத்தியிலும் சிறப்புப் பெறத் தொடங்கின.)

இரண்டாவதாக, இக்கால கட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வர்த்தகத்தில் ஏற்பட்ட செழிப்பான நிலைமையின் காரணமாக வர்த்தகத் துறையில் பணம் அதாவது மூலதனம் திரண்டு குவிந்தது. ஒரு நாட்டுக்குள்

மட்டுமன்றி, நாடுகளுக்கிடையிலேயும் வர்த்தகம் விரிவடைந்து வந்ததன் விளைவாக வர்த்தக மூலதனமானது மிகப் பெருமளவில் குவிந்து வந்தது.

“..From the 15th to the 18th century, when the modern nation-state was being born, capitalism not only took on a commercial flavour but also developed in another special direction known as mercantilism.” (Microsoft © Encarta © 2006)

(15ம் நூற்றாண்டில் இருந்து 18ம் நூற்றாண்டு வரை, நவீன தேச அரசு பிறந்து கொண்டிருந்தபோது, முதலாளித்துவமானது வர்த்தக ரீதியான சாதகத்தை மட்டும் பெறவில்லை, கூடவே, வணிக முதலாளித்துவம் என்ற இன்னொரு விடே திசையை நோக்கியும் வளர்ச்சியடைந்தது.)

மூன்றாவதாக, இந்தக் காலகட்டத்தில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வந்த பட்டறைத் தொழில் துறையிலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதாவது, வர்த்தகம் வளர்ந்து விரிவடைந்ததற்கு ஏற்ப பொருட்களுக்கான தேவையும் பெருமளவிலும் தொடர்ச்சியாகவும் அதிகரித்து வந்தது. இதனால் பட்டறைத் துறையில் பொருட்களின் உற்பத்தி அதிகரித்து அத் துறையிலும் மூலதனம் திரளத் தொடங்கியது. பொருட்களுக்கான தேவை அதிகரித்ததன் விளைவாக உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டிய அவசியம் பட்டறைத் தொழில் உரிமையாளர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் பட்டறைத் தொழில்துறையில் புதுப்புது மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. புதுப்புதுக் கருவிகள் வடிவமைக்கப்பட்டன. (இதன் உச்ச நிகழ்வாக, 18ம் நூற்றாண்டில் நீராவி இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, பட்டறைத் தொழில்துறையானது, இயந்திரத் தொழில்துறையாக மாற்றமடைந்தது. இதன் பின்னர் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருந்த சிறிய பட்டறைகளின் இடத்தில், ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய பாரிய தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன.)

“Industrial Revolution, term first used in the early 19th century to describe major changes in modes of production in Britain since the mid-18th century and their social consequences. However, it was quickly recognized outside as well as inside Britain that the consequences of the introduction of machinery, driven by steam power, would be felt worldwide.” (Microsoft © Encarta © 2006)

(18ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து பிரித்தானியாவில் உற்பத்தி முறைகளில் ஏற்பட்ட பாரிய மாற்றங்களைக் குறிப்பதற்காக

தொழில்துறைப் புரட்சி என்ற பதமானது, 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முதன்முதலாக பயன்படுத்தப்பட்டது. இருந்தும், நீராவி வலுவினால் இயக்கப்பட்ட இயந்திரங்களின் அறிமுகத்துடன் இது விரைவிலேயே, பிரித்தானியாவிற்குள்ளும் அதேபோன்று அதற்கு வெளியேயும் அடையாளம் காணப்பட்டது. இதன் விளைவுகள் உலகம் பூராவும் உணரப்பட்டன.)

இத்தகைய மாற்றங்கள்தான் அன்றைய ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைமை உருவாவதற்கான அடிப்படைகளாக அமைந்திருந்தன. எனினும், இத்தகைய மாற்றங்கள் அன்றைய காலகட்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டும் இடம்பெறவில்லை. கூடவே உலகின் பல நாடுகளிலும் இத்தகைய மாற்றங்கள் இடம்பெறவே செய்தன. குறிப்பாக அரேபியர்கள், இந்தியர்கள், சீனர்கள் போன்றோர் அன்று வணிகத்தில் ஐரோப்பியரை விட மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கினார்கள். ஐரோப்பியர்களை விடவும் அவர்களிடம் செல்வம் மிக அதிகளவில் திரண்டு குவிந்திருந்தது. ஆயினும், அங்கெல்லாம் ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்தது போன்று முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையோ அல்லது ஜனநாயக அரசியல் முறையோ தோன்றவில்லை.

இவ்வாறு வர்த்தகத்திலும் பண்ட உற்பத்தியிலும் அன்று சிறப்புற்றிருந்த ஏனைய நாடுகளில் அல்லாது, ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையும் ஜனநாயக அரசியல் முறையும் உருவாகியதற்கான காரணம் என்ன? இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. இக் கேள்விக்கான பதிலைத் தேடும்போது, ஐரோப்பிய நாடுகளில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த கிறிஸ்தவ மதமே அங்கு முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையும் ஜனநாயக அரசியல் முறையும் தோன்றுவதற்கான பிரதான ஊக்கியாக இருந்திருக்கின்றது என்ற உண்மை தெட்டெனத் தெரிவதைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

மத்திய கிழக்கில் அருளப்பட்ட கிறிஸ்தவ மதமானது, பின்னர் ஐரோப்பாவில் கி.பி. 300களின் மத்திய பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, 12ம் நூற்றாண்டில் ஏறக்குறைய சகல ஐரோப்பிய நாடுகளினதும் உத்தியோகபூர்வ மதமாக மாறிவிட்டது.

Christianity had become the dominant religion of the Roman Empire by AD 353; by 1100 Christian kingdoms occupied most of Europe from Iceland in the west to Russia in the east and from Norway in the north to Italy in the south. Christianity had become the religion of Europe. Microsoft ® Encarta ® 2006.

(கி.பி. 353ல், கிறிஸ்தவம் ரோமப் பேரரசில் செல்வாக்குமிக்க மதமாக மாறிவிட்டது. 1100களில் மேற்கில் ஐஸ்லாந்திலிருந்து கிழக்கில் ரஷ்யா வரையும்; வடக்கில் நோர்வேயிலிருந்து தெற்கே இத்தாலி வரையும் ஐரோப்பாவின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் கிறிஸ்தவ ராஜ்ஜியங்கள் உருவாகி விட்டன. கிறிஸ்தவம் ஐரோப்பாவின் மதமாக மாறிவிட்டது.)

இவ்வாறு ஐரோப்பாவின் மதமாக மாறிவிட்ட கிறிஸ்தவமானது, அங்கு முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைமையும் ஜனநாயக அரசியல் முறைமையும் உருவாவதற்கான ஊக்கியாகச் செயற்பட்டது. கிறிஸ்தவம் எவ்வாறு முதலாளித்துவமும் ஜனநாயகமும் உருவாவதற்கான ஊக்கியாக அமைந்திருந்தது என்பது குறித்த பரிசீலனையானது, இஸ்லாத்திற்கும் (மத்திய கிழக்கு) முஸ்லிம்களுக்கும் எதிராக போப்பாண்டவர்களின் தலைமைகளின் கீழ் முன்னெடுக்கப்பட்ட சிலுவை யுத்தங்களை நோக்கி எம்மை இட்டுச் செல்கின்றது.

அத்தியாயம்: 03

சிலுவை யுத்தங்கள்:

-ஜனநாயக முறைமையின் ஊக்கிகள்

வரலாற்றுப் பின்னணி

சிலுவை யுத்தங்கள் என்பவை, கி.பி. 11ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து, கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை, சரியாக இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பிய வெள்ளைக் கிறிஸ்தவர்கள், மத்திய கிழக்கு முஸ்லிம் நாடுகள் மீது மேற்கொண்ட பல தொடரான யுத்தங்களைக் குறிக்கின்றன. இந்த யுத்தங்கள் ஏன் முன்னெடுக்கப்பட்டன என்பதற்கான காரணங்களாக பின்வரும் வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

துருக்கியில் அதிகாரம் பெற்றிருந்த செல்ஜுக்கிகள் என்ற அரச வம்சத்தினர், 11ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சிரியா, பலஸ்தீனம் போன்ற மத்திய கிழக்குப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார்கள். அதே நேரத்தில் பிற துருக்கிய அதிகாரப் பிரிவினர்கள், கிறிஸ்தவ பைசாந்தைன் சாம்ராஜ்யத்திற்குள் (Byzantine Empire) ஊடுருவி, பல கிரேக்க, சிரிய மற்றும் ஆர்மேனிய கிறிஸ்தவர்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள்.

“The origin of the Crusades is rooted in the political upheaval that resulted from the expansion of the Seljuk Turks in the Middle East in the mid-11th century. The conquest of Syria and Palestine by the Muslim Seljuks alarmed Christians in the West. Other Turkish invaders also penetrated deep into the Christian Byzantine Empire and subjected many Greek, Syrian, and Armenian Christians to their rule. The Crusades were, in part, a reaction to these events...”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(11ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், மத்திய கிழக்கில், செல்ஜுக்க துருக்கியரின் விரிவாக்கத்தினால் ஏற்பட்ட அரசியல் கொந்தளிப்பில் சிலுவை யுத்தங்களுக்கான தோற்றுவாய் வேர்கொண்டிருந்தது. முஸ்லிம் செல்ஜுக்கிகளினால் சிரியாவும் பலஸ்தீனமும் கைப்பற்றப்பட்டதானது, மேற்கில் கிறிஸ்தவர்களை பீதிக்குள்ளாக்கியது. ஏனைய துருக்கிய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் கிறிஸ்தவ பைசாந்தைன் சாம்ராச்சியத்திற்குள் ஆழமாக ஊடுருவி, பல கிரேக்க, சிரிய மற்றும் ஆர்மேனிய கிறிஸ்தவர்களை தமது ஆளுகைக்குள் உட்படுத்தினார்கள். சிலுவை யுத்தங்கள், ஒருவகையில் இத்தகைய நிகழ்வுகளுக்கான எதிர்வினையாக அமைந்தது.)

கிறிஸ்தவர்களினால் அன்று புனித பூமியாகக் கருதப்பட்ட ஜெருசலத்தையும் மத்திய கிழக்கில் அமைந்திருந்த பிற புனிதத் தலங்களையும் முஸ்லிம்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்று பிரான்லைச் சேர்ந்த பாப்பரசர் இரண்டாம் ஏர்பன் (Urban II (c. 1040-1099), pope (1088-1099) வேண்டுகோள் விடுத்தார். இவரின் வேண்டுகோள்க்கிணங்க மேற்கு ஐரோப்பியர்களினால் 1095லிருந்து முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக சிலுவை யுத்தங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

“Crusades, military expeditions undertaken by Western European Christians beginning in 1095, usually at the request of the pope, to recover Jerusalem and the other places of pilgrimage in Palestine (now in Israel and Palestine) known to Christians as the Holy Land from Muslim control.” (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(கிறிஸ்தவர்களின் புனித பூமியாகக் கருதப்பட்ட ஜெருசலத்தையும் பலஸ்தீனத்திலுள்ள (இன்று இஸ்ரேலிலும் பலஸ்தீனத்திலும் உள்ள) பிற யாத்திரைத் தலங்களையும் முஸ்லிம்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, பாப்பரசரின் கோரிக்கைக்கு இணங்க மேற்கு ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவர்களினால் 1095ல் முன்னெடுக்கப்பட்ட இராணுவ படையெடுப்பாக சிலுவை யுத்தங்கள் அமைந்தன.)

இவ்வாறு முஸ்லிம்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து புனித பூமியான பலஸ்தீனத்தையும் ஏனைய புனிதத் தலங்களையும் விடுவிக்க வேண்டும் என்பதை முதன்மை இலக்காகக் கொண்டு முன்னெடுக்கப்பட்ட சிலுவை யுத்தங்களில் அனேகமாக அனைத்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் அந்நாடுகளில் வாழ்ந்த அனைத்து பிரிவினர்களும் கலந்து கொண்டார்கள்.

The pope had not foreseen the popular enthusiasm that his Crusade would arouse among ordinary towns people and peasantry. Alongside the Crusade of the nobility another one materialized among the common people. The largest and most important group of popular Crusaders was recruited and led by a preacher known as Peter the Hermit, a native of Amiens, France. (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(தனது சிலுவை யுத்தமானது, சாதாரண நகரமக்கள் மற்றும் விவசாயிகள் மத்தியில் இவ்வளவு பரந்தளவிலான ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் என்று பாப்பரசர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. பிரபுக்களின் சிலுவைப் படைகளுக்கு அருகே, பொதுமக்கள் மத்தியில் இருந்து இன்னொரு படை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. பிரசித்தி பெற்ற சிலுவைப் படைகளில், மிகப் பெரியதும் முக்கியத்துவமிக்கதுமான பிரிவானது, பிரான்ஸின் எமியென் பிரஜையான, ஹெமிற் பீட்டர் என அழைக்கப்பட்ட ஒரு போதகரினால் திரட்டப்பட்டு வழிநடத்திச் செல்லப்பட்டது.)

சிலுவை யுத்தத்தை தொடக்கி வைத்தவர்களாகவும் அதில் தீவிரமாகப் பங்குபற்றியவர்களாகவும் யார் இருந்தார்கள் என்று பார்க்கும்போது ஒரு சுவாரஷ்யமான உண்மை சட்டெனப் புலப்படுகின்றது. நவீன ஐனநாயக அரசியல் முறைமையை உலகத்தில் முதன் முதலாக நடைமுறைப்படுத்தியவர்கள் என்று வரலாற்றிலே புகழப்படுகின்ற அதே பிரெஞ்சுக்காரர்கள்தான், சிலுவை யுத்தத்தை தொடக்கி வைத்து, அந்த யுத்தத்திலே பிரதான பங்கு வகித்தவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள்.

“Five major armies of noblemen assembled in late summer, 1096, to set out on the Crusade. The majority were from France, but significant numbers also came from southern Italy and the regions of Lorraine, Burgundy, and Flanders.”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(1096 கோடைகால பிற்பகுதியில் ஐந்து பிரதான பிரபுக்களின் படைகள் சிலுவை யுத்தத்தை ஆரம்பிப்பதற்காக ஒன்று கூடின. இவற்றில் பெரும்பாலான படைகள் பிரான்ஸில் இருந்து வந்தன. எனினும், தெற்கு இத்தாலியிலிருந்தும் லொரைன், பேர்கண்டி, பிலான்டெர்ஸ் போன்ற பிரதேசங்களிலிருந்தும் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான படைகள் வந்தன.)

தீவிரமான மத உணர்வுடன் முன்னெடுக்கப்பட்ட சிலுவை

யுத்தங்களில் தலைமைப் பாத்திரம் வகித்த பிரெஞ்சுக்காரர்கள்தான், பின்னாட்களில் நவீன ஐனநாயக அரசியல் முறைமையை முதன்முதலில் நடைமுறைப்படுத்திய வர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள் என்ற இந்த உண்மை, (அல்லது இந்த இணைவு) தற்செயலாக ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்வு அல்ல. மாறாக, இந்த இணைவுதான் ஐனநாயகத்தையும் அதில் உள்ள டங்கியுள்ள கிறிஸ்தவ சாரத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கான திறவு கோலாக அமைந்திருக்கின்றது. முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையும் ஐனநாயக அரசு முறைமையும் உருவாவதற்கான அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைந்திருந்த மாற்றங்கள், இயல்பான முறையிலும் எளிமையான வழிகளிலும் இடம்பெறவில்லை. மாறாக, இவை பெரும் அழிவுகள், ஆக்கிரமிப்புக்கள், கொள்ளையடிப்புக்கள் போன்ற வன்முறைப் பாதை யூடாகத்தான் நிகழ்ந்தேறின. இத்தகைய வன்முறைப் பாதையின் துவக்கமும் முடிவுமாக சிலுவை யுத்தங்கள் அமைந்திருந்தன.

ஐரோப்பிய சமூகங்கள் மத்தியில் சிலுவை யுத்தங்கள் பல தளங்களில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், மதம், அரசியல்... என பல்வேறு தளங்களில் சிலுவை யுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள்தான் இறுதியில் அங்கு முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையும் ஐனநாயக அரசு முறைமையும் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தன. இத்தகைய மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றி சற்று விரிவாகப் பரிசீலிப்போம்.

(அ) ஐரோப்பிய பொருளாதாரத்தில்

சிலுவை யுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள்:

ஒரு பக்கம் அழிவையும் பெரும் இழப்புக்களையும் ஏற்படுத்துகின்ற யுத்தங்கள்தான் மறுபக்கத்தில் செல்வம் திரண்டு குவிவதற்கும் காரணமாக அமைகின்றன. இந்த உண்மையை உலகில் இன்றுவரை நடந்து முடிந்துள்ள அத்தனை யுத்தங்களிலும் நாம் அவதானிக்க முடியும். ஒவ்வொரு உள்நாட்டு யுத்தமும் அந்த நாட்டில் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான புதுப் பணக்காரர்களை உருவாக்குகின்றது. அதேபோன்று ஒவ்வொரு உலக யுத்தமும் சர்வதேச அளவில் பெரும் பணக்காரர்களை உருவாக்குகின்றது. ஐரோப்பாவில் இருந்து பலஸ்தீனம் வரைக்குமுள்ள பிரதேசங்களை குறிப்பாக முஸ்லிம் நாடுகளை ஆக்கிரமித்ததன் மூலமாகக் கிடைத்த சொத்துக்கள், கொள்ளைப் பொருட்கள், வளமிக்க

இடங்கள், போக்கு வரத்து வாய்ப்புக்கள், சந்தை மற்றும் வர்த்தக வாய்ப்புக்கள் போன்றவற்றின் காரணமாக ஐரோப்பாவில் சில குறிப்பிட்ட பிரிவினர்கள் மற்றும் நாடுகள் மத்தியில் செல்வம் திரண்டு குவிந்தது.

“Human beings, Adam Smith said, have always had a propensity to “truck, barter, and exchange one thing for another”. This inclination towards trade and exchange was rekindled and stimulated by the series of crusades that absorbed the energies of much of Europe from the 11th through the 13th centuries.”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(மனிதர்கள் எப்போதும் பொருட்களை ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, பேரம் பேசி, அவற்றை ஒன்றுடன் ஒன்று பரிமாற்றம் செய்கின்ற போக்கை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்று ஆடம் ஸ்மித் கூறினார். வர்த்தகத்தையும் பரிமாற்றத்தையும் நோக்கிய இந்தப் போக்கானது, 11ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 13ம் நூற்றாண்டு வரை, பெரும்பாலான ஐரோப்பாவின் சக்தியை உறுஞ்சிய தொடரான சிலுவை யுத்தங்களினால் தூண்டப்பட்டு புத்துயிரளிக்கப்பட்டது.)

“Many European trading centres were pushed to the limit to furnish supply for the crusaders. The city-states of Italy- Venice, Genoa, Pisa and others – provided ships to transport many of the crusaders to the Middle East. The ships returned filled with perfumes, spices, jewels, silk, dyes and other products which the Europeans gradually came to value. The merchants of Genoa, Pisa, and other Italian cities established new trade routes throughout Europe. On the shores of the North and Baltic seas, cities such as Hamburg, Lubeck, and Bremen grew prosperous and powerful through trade. In the latter part of the 1200s, the merchants of these cities established a trade confederation known as the Hanseatic League.... The league sent its own diplomats abroad, had its own flag, and made treaties with other powers.”

“With the development of cities a new and powerful social group arose. It became known as the bourgeoisie or middle class. The power of the bourgeoisie was centred in the cities and founded on its new freedoms: knowledge, wealth, and independence....”

“Thus what began as an effort to free the Holy Land had profound and unintended consequences. The Crusades increased trade and banking which speeded the movement of people to towns. In these towns emerged a new and

wealthy class which was outside the traditional power structure of medieval society. This new middle class was utilized by monarchs to create a new political order that was not dependent on feudal obligations. This laid the foundation for the emergence of the modern nation state.”

- (Welty, Paul. The Human Experience. New York: J.B. Lippincott. 1977)

(பல ஐரோப்பிய வர்த்தக மையங்கள், சிலுவை யுத்தக்காரர்களுக்கான விநியோகத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் எல்லைக்குள் தள்ளப்பட்டன. இத்தாலியின் நகர அரசுகளான, வெனிஸ், ஜெனோவா, பைசா போன்றவை மத்திய கிழக்குக்கு சிலுவை யுத்தக்காரர்களை கொண்டு செல்வதற்குக் கப்பல்களை வழங்கின. அந்தக் கப்பல்கள், ஐரோப்பியர்கள் படிப்படியே பெறுமதிமிக்கதாகக் கருதத் தொடங்கிய நறுமணப் பொருட்கள், வாசனைத் திரவியங்கள், நகைகள், பட்டு, சாயங்கள் மற்றும் பிற பொருட்களை நிரப்பிக் கொண்டு திரும்பின. ஜெனோவா, பைசா மற்றும் பிற இத்தாலிய நகரங்கள் ஐரோப்பா எங்கும் புதிய வர்த்தகப் பாதைகளை நிறுவின. வடக்கு மற்றும் பால்டிக் கடல்களின் கரையோரங்களில் ஹம் பேர்க், லியுபெக், பிரெமென் போன்ற நகரங்கள் வர்த்தகத்தினூடாக, செல்வச் செழிப்பும் செல்வாக்குமிக்கவையுமாக வளர்ந்தன. 1200களின் பிற்பகுதியில், இந்த நகரங்களைச் சேர்ந்த வணிகர்கள், ஹென்சியடிக் லீக் (Hanseatic League) என்ற ஒரு வணிக நிறுவனத்தை உருவாக்கினார்கள். இந்த லீக்கானது தனது சொந்த இராஜதந்திரிகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பியது, தனக்கென சொந்தக் கொடியைக் கொண்டிருந்தது, அத்துடன் பிற செல்வாக்குமிக்க நிறுவனங்களுடன் ஒப்பந்தங்களை ஏற்படுத்தியது.

நகரங்களின் வளர்ச்சியுடன் ஒரு புதிய, செல்வாக்குமிக்க சமூகப் பிரிவு தோன்றியது. இவர்கள் பூர்ஷுவாக்கள் அல்லது மத்திய வர்க்கத்தினர் என அறியப்பட்டார்கள். பூர்ஷுவாக்களின் செல்வாக்கு நகரங்களில் மையப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் தங்களுடைய புதிய சுதந்திரங்களை அங்கு நிலைநாட்டினார்கள்: அறிவு, செல்வம், விடுதலை...

இவ்வாறு புனித பூமியை விடுவிப்பதற்கு ஆரம்பித்த முயற்சியானது, ஆழமானதும் எதிர்பாராததுமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. சிலுவை யுத்தங்கள் வர்த்தகத்தையும் வங்கிமுறையையும் அதிகரித்தன. இவை நகரங்களை நோக்கி மக்கள் இடம்பெயர்வதை வேகப்படுத்தின. மத்திய

கால மரபுவழி அதிகாரக் கட்டமைப்புக்கு வெளியே, தம்மை இருத்திக் கொண்ட ஒரு புதிய, செல்வந்த வர்க்கம் இந்த நகரங்களில் தோன்றியது. இந்தப் புதிய, மத்திய வர்க்கமானது, நிலப்பிரபுத்துவ கடப்பாடுகளுக்குள் தங்கியிராத, ஒரு புதிய அரசியல் ஒழுங்கை உருவாக்குவதற்காக மன்னர் களினால் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது நவீன தேச அரசு தோன்றுவதற்கான அத்திவாரத்தை இட்டது.)

சிலுவை யுத்தக்காரர்கள் பயணித்த பாதைகளில் எந்தளவுக்கு அழிவுகளின் குவியல்கள் உயர்ந்தனவோ, அந்தளவுக்கு ஐரோப்பாவிலே தனி நபர்களின் கரங்களில் செல்வம் திரண்டு குவிந்தது. இவற்றோடு இணைந்ததாக, ஐரோப்பா ஒரு புதிய சகாப்தத்திற்குள் நுழைவதற்கான கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. சிலுவை யுத்தங்களின் தொடக்கமும் முடிவும் ஐரோப்பிய நாடுகள் மத்தியில் சீரானதும் தொடர்ச்சியானதுமான போக்குவரத்து மார்க்கங்களை அவசியமாக்கின. சிலுவை யுத்தக்காரர்களை யுத்தமுனைகளுக்குக் கொண்டு செல்லுதல், அவர்களுக்குத் தேவையான ஆயுதங்கள், உணவு, உடை போன்ற அத்தியாவசிய பொருட்களை முறையாக விநியோகம் செய்தல், கைப்பற்றிய மற்றும் கொள்ளையடித்த பொருட்களை தமது நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லுதல், காயமடைந்தவர்களை மீண்டும் தமது நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லுதல்... போன்ற பல்வேறு தேவைகளுக்காக துரிதமானதும் பாதுகாப்பானதுமான போக்குவரத்து மார்க்கங்களும், போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் அவசியமாகின.

இதன் விளைவாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையிலும் ஐரோப்பா விற்கும் பிற நாடுகளுக்கிடையிலுமான தரைப் போக்குவரத்தோடு, கடற்போக்குவரத்தும் படிப்படியே முன்னேற்றமடைந்தன. சிலுவை யுத்தங்களின் இறுதிக் கட்டங்களில், சிலுவை யுத்தக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவர்கள் அதுவரை பயன்படுத்தி வந்த கிழக்கு நாடுகளுக்கான தரைவழிப் பாதைகள் அடைக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் உடனடியாகவே கடல்வழிப் போக்குவரத்தில் தமது முழுக் கவனத்தையும் குவிக்கக்கூடிய ஆயத்த நிலையில் இருந்தார்கள்.

“...Finally, the incentive given to geographical discovery led various travelers, such as the celebrated Italian, Marco Polo, and the scarcely less noted Englishman, Sir John Mandeville, to explore the most remote countries of Asia. Even that spirit

of maritime enterprise and adventure which rendered illustrations the fifteenth century, inspiring the voyages of Columbus, Vasco de Gama, and Magallen, may be traced back to that lively interest in geographical matters awakened by the expeditions of the crusaders.

(Effects of the Crusades. from The Middle Ages Website)

(இறுதியாக, புவிசார் கண்டுபிடிப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத் துவமானது, மார்க்க போலோ போன்ற பிரசித்திபெற்ற இத்தாலிய பயணி, மற்றும் அதிகம் அறியப்படாத ஆங்கிலேயப் பயணியான சேர். ஜோன் மென்டலில் போன்ற பல பயணிகள், ஆசியாவின் மிகப் பின்தங்கிய நாடுகளை நோக்கி பயணம் செய்யும் அளவுக்கு இட்டுச் சென்றது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வெளிப்பாடுகளாக அமைந்து, கொலம்பஸ், வாஸ்கொடெ காமா, மகல்லன் போன்றோரின் பயணங்களுக்குத் தூண்டுகோலாய் அமைந்த கடல் பயணம் மற்றும் சாகசச் செயல்களில் ஈடுபடுவதற்கான உளப்பாங்கைக்கூட, சிலுவை யுத்தக்காரர்களின் பயணங்களினால் தூண்டப்பட்ட புவிசார் விடயங்களின் மீதான உயிர்ப்புமிக்க ஆர்வத்தில் கண்டுகொள்ளலாம்.)

“எப்படியாயினும், இசுப்பானியரையும் போர்த்துக்கேயரையும் கடலோடு முயற்சியில் தூண்டிவிட்டவை வியாபார செல்வ ஆசைகளாகிய பொருளாதார நோக்கங்கள் மாத்திரமல்ல. அவர்களுடைய கீர்த்தி வாய்ந்த கடலோடி இளவரசன் ஹென்றி (1394-1460) என்பவனால் ஊக்கப்பட்ட போர்த்துக்கேயர், ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டாக வான சாஸ்த்திரத்தில் புத்தாராய்ச்சி செய்வதிலும் கப்பலோட்டும் கலையில் ஓயாது பரிசோதனை செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். அறிவின் எல்லையை அதிகரிப்பதில் ஓரளவும்; வியாபார ஆதாயத்தினால் ஓரளவும் தூண்டப்பட்டார்களென்பது உண்மையெனினும், பிறை (இசிலாம்) மீது அவர்களுக்கிருந்த உலகியல் சார்ந்த பகைமையாலும் சிலுவை மாட்டு அவர்களுக்கிருந்த ஆர்வத்தாலும் அவர்கள் மிகுதியாக உந்தப்பட்டனர். மதமாற்றஞ் செய்வதும், சமய ஊழிய ஆவலுமே போர்த்துக்கேயர் இந்தியாவுக்குச் சென்றதின் பிரதான நோக்கமாகும். போர்த்துக்கேயரைப் போல் இசுப்பெயினும் ஒரு ஊழி காலமாக, முசுலீம்களுக்கு விரோதமாகச் சமயப் போர் புரிந்து வந்திருக்கின்றது.”

(இக்கால ஐரோப்பாவின் மறுமலர்ச்சி. (1453-1939) – Sir. J.A.R. Marriot. பக். 8)

இவ்வாறு சிலுவை யுத்தங்கள், இறுதியில் ஐரோப்பிய வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் கடல் போக்குவரத்தில் உயர்ந்த நிலையை எட்டவும் கடல் வழிப் பாதையை பயன்படுத்தி, ஒரு புதிய கண்டத்தையே அவர்கள் கண்டுபிடிக்கின்ற நிலையையும் உருவாக்கின. பெரும் நிலப்பரப்பும் எண்ணற்ற வளங்களும் நிறைந்த அமெரிக்கா என்ற அந்தப் புதிய கண்டம், எதிர்காலத்தில் இந்த உலகையே தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரத் துடிக்கின்ற வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்களின் உறைவிடமாக மாறவிருக்கின்றது என்பதை அப்போது யாரும் எண்ணிக்கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

சிலுவை யுத்தங்களின் இறுதியில் ஜெருசலத்தைக் கைப்பற்றுதல் என்ற இலக்கு அடைய முடியாமல் போனபோதிலும் கூட, அந்த யுத்தங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளின் பொருளாதாரத் துறையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தன.

“The crusades could not fail to affect in many ways the life of Western Europe. For instance, they helped to undermine feudalism. Thousands of barons and knights mortgaged or sold their lands in order to raise money for a crusading expedition. Thousands more perished in Syria and their estates, through failure of heirs, reverted to the crown. Moreover, private warfare, which was rife during the Middle Ages, also tended to die out with the departure for Holy Land of so many turbulent feudal lords. Their decline in both numbers and influence, and corresponding growth of the royal authority, may best be traced in the changes that came about in France, the original home of the crusading movement.”

(Effects of the Crusades. from The Middle Ages Website)

(சிலுவை யுத்தங்கள் மேற்கு ஐரோப்பிய வாழ்க்கையில் பல வழிகளில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. உதாரணமாக, அவை நிலப் பிரபுத்துவ முறைமை வீழ்ச்சியடைவதற்கு உதவின. ஆயிரக்கணக்கான பிரபுக்களும் நிலவுரிமையாளர்களும் சிலுவை யுத்தப் பயணங்களுக்குத் தேவையான பணத்தைப் பெறும் பொருட்டு, தங்களுடைய நிலங்களை விற்றார்கள் அல்லது ஈடுவைத்தார்கள். மேலும், ஆயிரக்கணக்கானோர் சிரியாவில் மரணமடைந்தார்கள். அவர்களுடைய பண்ணைகள், வாரிசுகள் இல்லாத காரணத்தால் அரசுடமையாக்கப்பட்டன. மேலும், மத்திய காலத்தில் பொதுவாகக் காணப்பட்ட தனியார் படைகள் கூட, வன்முறைத் தன்மைகொண்ட ஏராளமான நிலப் பிரபுக்கள் புனித பூமிக்காக புறப்பட்டதோடு மறையத் தொடங்கின. நிலப் பிரபுக்களின்

எண்ணிக்கையிலும் செல்வாக்கிலும் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியும் அதற்குச் சமனாக அரச அதிகாரத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும் சிலுவை யுத்தங்களின் உண்மையான உறைவிடமான பிரான்ஸில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களில் தெளிவாக அடையாளம் காணப்பட முடியும்.)

இவ்வாறு பொருளாதாரத் துறையில், நிலவுடமையாளர்களின் செல்வாக்கும் அவர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த உற்பத்திச் செயற்பாடுகளும் படிப்படியே வீழ்ச்சியடைவதற்கு சிலுவை யுத்தங்கள் காரணமாகின. இந்த வீழ்ச்சியோடு இணைந்ததாக புதிய பொருளாதார முறையான முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையின் தொடக்கக் கூறுகளாக அமைந்திருந்த வர்த்தகம், பட்டறைத் தொழில், சுதந்திரமான விவசாய உற்பத்தி முறை என்பன செழித்து வளரத் தொடங்கின.

(ஆ) கலாச்சாரத் துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

சிலுவை யுத்தங்கள் ஐரோப்பிய சமூகங்கள் மத்தியில் கலாச்சார ரீதியாக பெரும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இருண்ட காலம் என அழைக்கப்படுகின்ற மத்திய காலத்தில் (கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 15ம் நூற்றாண்டு வரை) ஐரோப்பிய சமூகங்கள் அக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த பிற சமூகங்களோடு ஒப்பிடுகையில் கலாச்சார ரீதியாகவும் நாகரிக வளர்ச்சியிலும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் காணப்பட்டன. குறிப்பாக ஐரோப்பியர்கள் எந்த சமூகங்களோடு சிலுவை யுத்தங்களில் ஈடுபட்டார்களோ, அந்த அரேபிய சமூகங்கள் அன்று அறிவியல் ரீதியாகவும் கலாச்சார ரீதியாகவும் நாகரிக வளர்ச்சியிலும் ஐரோப்பியரை விடவும் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் காணப்பட்டனர்.

“The influence of the Crusades upon the intellectual development of Europe can hardly be overestimated. Above all, they liberalized the minds of the crusaders. The East at the time of the Middle Ages surpassed the West in civilization. The crusaders enjoyed the advantages which come from travel in strange lands and among unfamiliar peoples. They went out from their castles, or villages to see great cities, and marble palaces, superb dresses, and elegant manners; they returned with finer tastes, broader ideas, and wider sympathies. The Crusades opened up a new world. Furthermore, the knowledge of science and learning of the East gained by the crusaders through their expeditions, greatly stimulated the Latin intellect, and helped to awaken in Western Europe that mental activity which resulted finally

in the great intellectual outburst known as the Revival of Learning, and the period of the Renaissance.” (Effects of the Crusades. from The Middle Ages Website)

(ஐரோப்பிய அறிவு வளர்ச்சியில் சிலுவை யுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அளவிட முடியாதது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவை சிலுவை யுத்தக்காரர்களின் சிந்தனைகளை திறந்து விட்டன. மத்திய காலப் பகுதியில் கிழக்கானது, மேற்கைவிட நாகரிகத்தில் முன்னணியில் இருந்தது. சிலுவை யுத்தக்காரர்கள் அந்நிய பிரதேசங்களிலும் அறிமுகமற்ற மக்கள் மத்தியிலும் பயணம் செய்ததால் கிடைத்த நன்மைகள் மூலம் பயனடைந்தார்கள். அவர்கள் சலவைக்கல்லால் கட்டப்பட்ட அரண்மனைகளையும் உயர்ந்த ஆடைகளையும் நாகரிகமான நடத்தைப் பாங்குகளையும் பார்ப்பதற்காக தங்களுடைய கோட்டைகள் அல்லது கிராமங்களிலிருந்து வெளியே சென்றார்கள். அவர்கள் அற்புதமான சுவையுடனும் பரந்த சிந்தனைகளுடனும் விசாலமான விளக்கங்களுடனும் திரும்பி வந்தார்கள். சிலுவை யுத்தங்கள் ஒரு புதிய உலகத்தைத் திறந்து விட்டன. மேலும், சிலுவை யுத்தக்காரர்கள் தமது பயணத்தினூடாக பெற்றுக் கொண்ட கிழக்கைப் பற்றிய அறிவும் விஞ்ஞான அறிவும் லத்தீன் அறிஞர்களைத் தூண்டியதோடு, மேற்கு ஐரோப்பாவின் சிந்தனைச் செயற்பாடு விழிப்படையவும் உதவின. இந்த சிந்தனைச் செயற்பாடுதான், இறுதியில் அறிவுத்துறை மறுலர்ச்சி என்றும் மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்றும் அறியப்பட்ட மாபெரும் அறிவுத்துறைப் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியது.)

இவ்வாறு தம்மிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டதும் சிறப்பானதுமான வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டிருந்த அரேபியர்களுடனான தொடர் யுத்தமானது, அதன் பகைமைத் தன்மையையும் தாண்டி, அரேபியக் கலாச்சாரத்தையும் அறிவியலையும் சவீகரிப்பவர்களாக ஐரோப்பியர்களை மாற்றியது. அரேபியரின் அறிவியல் வளர்ச்சியினால் தூண்டப்பட்டு அந்த அறிவியலைச் சவீகரித்துக் கொண்ட ஐரோப்பியர்கள், பின்னர் அதன் துணையுடன் தமக்கான சொந்த அறிவியலையும் கலாசார மரபையும் உருவாக்கிக் கொண்டார்கள். கணிதம், வானவியல், மருத்துவம், கட்டுமானத்துறை போன்றவற்றில் அன்று அரேபியர்கள் பெற்றிருந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி, ஐரோப்பியர்கள் தமது வாழ்க்கை முறையை முற்றாகவே மாற்றியமைத்துக் கொண்டார்கள்.

“Progress was also made in medicine and anatomy, especially after the first translation of many ancient works of Hippocrates and Galen in the 15th and 16th centuries.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(முன்னேற்றமானது, மருத்துவத்திலும் உடற்கூற்றியலிலும் கூட ஏற்பட்டது, குறிப்பாக 15ம் 16ம் நூற்றாண்டுகளில், பண்டைய ஹிப்போகிரடிஸ் மற்றும் கெலன் ஆகியோரின் பல ஆக்கங்கள் முதலில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பின்னர் இத்தகைய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது.)

“In the field of technology, the invention of printing in the 15th century began to revolutionize the dissemination of knowledge. Printing increased the quantity of books, helped eliminate errors, gave scholars identical texts with which to work, and turned intellectual endeavour into a collaborative rather than a solitary activity. The use of gunpowder transformed warfare between 1450 and 1550.....”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(தொழில்நுட்பத் துறையைப் பொறுத்தவரை, 15ம் நூற்றாண்டில் அச்சியந்திரத்தின் கண்டுபிடிப்பானது, அறிவுப் பரம்பலை புரட்சிகரமானதாக மாற்றத் தொடங்கியது. அச்சத் தொழிலானது, நூல்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தது; பிழைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு உதவியது; அறிஞர்களின் செயற்பாட்டுக்காக ஒரேவகையான பிரதிகளை வழங்கியது. இதன் மூலம் அறிவுத்துறை செயற்பாடுகளை, தனிநபர் செயற்பாடாக இல்லாமல் ஒரு கூட்டுச் செயற்பாட்டு நிலைக்கு மாற்றியது. 1450க்கும் 1550க்கும் இடையே வெடிமருந்துப் பாவனையானது, போர்முறையை மாற்றியது.)

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் (Renaissance கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டு) என அழைக்கப்படுகின்ற புத்தெழுச்சிக் காலமானது, சிலுவை யுத்தங்களின் விளைவாகவே உருவானது. இந்த கால கட்டத்தில் ஐரோப்பா எங்கும் அறிவானது கட்டற்றுப் பாய்ந்தது. அதன் காட்டாற்று வெள்ளப் பாய்ச்சலில், நிலப் பிரபுத்துவக் காலகட்ட மத நிறுவனங்களினால் ஐரோப்பிய சமூகங்களின் அறிவின் மீதும் சுயமான சிந்தனையின் மீதும் போடப்பட்டிருந்த தளைகள் அனைத்தும் அடித்துச் செல்லப்பட்டன, ஐரோப்பியர்கள் சிந்தனைச் சுதந்திரம் பெற்றவர்களாக மாறினார்கள். அறிவிலும் சிந்தனையிலும் ஏற்பட்ட இத்தகைய மாற்றங்கள், ஐரோப் பாவில் புதிய புதிய கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கும்

உற்பத்திச் செயற்பாடுகளில் தீவிர மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கும் காரணமாகின. கப்பல் கட்டுமானத்திலும் வானவியலிலும் அவர்கள் அடைந்த வளர்ச்சி யின் விளைவாக, கடல்போக்குவரத்தில் அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபடக்கூடிய நிலை உருவானது. இவையெல்லாம் இறுதியில், இறுகித் தேங்கிக் கிடந்த நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறைக்குப் பதிலாக, சுறுசுறுப்பானதும் எப்போதும் மாறிக் கொண்டிருப்பதுமான முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறை உருவாவதற்கான அடித்தளங்களாக அமைந்தன.

“Renaissance, period of European history that saw a renewed interest in the arts and in the classical past. The Renaissance began in 14th-century Italy and had spread to the rest of Europe by the 16th and 17th centuries. In this period, the fragmented feudal society of the Middle Ages, with its agricultural economy and Church-dominated intellectual and cultural life, was transformed into a society increasingly dominated by central political institutions, with an urban, commercial economy and lay patronage of education, the arts, and music.”

(Microsoft © Encarta © 2006)

(ஐரோப்பிய வரலாற்றுக்குரிய மறுமலர்ச்சிக் காலமானது, கலைகளிலும், பாரம்பரிய கடந்தகாலத்தின் மீதும் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியது. இந்தக் காலகட்டத்தில், சிதைந்து கொண்டிருந்ததும் விவசாயப் பொருளாதாரம் மற்றும் தேவாலய கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட அறிவு மற்றும் கலாசார வாழ்வுடன் கூடியதுமான மத்திய கால நிலப் பிரபுத்துவ சமூகமானது, பொது மைய அரசியல் நிறுவனங்களினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதும் நகர்ப்புற, வர்த்தக பொருளாதாரத்துடனும் வெகுஜன ஆதரவுடன் கூடிய கல்வி, கலைகள் மற்றும் இசையுடன் கூடியதுமான சமூகமாக மாற்றப்பட்டது.)

(இ) மதத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

ஐரோப்பியர்கள் மத்தியில் அறிவொளிக் காலமானது, பொருளியல் ரீதியான மாற்றங்களை மட்டும் ஏற்படுத்தவில்லை, கூடவே ஆன்மிக ரீதியாகவும் ஆழமான மாற்றங்களை அது ஏற்படுத்தியது. அதுவரை காலமும் தம்மீது பூரண ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த மத நிறுவனங்கள் மற்றும் மத குருமார்களின் செயற்பாடுகள் அறிவொளிக் காலத்தில் தீவிர கேள்விக்கும் விமர்சனங்களுக்கும் விசாரிப்புக்களுக்கும் உட்பட்டன. சரியான கொள்கையை வெளியிட்டமைக்காக எந்த மத நிறுவனங்களினாலும் மத

குருமார்களினாலும் கலிலியோ சிறையிலடைக்கப்பட்ட டாரோ, அதே மத நிறுவனங்களும் மத குருமார்களும் இப்போது விசாரணைக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். சிளர்ச்சிமிக்க இத்தகைய சூழ்நிலையானது கிறிஸ்தவ மத குருமார்களின் செயற்பாடுகளில் தீவிர மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதோடு, பெரும்பாலான ஐரோப்பியர்களின் மத்தியில் கிறிஸ்தவம் சார்ந்த ஒரு புதிய, ஆழமான ஈடுபாடு ஏற்படக் காரணமாகியது.

“Renaissance churchmen, particularly in the higher echelons, modelled their behaviour on the mores and ethics of lay society. The activities of popes, cardinals, and bishops were scarcely distinguishable from those of secular merchants and political figures. At the same time, Christianity remained a vital and essential element of Renaissance culture. Preachers such as San Bernardino of Siena, and theologians and prelates such as Sant’Antonino of Florence, attracted large audiences and were revered. In addition many humanists were concerned with theological questions and applied the new philological and historical scholarship to the study and interpretation of the early Church fathers. The humanist approach to theology and scripture may be traced from the Italian scholar and poet Petrarch to the Dutch scholar Desiderius Erasmus: it made a powerful impact on Roman Catholics and Protestants.”
(Microsoft © Encarta © 2006)

(மறுமலர்ச்சிக்கால தேவாலய நிர்வாகிகள், குறிப்பாக உயர்நிலையில் இருந்தவர்கள் தமது நடத்தைகளை சமூகத்தின் அடித்தள பிரிவினரின் ஒழுக்கநெறிகள் மற்றும் மரபுகளுக்கேற்ப வடிவமைத்துக் கொண்டார்கள். பாப்பரசர்கள், கர்தினல்கள் மற்றும் பிஷ்ப்புக்களின் நடத்தைகள், மதச்சார்பற்ற வணிகர்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகள் போன்றோரின் நடத்தைகளிலிருந்து வேறுபடுத்த முடியாததாக இருந்தன. அதேநேரத்தில், கிறிஸ்தவமானது மறுமலர்ச்சிக்கால கலாசாரத்தில் ஒரு பிரதானமான, அடிப்படை அம்சமாக நிலைத்திருந்தது. சியெனாவைச் சேர்ந்த சன் பேர்னார்டினோ போன்ற போதகர்களும் புளோரன்ஸைச் சேர்ந்த சென்ட். அன்தோனியோ போன்ற மத அறிஞர்களும் ஏராளமானோரைக் கவர்ந்ததோடு மதிக்கவும்பட்டார்கள். அத்தோடு, பல மனிதாபிமானவாதிகள் மதரீதியான கேள்விகளில் அக்கறை செலுத்தியதோடு, ஆரம்பகால தேவாலய பாதிரிகளினால் முன்வைக்கப்பட்ட அர்த்தப்படுத்தல் மற்றும் கற்கை குறித்து புதிய மொழியியல் மற்றும் வரலாற்று ரீதியான ஆய்வுமுறைகளைப் பிரயோகித்தார்கள். மதத்துறையிலும், பிரதிகள் விடயத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்ட மானிடவியல் அணுகுமுறையை

இத்தாலிய அறிஞரும் கவிஞருமான பெட்ராச்சிலிருந்து டச்சு அறிஞரான டெசிடோயஸ் எராஸ்மஸ் வரை பின்நோக்கிச் சென்று அடையாளம் காண முடியும். மானிடவியல் அணுகுமுறையானது, ரோமன் கத்தோலிக் கர்களிடத்திலும் புரட்டஸ்தாந்து பிரிவினரிடத்திலும் கடுமையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது.)

சிலுவை யுத்தங்களின் முடிவில் முஸ்லிம்களினால் தோற்கடிக்கப் பட்டு, தமது நாடுகளுக்குத் திரும்பிய ஐரோப்பியர்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவ உணர்வு மேலும் ஆழமாக ஊடுருவச் செய்யப்பட்டது. யுத்த விளைவுகளினால் உடற்காயங்களை மட்டுமன்றி, தோல்வியின் அவமானத்தையும் சுமந்து வந்த சிலுவை யுத்தக்காரர்களின் உள்ளங்களைத் தடவிக் கொடுப்பதாக, புதிய அர்த்தப்படுத்தல்களைப் பெற்றிருந்த கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துக்கள் அமைந்திருந்தன. முன்னைய அதிகார நிலையிலிருந்து தம்மை மாற்றிக் கொண்டுவிட்ட கிறிஸ்தவ மதகுருமார்கள், பாதிக்கப்பட்டிருந்த ஐரோப்பிய உணர்வுகளில் புதிய கிறிஸ்தவக் கருத்தியல்களை ஆழப் பதித்தார்கள்.

இவ்வாறு புதிய பண்பைப் பெற்ற கிறிஸ்தவ மதம் ஐரோப்பியர்களினால் மிகத் தீவிரமாகப் பின்பற்றப்பட்டது. அவர்கள் விரைவில் அமெரிக்காவையும் பிற கண்டங்களையும் ஆக்கிரமித்தபோது, கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதற்கு மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சிகள், கிறிஸ்தவ மதத்தின் மீது அவர்களுக்கிருந்த ஆழ்ந்த பற்றை வெளிப்படுத்திய நடைமுறை ஆதாரங்களாக விளங்கின.

சிலுவை யுத்தங்கள் முடிந்த கையோடு, இரண்டாவது முறையாக ஐரோப்பாவில் மூலதனம் திரள்வதற்கான சூழல் உருவானதைப் பார்க்கிறோம். அமெரிக்கா என்ற வளம் கொழிக்கும் ஒரு புது உலகம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அது ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது; பின்னர் ஆப்பிரிக்க, ஆசிய மற்றும் அவுஸ்திரேலிய கண்டங்கள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. இதனோடு இணைந்ததாக லட்சக்கணக்கான ஆபிரிக்க மக்களைக் கடத்தி வந்து பாரியளவில் அடிமை வியாபாரம் நடத்தப்பட்டது. கொடூரம் நிறைந்த இத்தகைய நடவடிக்கைகளின் விளைவாக, ஐரோப்பாவில் மறுபடியும் மூலதனம் திரளத் தொடங்கியது. இத்தகைய ஆக்கிரமிப்புச் செயற்பாடுகளில் கிறிஸ்தவ மத உணர்வு ஒரு முக்கிய பாத்திரம் வகித்ததை வரலாறு எமக்குத் தெளிவாக சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஒரு கையில் துப்பாக்கியையும்

மறுகையில் பைபிளையும் பிடித்தவாறுதான் இந்த இழிந்த செயல்கள் அனைத்தும் செய்யப்பட்டன. இவ்வாறு திரண்ட மூலதனம்தான் பின்னர் இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில், முதலாளித்துவ பொருளாதார முறை உறுதியாக உருவாவதற்கும் அங்கெல்லாம் ஜனநாயக அரசியல் முறைமை நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தன. சரியாகப் பார்ப்போமாயின், சிலுவை யுத்தங்களிலும் பின்னர் மற்ற நாடுகளை ஆக்கிரமித்ததிலும் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்புவதிலும் எந்த நாடுகளெல்லாம் முக்கிய பங்கு வகித்தனவோ, அந்த நாடுகளில்தான் ஜனநாயகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அரசியல் முறைமை சிறப்பாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமையைக் காணலாம்.

(ஈ) அரசியல்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

சிலுவை யுத்தங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அரசியல் ரீதியாக தீவிர மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாகியிருந்தன. சிலுவை யுத்த காலகட்டத்தில், ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த அனேகமாக அனைத்து நிலப் பிரபுக்களும் அவர்களுடைய படையினரும் யுத்தத்தில் பங்கேற்பதற்காக தமது அதிகாரத்தின் கீழிருந்த பிராந்தியங்களை விட்டு யுத்தமுனைகளுக்குச் சென்றார்கள். யுத்தச் செலவுகளுக்காக தம்மிடமிருந்த ஏராளமான சொத்துக்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். நிலப் பிரபுக்களும் அவர்களுக்குத் துணையாகச் செயற்பட்டு வந்த ஏனைய அதிகாரப் பிரிவினர்களும் படையினரும் வருடக்கணக்கில் தமது பிராந்தியங்களை விட்டுச் சென்றதன் விளைவாக மக்கள் மத்தியில் அவர்களின் அதிகாரம் படிப்படியே குறையத் தொடங்கியது. அதேநேரத்தில் ஏராளமான பிரபுக்களும் அவர்களின் வாரிசுகளும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதால், பல இடங்களில் நிலப் பிரபுக்களின் வாரிசுரிமை இல்லாத நிலை உருவாகியது. இவற்றின் காரணமாக பொதுவாக ஐரோப்பா எங்கும் நிலப் பிரபுக்களின் அதிகாரம் செயலற்றுப் போகத் தொடங்கியது. சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டு காலம் நீடித்த சிலுவை யுத்தங்கள், இறுதியில் தோல்வியில் முடிவடைந்தபோது, நிலப் பிரபுக்களின் அதிகாரமும் ஏறக்குறைய முற்றுப் பெற்றது. அவர்களின் இடத்தில் புதிய அதிகாரப் பிரிவினராக வர்த்தகர்கள் உருவாகினார்கள். இவர்கள் தான் பின்னர் உருவான ஜனநாயக அரசியலுக்கான கரு வடிவமாக அமைந்தார்கள்.

“As to the political effects of the Crusades, they helped to break down the power of the feudal aristocracy, and to give prominence to the kings and the people.

Many of the nobles who set out on the expeditions never returned, and their estates, through failure of heirs, escheated to the Crown; while many more wasted their fortunes in meeting the expenses of their undertaking.

At the same time, the cities also gained many political advantages at the expense of the crusading barons and princes. Ready money in the twelfth and thirteenth centuries was largely in the hands of the burgher class, and in return for the contributions and loans they made to their overlords, or suzerains, they received charters conferring special and valuable privileges.”

(Effects of the Crusades. from The Middle Ages Website)

(சிலுவை யுத்தங்களின் அரசியல் தாக்கங்கள் என்றவகையில், அவை நிலப் பிரபுத்துவ அதிகாரம் உடைவதற்கும் மன்னர்களுக்கும் மக்களுக்கும் மேலாண்மையை வழங்குவதற்கும் உதவின.

சிலுவை யுத்தப் பயணங்களிலிருந்து ஒருபோதும் திரும்பி வராத பெரும்பாலான பிரபுக்களின் பண்ணைகள், வாரிசுகள் இல்லாத காரணத்தால் அரசருக்குச் சொந்தமாகின, அதேநேரத்தில், மேலும் பலர் தமது முன்னெடுப்புகளின் செலவினங்களுக்காக தங்கள் செல்வங்களை செலவிட்டார்கள்.

அதேநேரத்தில், சிலுவை யுத்தங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த பிரபுக்களினதும் நில உடமையாளர்களினதும் செலவில், நகரங்கள் இன்னும் கூடுதலான அரசியல் லாபங்களை ஈட்டின. 12ம், 13ம் நூற்றாண்டுகளில் உடனடிப் பணமானது பெருமளவில் வியாபார வர்க்கத்தினரின் கைகளில் இருந்தது. பிரபுக்களுக்கு, அல்லது நில உரிமையாளர்களுக்கு இந்த வியாபார வர்க்கத்தினர் வழங்கிய கடன்கள் மற்றும் பங்களிப்புகளுக்கு பிரதிபலனாக, விஷேடமானதும் பெறுமதிமிக்கதுமான சலுகைகளை உள்ளடக்கிய உறுதிப்பத்திரங்களை அவர்கள் பெற்றார்கள்.)

இவ்வாறு சிலுவை யுத்தங்களின் விளைவாக, ஐரோப்பிய நாடுகளில் பல தளங்களிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால், இறுதியில் அங்கு நிலப் பிரபுத்துவ சமூக முறைமை தகர்ந்து, அதற்குப் பதிலாக முதலாளித்துவ

பொருளாதார முறைமையும் அதன் அரசியல் வடிவமான ஐனநாயக முறைமையும் தோன்றின. இந்த யுத்தங்களில் ஐரோப்பியர்கள் பங்கேற்றமைக்கு கிறிஸ்தவக் கருத்தியலும் கிறிஸ்தவ உணர்வும் பிரதான பாத்திரம் வகித்திருந்தன என்பதை வரலாற்று ரீதியான பரிசீலனைகள் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றன. அதேவேளை, ஐரோப்பிய சமூகங்கள் மத்தியில் அன்று திரண்டெழுந்த தீவிர கிறிஸ்தவ மத உணர்வுதான், பின்னர் அவர்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட காலனித்துவ ஆக்கிரமிப்புக் களுக்கான கருத்தியல் ஊக்கியாகவும் கருத்தியல் பின்புலமாகவும் அமைந்திருந்தது. எனவே சுருக்கமாகச் கூறினால், நவீன ஐனநாயக அரசியல் முறைமை என்பது கிறிஸ்தவ உணர்வின் உருவாக்கம் ஆகும். இந்த உண்மையை இன்னும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்போம்.

அத்தியாயம்:04

நவீன ஜனநாயகம்:

-வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் அரசியல் முறைமை

பொதுவாக நவீன ஜனநாயகத்தின் ஆதரவாளர்கள் எப்போதும் ஒரு வாதத்தை முன்வைக்கின்றார்கள். ஜனநாயக அரசியல் முறைமையானது மதத்தை அரசியலில் இருந்து பிரித்து வைப்பதற்குக் காரணமாகியிருக்கின்றது. அதாவது, ஜனநாயக அரசியலானது, ஒரு மதச்சார்பற்ற அரசியல் முறைமை (Secular Politics) என்று அவர்கள் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள். உண்மையில், நவீன ஜனநாயக அரசியல் மதச்சார்பற்றதுதானா? அது மதத்தை அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைத்திருக்கின்றது என்று கூறுவது சரியானதா? இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களைக் கண்டறிய வெவ்வேறு தளங்களிலான பரிசீலனைகளை ஒவ்வொன்றாக மேற்கொள்வோம்.

(1) ஒரு சமூக உருவாக்கத்தில் (Social Formation) அந்த சமூகம் பின்பற்றுகின்ற மதத்துக்குப் பிரதான பாத்திரம் இருக்கின்றது. குறிப்பிட்ட ஒரு கால கட்டத்தில் குழுக்களாகவும் பிரிவுகளாகவும் தனித்தனியேயும் தொடர்பின்றியும் வாழ்கின்ற மக்கள் திரள், ஒரே சமூகமாக வார்த்தெடுக்கப்படுகின்ற நிகழ்வுப் போக்கே சமூக உருவாக்கம் என அழைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய சமூக உருவாக்கத்தை வடிவமைப்பதில் அம்மக்களிடையே காணப்படுகின்ற பொதுவான மொழி, மதம், கலாச்சாரம், வரலாற்று அனுபவங்கள்... போன்ற பல காரணிகள் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்கின்றன. மேற்கத்தைய வெள்ளை சமூகங்கள், கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கியதி லிருந்து (கி.பி.300களிலிருந்து) அவர்களின் சமூக உருவாக்கத்தில் கிறிஸ்தவ மதம் எப்போதுமே அடிப்படைப் பாத்திரம் வகித்து வந்திருக்கின்றது.

அன்றைய மேற்கத்தைய சமூகங்களின் ஒழுக்க விழுமியங்களை வடிவமைப்பதிலும் அவர்களின் சிந்தனைகளைத் தீர்மானிப்பதிலும் அவர்களின் அரசியல், பொருளாதாரம், கலாசாரச் செயற்பாடுகள் போன்றவற்றை ஒழுங்கமைப்பதிலும் கிறிஸ்தவ மதம் முதன்மைப் பங்கு வகித்திருக்கின்றது. விஞ்ஞான அறிவில் தொடங்கி, அனேகமாக அறிவின் அனைத்து வடிவங்களுமே அன்று கிறிஸ்தவ மதக் கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்டே வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. 'உலகம் உருண்டை வடிவானது' என்ற கருத்தை அன்று முன்வைக்க முடியாமல் கலிலியோ தடுக்கப்பட்டமைக்கு, 'உலகம் தட்டையானது' என கிறிஸ்தவ மத குருமார்கள் அதுவரை போதித்து வந்ததே காரணமாக இருந்தது.

இவ்வாறு மேற்கத்தைய சமூகங்கள் கிறிஸ்தவ கருத்தியலின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதன் காரணமாகத்தான், அன்று லட்சக்கணக்கான ஐரோப்பியர்கள் சிலுவை யுத்தங்களில் பங்கேற்றதும் அதன் பின்னர் அமெரிக்கா உட்பட ஆசியா, ஆபிரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற கண்டங்களை ஆக்கிரமித்து அங்கு தமது குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தியமையும் சாத்தியமாகின. இன்று மேற்கு நாட்டுப் படைகள், ஆப்கானிஸ்தானையும் ஈராக்கையும் ஆக்கிரமித்து, அங்கு பாரிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தி வருவதற்கும் இம்மேற்கு நாடுகளில் இடம் பெற்ற கிறிஸ்தவ கருத்தியலின் அடிப்படையிலான சமூக உருவாக்கமே காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது. கிறிஸ்தவமல்லாத மதங்களைப் பின்பற்றுகின்ற பிற நாடுகளைப் பற்றி தமது ஆட்சியாளர்கள் பரப்புகின்ற பொய்கள், புனைவுகள், அச்சங்கள், இழிவுகள்... போன்ற அனைத்தையும், 'அறிவில் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்ற மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் நம்பி ஏற்பதற்கு, அவர்களுக்குள் ஆழப் படிந்துள்ள மேலாதிக்கத்தன்மைமிக்க கிறிஸ்தவ மத உணர்வே காரணமாக இருக்கின்றது. இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளும்போதுதான், கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேராத பிற சமூகங்களில், ஜனநாயக அரசியல் முறைமையை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஏற்படுகின்ற குழப்பங்களுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் அழிவுகளுக்கும் அந்த சமூகங்கள் பின்பற்றுகின்ற மதங்களும் அவற்றோடு இணைந்த நம்பிக்கைகள், கலாசாரம், மரபுகள், பழக்க, வழக்கங்கள்... போன்றவையும் கிறிஸ்தவத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறானவையாக அமைந்திருப்பதே அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கின்றது என்ற உண்மை துல்லியமாக விளங்கும்.

உதாரணமாக, அதிகாரத்தை மையப்படுத்தல், பெரும்பான்மை முடிவுக்கமைய தீர்மானங்கள் எடுத்தல், தேர்தல்கள் போன்ற ஜனநாயக அம்சங்கள் நடைமுறையில் எவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றன என்பதைப் பார்ப்போம். அதிகாரத்தை மையப்படுத்துவது என்பது ஜனநாயக அரசியலின் ஒரு பண்பாக இருக்கின்றது. பாரம்பரியமாக தமக்குரிய சொந்த இடங்களில் கிட்டத்தட்ட 100 வீத சனச்செறிவுடன், தமது மத, கலாச்சார, பண்பாட்டு அம்சங்களுடன் வாழ்ந்து வருகின்ற ஒரு சமூகம், ஜனநாயக முறைமையில், பிற சமூகங்களுடன் இணைக்கப்பட்டு, ஒரு மைய அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகின்றபோது, அந்த சமூகம் சிறுபான்மை சமூகம் என்ற நிலைக்கு மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது. பெரும்பான்மை முடிவுக்கமைய தீர்மானம் எடுத்தல் என்பது ஜனநாயகத்தின் மற்றுமொரு பண்பாகும். எனவே இதன் பின்னர், ஜனநாயக முறையிலான தேர்தல்கள் மூலம் பெறப்படுகின்ற அரசியல் பிரதிநிதித்துவம், அரசியல் அதிகாரம், கொள்கை வகுப்பு, சட்டவாக்கம், பாதுகாப்பு, வேலை வாய்ப்பு, கலாசார செயற்பாடுகள், பொருளாதார செயற்பாடுகள், குடிப் பரம்பல்.. போன்ற அனைத்திலும் அந்த சமூகம் சிறுபான்மை நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டு விடுகின்றது. அந்த சமூகத்தின் தலைவிதி முழுவதுமே பெரும்பான்மை நிலையைப் பெற்று விட்ட சமூகம் அல்லது சமூகங்களின் முடிவுக்கும் தேர்வுக்கும் உரியதாக மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது. இவ்வாறு அதிகாரத்தை மையப்படுத்தல், பெரும்பான்மை முடிவு அல்லது பெரும்பான்மைத் தேர்வு என்ற ஜனநாயக அடிப்படைகளின் கீழ், உலகெங்கும் ஆயிரக்கணக்கான சிறிய சமூகங்கள் தமது தனித்துவங்களும் சுயங்களும் உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்கின்ற அவலச் சூழலை, ஜனநாயக அரசியல் முறைமை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது.

மேலும், இந்த நாடுகளில் பல கட்சித் தேர்தல் முறை என்ற ஜனநாயக அம்சம்கூட நேர்மையாக நடத்தப்படுவதில்லை. பொய்களும், வன்முறைகளும் படுகொலைகளும் ஊழல்களும் பகைமைகளும் மலிந்ததாகவே ஒவ்வொரு தேர்தலும் இந்நாடுகளில் நடத்தி முடிக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய தேர்தல்களில் பங்கேற்பவர்களாகவும் அவற்றை நடத்தி முடிப்பவர்களாகவும் இருக்கின்ற முக்கிய பிரிவினரின் சமூகப் பின் புலத்தை கவனத்தில் கொள்ளும்போது, அவர்களில் மிகப் பெரும்பாலானோர் மத்திய தரப் பிரிவினர்களாக இருப்பதைக் காண முடியும். கீழைத் தேய நாடுகளில் இவர்கள் புதிதாக உருவாகி வருகின்ற சமூகப்

பிரிவினர்களாக இருக்கின்றனர். முறைசார் கல்விப் புலமை, அரசாங்க, மற்றும் தனியார்துறை சார்ந்த தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றவர்கள், புதிய தொழில்துறைகளில் பங்கெடுப்போர்... என நவீன சமூகக் கட்டமைப்பின் உருவாக்கமாக இவர்கள் அமைகின்றார்கள். இவர்கள் மரபு வழிப்பட்ட அதிகார பலத்தைக் கொண்டிராதவர்கள். இந்த மத்திய வர்க்கத்தினர், தமது அரசியல் செல்வாக்கை வலுப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் இவற்றினூடாக சமூக ரீதியில் செல்வாக்கை அடைந்து கொள்வதற்குமான எளிதான வழிமுறை என்ற வகையில் நவீன ஜனநாயக அரசியலின் தீவிர ஆதரவாளர்களாக மாறுகின்றார்கள். தமது சுய வளப்படுத்தலின் மீது தீராத ஆர்வம் கொண்டு இயங்குகின்ற இந்த பிரிவினர் அரசியல் வன்முறை உட்பட பொய்கள், ஊழல்... போன்ற அனைத்து இழிவான செயற்பாடுகளையும் எவ்வித குற்றவுணர்வுமின்றி முன்னெடுப்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள். தமது சமூக அந்தஸ்தை மேலும் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்கான ஒரு சாதகமான வழிமுறை என்ற அனுபவத்தின் விளைவாக இவர்கள் தம்மை ஜனநாயக அரசியலின் ஆதரவாளர்களாகக் காட்டிக் கொள்கின்றார்கள். ஜனநாயக முறைமை, தமது நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் எவ்வளவு தூரம் பொருத்தமானது, நன்மை பயக்கக் கூடியது என்று இவர்களில் யாரும் தீவிர பரிசீலனைகளை மேற்கொள்வதில்லை.

(2) ஜனநாயக அரசியலானது எந்த விதத்திலும் மதத்தை அரசியலில் இருந்து பிரிக்கவில்லை. ஜனநாயகமானது, பாப்பரசரினதும் கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களினதும் அதிகாரத்தைத்தான் அரசியலில் இருந்து விலக்கி இருக்கிறதே தவிர, கிறிஸ்தவ மதத்தை அது எந்தவகையிலும் அரசியலில் இருந்து பிரிக்கவில்லை. மத்திய காலத்தில் இருந்து ஜனநாயக அரசியல் முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட காலம் வரை (அதாவது, கி.பி.5ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி.18ம் நூற்றாண்டு வரை) ஐரோப்பிய சமூகங்களில், பாப்பரசரினதும் பாதிரிமார்களினதும் அதிகாரம் கட்டற்றதாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. தங்களுடைய சமூகத்திலே இருந்த மன்னர்கள், பிரபுக்கள் உட்பட சகல தரப்பினர் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடியவர்களாக அவர்கள் இருந்தார்கள். சிலுவை யுத்தங்களை பாப்பரசர்கள்தான் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்கள் என்ற உண்மையானது, அன்றைய சமூகங்களில் பாதிரிகளின் அதிகாரம் எந்தளவுக்கு மிதமிஞ்சிய நிலையில் காணப்பட்டது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளப் போதுமானது.

“...They were also the result of ambitious popes who sought to extend their political and religious power. Crusading armies were, in a sense, the military arm of papal policy.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(மேலும், சிலுவை யுத்தங்கள் தமது அரசியல் மற்றும் மதரீதியான அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்துவதை இலக்காகக் கொண்ட பாப்பரசர்களின் நோக்கங்களின் விளைவாகவும் அமைந்தன. இவ்வகையில் சிலுவைப் படையினர் பாப்பரசர்களின் அதிகாரக் கொள்கைளை நிலைநாட்டுவதற்கான ஆயுதப் படையினராக இருந்தனர்.)

எனினும், சிலுவை யுத்தங்களின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்து அன்றைய ஐரோப்பிய மக்கள் மத்தியில், குறிப்பாக, அறிவொளிக் காலத்தின் விளைபொருட்களாக அமைந்திருந்த புதிய அறிவுத்துறையினரைப் பொறுத்தவரை, பாப்பரசர்களினதும் பாதிரிகளினதும் அதிகாரமானது, வேண்டத்தகாததாகவும் முன்னேற்றத்தின் தடைக்கல்லாகவும் உணரப்பட்டது. எனவே, அவர்களின் அதிகாரம் இல்லாமல் செய்யப் பட வேண்டும் அல்லது கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று அனைவரும் விரும்பினார்கள்.

“... King Philip IV of France humiliated Pope Boniface VIII (reigned 1294-1303), and the psychological warfare he waged against Pope Clement V (reigned 1305-1314) resulted in the long residence (1309-1377) of the popes at Avignon, where they were under strong French influence. Although the Great Schism was finally ended by the Council of Constance (1414-1418), the papacy had lost prestige, and for the next hundred years it lived in apprehension of attacks on its authority from radical conciliar theory, such as that which erupted at the Council of Basel (1431-1449).”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(பிரான்ஸின் நான்காம் பிலிப் மன்னன், எட்டாம் பொனிபேஸ் பாப்பரசரை (1294-1303வரை அதிகாரத்தில் இருந்தவர்) அவமானப் படுத்தினார். ஐந்தாம் கிளெமன்ட் பாப்பரசருக்கு (1305-1314வரை அதிகாரத்திலிருந்தவர்) எதிராக அவர் முன்னெடுத்த உளவியல் யுத்தமானது, பிரான்ஸின் பலமான செல்வாக்கிலிருந்த அவிக்னன் பாப்பரசர்களின் நீண்ட வாசஸ்தலத்தில் (1309-1377) பிரதிபலித்தது. இறுதியில், கொன்ஸ்டன்ஸ் சங்கத்தினால் (1414-1418) பெரும் பிளவு (the Great Schism) முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டபோதிலும், போப் முறைமையானது

தனது கௌரவத்தை இழந்தது. அத்துடன் அடுத்த நூறு வருடங்களுக்கு, அது பேசல் சங்கத்தில் (1431-1449) உருவாகியது போன்ற தீவிர கொள் சீலியர் கொள்கையிலிருந்து தனது அதிகாரத்தின் மீது மேற்கொள்ளப் பட்ட தாக்குதல்களின் குழப்பத்திற்குள் வாழ்ந்தது.)

“In the early 16th century the popes were finally able to consolidate their political authority in the Papal States and became for the first time effective territorial princes. At about the same time, however, Martin Luther made a rejection of the papacy an integral part of the Reformation. With ever-increasing vehemence, he denounced the pope as the Antichrist,In 1534 King Henry VIII of England had Parliament declare him head of the Church of England, thus dislodging the pope from that office. Although the various Protestant reformers differed among themselves on many issues, all agreed that the papacy was a pernicious, or at least an inessential, institution.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(இறுதியாக, 16ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், பாப்பரசர்கள் போப் அரசுகளில் தமது அரசியல் அதிகாரத்தை நிறுவக் கூடியவர்களாக இருந்த தோடு, முதல் தடவையாக, சக்திமிக்க பிராந்திய இளவரசர்களாகவும் மாறினார்கள். எனினும், கிட்டத்தட்ட அதேகாலத்தில், மார்டின் லூதர், போப் முறைமையானது சீர்திருத்தத்தின் (The Reformation) ஒரு கூறாக உள்ளடக்கப்படுவதை நிராகரித்தார் என்றும் பெருகும் உணர்ச்சியுடன் அவர் பாப்பரசரை கிறிஸ்துவுக்கு எதிரானவர் என்றும் விமர்சித்தார். 1534ல் எட்டாம் ஹென்றி மன்னர், தன்னை இங்கிலாந்து தேவாலயத்தின் தலைவராக பிரகடனப்படுத்தியதன் மூலமாக பாப்பரசரை அதன் நிர்வாகத்திலிருந்து வெளியேற்றினார். பல்வேறு புரட்டஸ்தாந்து சீர்திருத்தவாதிகள் பல விடயங்களில் தமக்கிடையே வேறுபட்டபோதிலும், போப் முறைமையானது ஓர் அழிவுகரமான அல்லது குறைந்தது அவசிய மற்ற ஒரு நிறுவனம் என்பதில் அவர்கள் அனைவரும் உடன்பட்டார்கள்.)

பாப்பரசர்களினதும் பாதிரிகளினதும் அதிகாரத்திற்கு எதிராக ஆரம்பித்த இத்தகைய போராட்டமானது, இறுதியில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பின்னர் அதன் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது. 18ம் நூற்றாண்டில், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் அடைந்த அரசியல் வெற்றியின் பின்னர், பாப்பரசர்களினதும் பாதிரி மார்களினதும் அரசியல் ரீதியான அதிகாரம் ஏறக்குறைய முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

“The French Revolution and its long aftermath throughout Europe brought new problems to the papacy, especially the drive in Italy towards national unity that led in 1860-1870 to the incorporation of the Papal States and the city of Rome into the Italian state. In protest particularly against the loss of Rome, Pius IX withdrew from the city to become a voluntary “prisoner of the Vatican”, a tiny area of about 40 hectares (about 100 acres) around St Peter’s Basilica.....”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் ஐரோப்பா முழுவதிலும் அது ஏற்படுத்திய நீடித்த தாக்கங்களும் பாப்பரசர் முறைமைக்கு புதிய பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வந்தன, குறிப்பாக, 1860-1870 காலப் பகுதியில், இத்தாலியில் இடம்பெற்ற தேசிய ஐக்கியத்தை நோக்கிய போக்கானது, போப் அரசுகளையும் ரோம் நகரத்தையும் இத்தாலிய அரசுக்குள் இணைக்கும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. குறிப்பாக, ரோமை இழந்ததற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாக, பாப்பரசர் 9ம் பியஸ் நகரத்திலிருந்து பின்வாங்கி, புனித பீட்டர் பஸிலிக்காவைச் சுற்றியுள்ள, கிட்டத்தட்ட 40 ஹெக்டயர்ஸ் (கிட்டத்தட்ட 100 ஏக்கர்) பரப்புள்ள ஒரு சிறிய பகுதியில் தானாகவே ‘வத்திக்கானின் கைதியாக’ மாறினார்.)

இவ்வாறு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர் நடைமுறைப்படுத்திய ஜனநாயக அரசியல் முறையில் பாப்பரசர்களினதும் பாதிரிமார்களினதும் அரசியல் அதிகாரம் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது. எனினும், அந்த அரசியலில் இருந்து மதம் ஒருபோதும் ஒதுக்கி வைக்கப்படவில்லை. மதத்தை யாரும் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் எந்த நிலையிலும் ஒதுக்கி வைக்கவும் முடியாது. ஒதுக்கி வைப்பதற்கு மதம் ஒன்றும் புத்தகமோ அல்லது பொருளோ அல்ல. மதம் என்பது இறைவனின் வார்த்தை, இறைவனின் கட்டளை. அது மக்களுக்குள் நிறைந்திருக்கின்ற நம்பிக்கை. அது மக்களின் உணர்வோடும் வாழ்க்கையோடும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்ற மதத்தை, மக்கள் சம்பந்தப்படுகின்ற அரசியலில் இருந்து விலக்கி வைக்க முடியும் என்று கூறுவது வெறுமனே பொய்யான அல்லது சுற்பனையான கூற்றாக மட்டுமே இருக்கும். ஐரோப்பிய நாடுகளில் அரசியல்வாதிகளும் அரசியல் நிறுவனங்களும் மதத்தை எவ்வாறு தங்களுடைய அரசியலுக் காகப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றார்கள் என்பதை பின்வரும் உதாரணங்கள் தெளிவாக நிரூபிக்கும்.

(அ) கத்தோலிக்க பாதிரிகளின் அதிகாரத்தில் இருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்வதற்காக பெரும் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் ஏனைய அடக்கப்பட்ட பிரிவினர்களும் தமக்கேற்ற விதத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்தில் புதுப்புது பிரிவுகளை உருவாக்கி வந்திருக்கின்றார்கள். முதலில் புரட்டஸ்தாந்து (Protestant) ஓர்த்தொடொக்ஸ் (Orthodox) என்றும் பின்னர் இதுபோன்ற நூற்றுக்கணக்கான பிரிவுகளும் அங்கே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“Protestantism, one of the three major divisions of Christianity, the others being Roman Catholicism and Orthodoxy. Protestantism began as a movement to reform the Western Christian Church in the 16th century, resulting in the Protestant Reformation, which severed the reformed Churches from the Roman Catholic Church.”
(Microsoft © Encarta © 2006)

(கிறிஸ்தவத்தின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளில் புரட்டஸ்தான்ட் என்பதும் ஒன்றாகும். ஏனைய இரண்டும் ரோமன் கத்தோலிக்கமும் மரபு வழி கிறிஸ்தவமுமாகும். புரட்டஸ்தான்ட் பிரிவானது, 16ம் நூற்றாண்டில், மேற்கத்தைய கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களை சீர்திருத்துகின்ற ஒரு இயக்கத்தைத் தொடங்கியது. இது சீர்திருத்தப்பட்ட தேவாலயங்களை ரோமன் கத்தோலிக்க தேவாலயங்களிலிருந்து பிரித்து விட்டது.)

“Beginning in the 12th century, the Waldensians, followers of the merchant Peter Waldo of Lyons, France, practised what they believed to be the simple, uncorrupted Christianity of the primitive Church. The movement, concentrated in France and Italy, survived violent official persecution, and during the Reformation many Waldensians adopted Calvinism.

In the 1380s the Lollards arose in England, inspired by the teachings of the theologian John Wycliffe. Wycliffe denied the authority of morally corrupted Church prelates, rejected transubstantiation and other traditional teachings, and advocated biblical faith. The Lollards suffered persecution but survived to play a role in the English Reformation.
(Microsoft © Encarta © 2006)

(12ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், பிரான்சின் லியோன்சைச் சேர்ந்த வணிகர் பீட்டர் வால்டோவை பின்பற்றிய வால்டேனியர்கள், பண்டைய தேவாலயத்தினுடைய ஊழல்மயப்படாத, எளிமையான கிறிஸ்தவம் என்று தாங்கள் நம்பியதை வழிபட்டார்கள். பிரான்சிலும், இத்தாலியிலும் மையப்பட்டிருந்த இந்த இயக்கம், வன்முறையான அதிகாரபூர்வ

கொடுமைகளிலிருந்து தப்பியது, சீர்திருத்தக் காலத்தில் பல வால் டேனியர்கள் கல்வனிசத்தக்கு மாறினார்கள்.

1380களில், மதஅறிஞர் ஜோன் வைக்கிளிப்பின் போதனைகளால் தூண்டப்பட்ட லொல்லார்ட்ஸ் என்ற பிரிவினர் இங்கிலாந்தில் உருவாகினார்கள். இவர்கள் ஒழுக்கநெறி பிறழ்ந்த தேவாலயப் பாதிரிகளின் அதிகாரத்தை எதிர்த்ததோடு, பாரம்பரிய போதனைகளையும் நிராகரித்தார்கள். இவர்கள் பைபிள் சார்ந்த விசுவாசத்தை முன்னெடுத்தார்கள். இவர்கள் கொடுமைகளினால் துன்பப்பட்டபோதும், அவற்றிலிருந்து தப்பி, ஆங்கிலேய சீர்திருத்தத்தில் ஒரு பாத்திரம் வகித்தார்கள்.)

இவ்வாறு கிறிஸ்தவ மதத்தில் பல பிரிவுகள் உருவாகி வந்த போதிலும், இந்த புதிய பிரிவுகளில் எதுவுமே கிறிஸ்தவ மதத்தை நிராகரிக்கவில்லை, அதைப் பலவீனப்படுத்தவில்லை. மாறாக, இவை கிறிஸ்தவ மதத்துக்குப் புதுப் புது விளக்கங்களைக் கொடுத்து, அதைத் தங்களுடைய மக்கள் மத்தியிலே இன்னும் ஆழமாகப் பரப்பி வந்திருக்கின்றன. மேற்கு நாடுகளைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளும் கட்சிகளும் இந்த மதப் பிரிவுகளில் ஏதாவது ஒன்றைப் பின்பற்றுபவைகளாகவே இருக்கின்றன. மேலும், தேர்தல்களின்போது மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதில் இந்த அரசியல்வாதிகள் பின்பற்றுகின்ற மதக் கொள்கைக்கு ஒரு முக்கிய பங்கு இருந்து வருகின்றது. மிக அண்மைய உதாரணமாக, 2008ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற அமெரிக்க ஜனாதிபதித் தேர்தலின்போது, பராக் ஒபாமாவின் பிறப்பில் முஸ்லிம் பூர்வீகம் இருக்கின்றது என்ற வாதங்கள் அவருக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டமையும் அதை மறுப் பதற்காக அவர் தன்னை ஒரு கிறிஸ்தவராக நிரூபிப்பதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் ஜனநாயக அரசியலில் மதம் பெற்றிருக்கின்ற முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த அனுபவமாக அமைந்திருக்கின்றன.

(ஆ) ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர், பாப்பரசர்களுக்கும் கத்தோலிக்க பாதிரிகளுக்கும் எதிராக முன்னெடுத்த போராட்டங்கள், தமது சொந்த சமூகத்தின் மீது தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான அகநிலைப் பேராட்டங்களாக அமைந்திருந்தன. ஆனால், இதே முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினர், பிற சமூகங்கள் மீது தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கை

களில், கிறிஸ்தவ உணர்வை ஒரு பிரதான கருத்தியல் ஆயுதமாக அவர்கள் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றார்கள்.

ஜனநாயக அரசியலானது சிலுவை யுத்தங்களினூடாக உருவான ஒரு முறைமை என்றவகையில் அதன் உருவாக்கத்தில் ஒருபுறம் கிறிஸ்தவ மத உணர்வும் மறுபுறம் முஸ்லிம்கள் மீதான கடும்களும் பகைமையும் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் திரளின் மத்தியில் வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் வெவ்வேறு அடிப்படையிலான சமூக உருவாக்கங்கள் (Social Formation) நிகழ்கின்றன. மக்களிடையே ஏற்படுகின்ற பிரிவினைகள், அல்லது ஒன்று கலப்புகள், புலப்பெயர்வுகள், புதிய அம்சங்கள் புகுத்தப்படுதல், புரட்சிகள், ஆக்கிரமிப்பு... போன்ற பல்வேறு காரணிகளினால் ஒரு சமூகம் தனது வரலாற்றில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சமூக உருவாக்கங்களுக்கு உட்படுகின்றது. இவ்வாறான சூழல்களில், ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாகவும், அந்த சமூக உருவாக்கத்தை வடிவமைப்பதாகவும் அமைகின்ற காரணி (அல்லது காரணிகள்) அந்த குறிப்பிட்ட சமூக முறைமை நிலவுகின்ற காலம் முழுவதும், அந்த சமூகத்தின் மீது தனது (தமது) செல்வாக்கைச் செலுத்துகின்றது. மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் சிலுவை யுத்தங்களினூடாக உருவான ஜனநாயக சமூக உருவாக்கத்தில், கிறிஸ்தவ உணர்வும் முஸ்லிம்கள் மீதான பகைமையும் அடிப்படைப் பாத்திரம் வகித்திருப்பதால், இன்றுவரை அந்த சமூகங்கள் மத்தியில் முஸ்லிம்கள் மீதான ஆழ்ந்த பகைமை அணையாது கனன்று கொண்டிருக்கின்றது. மேற்கின் அதிகாரப் பிரிவினர் தமக்கு வேண்டிய போதெல்லாம் பெருந்தீயாக வெடித்தெழச் செய்யும் அளவுக்கு, வெள்ளை கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் முஸ்லிம்கள் மீதான பகைமை நீறுபூத்திருக்கின்றது.

சமூகப் பகைமை என்பது இடமாற்றப்படக் கூடியது. அதாவது, ஒரு சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தின் மீது பகைமை கொண்டதாக மாற்றப்படும்போது, இந்த சமூகப் பகைமையை வேறொரு சமூகத்தின் மீது திருப்பி விடுவதும் சாத்தியமாகின்றது. இதற்கான சிறந்த உதாரணங்களாக மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சமூகங்கள் விளங்குகின்றன. முதலில் முஸ்லிம்கள் மீது ஏற்படுத்தப்பட்ட பகைமையானது, பின்னர் அமெரிக்க, ஆபிரிக்க, ஆசிய மற்றும் அவுஸ்திரேலிய பூர்வீக மக்கள் மீதும் அதன் பின்னர் சோஷலிச அரசியல் முறைமையைப் பின்பற்றிய

சமூகங்கள் மீதும் திசைப்படுத்தப்பட்டு, இப்போது மீண்டும் முஸ்லிம்கள் மீது திருப்பி விடப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தமக்கு எதிரானவர்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற பிற சமூகங்களுக்கு எதிராக தமது ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்ற அத்தனை அடக்குமுறைகளுக்கும் ஆக்கிரமிப்புக்களுக்கும் மேற்கத்தைய சமூகத்தினர் ஆதரவு அளித்து வந்திருக்கின்றார்கள். மனித உரிமைகளை மதிப்பவர்களாகவும் பிற சமூகங்களை சமத்துவமாகக் கருதுபவர்களாகவும் போற்றப்படுகின்ற இதே மக்கள்தான் இத்தகைய கொடூர நடவடிக்கைகளுக்கும் ஆதரவளிப்பவர்களாக இருந்து வருகிறார்கள். மேற்கத்தைய மக்களின் இத்தகைய ஆதரவுக்குப் பின்னால், அவர்களுக்குள் உறைந்துள்ள கிறிஸ்தவ மத உணர்வும் பிற சமூகங்கள் மீதான (குறிப்பாக முஸ்லிம்கள் மீதான) பகைமையும்தான் கருத்தியல் ரீதியானதும் மற்றும் உளவியல் சார்ந்ததுமான பின்புலங்களாக தொழிற்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான சிலுவை யுத்தங்களின்போது, ஐரோப்பிய மக்களுக்குள் நிறைந்திருந்த கிறிஸ்தவ மத உணர்வும் முஸ்லிம்கள் மீதான பகைமையும் அப்பட்டமாக வெளிப்பட்டன. அந்த யுத்தங்களின்போது, மத்திய கிழக்கு முஸ்லிம்கள் மீது, அவர்கள் மேற்கொண்ட கொடூரமான அழிவு நடவடிக்கைகள் வரலாற்றுப் பக்கங்களில் இப்போதும் இரத்தவாடை மாறாது நிரம்பியிருக்கின்றன.

“The First Crusade was the most successful from a military point of view. Accounts of this action are shocking. For example, historian Raymond of Agiles described the capture of Jerusalem by the Crusaders in 1099:

Some of our men cut off the heads of their enemies; others shot them with arrows, so that they fell from the towers; others tortured them longer by casting them into the flames. Piles of heads, hands and feet were to be seen in the streets of the city. It was necessary to pick one's way over the bodies of men and horses. But these were small matters compared to what happened at the temple of Solomon, a place where religious services were ordinarily chanted. What happened there? If I tell the truth, it will exceed your powers of belief. So let it suffice to say this much at least, that in the temple and portico of Solomon, men rode in blood up to their knees and bridle reins.” (The Christian Crusades: 1095-1291. website)

(இராணுவக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, முதலாவது

சிலுவை யுத்தம் மிகவும் வெற்றிகரமானதாக அமைந்தது. இந்த நிகழ்வின் விளைவுகள் அதிர்ச்சியளிப்பவைகளாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக, 1099ல் சிலுவை யுத்தக்காரர்களினால் ஜெருசலம் கைப்பற்றப்பட்டதை, வரலாற்றாய்வாளர் ரேய்மன்ட் விபரிக்கிறார்:

நமது ஆட்களில் சிலர் அவர்களுடைய எதிரிகளின் தலைகளை வெட்டி வீழ்த்தினார்கள், ஏனையோர் அவர்களை அம்பினால் எய்தார்கள். இதனால் அவர்கள் உச்சிகளிலிருந்து வீழ்ந்தார்கள். ஏனையோர் அவர்களை நீண்ட நேரத்திற்கு நெருப்பிலிட்டு சித்திரவதை செய்தார்கள். தலைகளினதும் கைகளினதும் கால்களினதும் குவியல்கள் நகர வீதிகளில் காணப்பட்டன. மனிதர்களினதும் குதிரைகளினதும் உடல்களின் மேலாகவே ஒருவர் தன்னுடைய வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தார். ஆனால், வழக்கமாக மதச் சடங்குகள் இடம் பெறுகின்ற சொலமன் தேவாலயத்தில் என்ன நடந்தது என்பதுடன் ஒப்பிடும்போது இவையெல்லாம் சின்ன விடயங்களாகும். அங்கு என்ன நடந்தது? நான் உண்மையைக் கூறினால், அது உங்களுடைய நம்பிக்கையின் ஆற்றல்களைக் கடந்து விடும். ஆகவே குறைந்தது இந்த அளவு சொல்வதை போதுமெனக் கொள்வோம், அதாவது, சொலமன் தேவாலயத்தின் உள்ளேயும் அதன் முற்றத்திலும் ஆட்கள் தங்களுடைய முழங்கால்கள் மற்றும் குதிரைகளின் சேணங்கள் வரை உயர்ந்திருந்த இரத்த வெள்ளத்தில் சவாரி செய்தார்கள்.)

இதேபோன்று, அமெரிக்காவையும் பிற கண்டங்களையும் சேர்ந்த நாடுகளை ஐரோப்பியர்கள் ஆக்கிரமித்த காலகட்டத்தில், அந்த நாடுகளின் பூர்வீக மக்கள் பின்பற்றிய மதங்களும் சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் காட்டுமிராண்டித்தனமானவை என்ற கருத்து ஐரோப்பா எங்கும் பரப்பப்பட்டது. இந்தக் கருத்தின் மூலமாக, அந்நாடுகளைச் சேர்ந்த லட்சக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்டமையும் அடிமைகளாக்கப்பட்டமையும் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மதமாற்றம் செய்யப்பட்டமையும் சரியான செயல்கள் என நியாயப்படுத்தப்பட்டன. இந்தக் கொடூர நடவடிக்கைகள் சரியென மேற்கத்தைய மக்கள் நம்பி ஏற்றமைக்கு, அவர்களுக்குள் நிறைந்திருந்த தீவிர கிறிஸ்தவ மத உணர்வையும் பிற சமூகங்கள் மீதான பகைமையையும் தவிர வேறு எவை காரணங்களாக அமைந்திருக்க முடியும்? தலைகள் வெட்டிக் கொல்லப்பட்ட அமெரிக்க பூர்வீக

மக்களினதும் அடிமைகளாக்கப்பட்ட ஆபிரிக்கர்களினதும் மற்றும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட அவுஸ்திரேலிய, ஆசிய மக்களினதும் ஆன்மாக்கள், ஐரோப்பியர்கள் மத்தியில் அன்று நிறைந்திருந்த வெறித்தனமான மத உணர்வுகளை இன்றும் உயிர்ப்புடன் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“The coastal exploration of Africa and the invasion of North and South America by Europeans in the 15th century, and the subsequent colonization of the Americas during the next three centuries, provided the impetus for the modern slave trade. Portugal, lacking in agricultural workers, was the first modern European nation to meet its labour needs by importing slaves.” (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(15ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியர்களினால் ஆபிரிக்காவின் கரையோரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையும் வடக்கு மற்றும் தென் அமெரிக்கா ஆக்கிரமிக்கப்பட்டமையும் அடுத்த மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றங்களும் நவீன அடிமை வியாபாரத்திற்கான தூண்டுகோலை வழங்கின. விவசாயத் தொழிலாளர்களைக் குறைவாகக் கொண்டிருந்த போர்த்துக்கல் தனது தொழிலாளர் தேவையை நிவர்த்திப்பதற்காக அடிமைகளை இறக்குமதி செய்த முதல் ஐரோப்பிய நாடாக இருந்தது.)

“In tropical Latin America during the 16th century, Spanish colonists first forced the indigenous populations to work the land. These indigenous people, however, could not survive under conditions of slavery and were nearly exterminated, in part by exposure to European disease and excruciating labour. Africans were then brought to the Spanish colonies, primarily because it was believed that they could better endure forced labour in the generally more enervating Caribbean and mainland Latin-American climates.” (Microsoft ® Encarta ® 2006)

(16ம் நூற்றாண்டு காலத்தில், ஸ்பெயின் குடியேற்றவாசிகள், உலர்வலய லத்தீன் அமெரிக்க நிலங்களில் வேலை செய்யுமாறு முதலில் பூர்வீக மக்களைக் கட்டாயப்படுத்தினார்கள். எனினும், இந்தப் பூர்வீக மக்களினால் அடிமைநிலைமைகளின் கீழ் உயிர் பிழைக்க முடியவில்லை. கடுமையான வேலையினாலும் ஐரோப்பிய நோய்களினால் பாதிக்கப்பட்டதாலும் இவர்கள் அனேகமாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். பின்னர், பொதுவாக பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாக்கக்கூடிய கரிபியன் மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க காலநிலைகளில் சிறந்த வலிமையுடன் வேலை

செய்யக்கூடியவர்கள் என்று நம்பப்பட்டதால் ஆபிரிக்கர்கள் ஸ்பானிய குடியேற்றங்களுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.)

“England entered the slave trade in the latter half of the 16th century, contesting the right to supply the Spanish colonies held until then by Portugal. France, Holland, Denmark, and the American colonies themselves subsequently entered the trade as competitors.”
(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(ஸ்பானிய குடியேற்றங்களுக்கு அடிமைகளை விநியோகிப்பதற்கான உரிமையைப் பெறும் வகையில் இங்கிலாந்து 16ம் நூற்றாண்டின் பின் அரைப்பகுதியில் அடிமை வியாபாரத்தில் நுழைந்தது. அதுவரை காலமும் போர்த்துக்கல்லே அடிமைகளை விநியோகித்து வந்தது. இதன் பின்னர், பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து, டென்மார்க் மற்றும் அமெரிக்கக் குடியேற்றங்கள் போன்றவையும் போட்டியாளர்களாக இந்த வியாபாரத்தில் நுழைந்தன.)

“In fact, basic human rights were often disregarded. Women slaves could be subjected to persistent rape by their owners, and families were often split apart as their members were sold away to separate plantations. Brutal treatment such as mutilation, branding, chaining, and murder were, in theory, regulated or prohibited by law, but instances of cruelty were common before the 19th century.”

(Microsoft ® Encarta ® 2006)

(உண்மையில், அடிப்படை மனித உரிமைகள் அடிக்கடி மீறப்பட்டன. பெண்ணடிமைகள் அவர்களின் எஜமானர்களால் தொடர்ச்சியாக வன் புணர்ச்சிக்குட்படுத்தப்பட்டார்கள், வேறு பண்ணைகளுக்கு குடும்ப உறுப்பினர்கள் விற்கப்பட்டதன் விளைவாக குடும்பங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. மலடாக்குதல், முத்திரை இடுதல் (சூடுபோடுதல்), சங்கிலியால் கட்டுதல், கொல்லுதல் போன்ற கொடூரமான செயல்கள் கொள்கையளவில் சட்டத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டும் தடைசெய்யப்பட்டுமிருந்தன. எனினும் 19ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை இத்தகைய கொடூர்ச் செயல்கள் பொதுவாக இடம்பெற்றன.)

பின்னர் 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து, மேற்கு நாடுகள் கம்யூனிசத்துக்கு எதிரான போரை ஆரம்பித்தன. இந்தப் போர் அவசியம் என்று மேற்கத்தைய கிறிஸ்தவர்களை நம்ப வைத்ததிலும் அத்தகைய தொடர் போர்களின் பூரண ஆதரவாளர்களாக அவர்களை மாற்றியதிலும்

அந்த மக்களுடைய கிறிஸ்தவ மத உணர்வுதான் முக்கியமான காரணமாக அமைந்திருந்தது. இறைவனையும் மத உரிமைகளையும் மறுக்கின்ற ஒரு கொள்கை என்ற அர்த்தப்படுத்தலின் கீழ், கம்யூனிசத் திற்கு எதிரான உணர்ச்சி மேற்கத்தைய சமூகங்களிடையே கிளர்த்தப்பட்டது. இந்த உணர்ச்சிதான், கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக மேற்கின் முதலாளித்துவ, ஆளும் வர்க்கத்தினர், சோஷலிச அரசியல் முறைமையை பின்பற்றிய நாடுகளுக்கு எதிராக யுத்தம் செய்வதற்கும் அந்த நாடுகளை சிதைத்துச் சீரழிப்பதற்கும் மேற்கத்தைய மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டியதில் பிரதான பாத்திரம் வகித்தது.

இங்கு ஒரு தர்க்கத்தை முன்வைப்போம். ஜனநாயக அரசியல் முறைமை, மதச்சார்பற்றது என்று கூறுவது உண்மையாயின், எந்தவொரு மேற்கத்தைய ஜனநாயக நாடும் சோஷலிச (அல்லது கம்யூனிச) அரசியல் முறைமையைப் பின்பற்றிய நாடுகளுக்கு எதிராக போராடியிருக்கக் கூடாது; அந்த நாடுகளில் சோஷலிச முறைமையை அகற்றுவதற்காகச் செயற்பட்டிருக்கக் கூடாது. மாறாக, இந்த ஜனநாயக நாடுகள் அனைத்துமே தம்மையும் சோஷலிச நாடுகளாக மாற்றியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், ஜனநாயக கொள்கைகளிலும் பார்க்க, சோஷலிச (அல்லது கம்யூனிச) கொள்கைகள்தான், அரசியலில் இருந்து மதத்தைப் பிரிக்க வேண்டும் என்பதை கடுமையாக வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் எதார்த்தத்தில், ஒவ்வொரு மேற்கத்தைய ஜனநாயக அரசும் சமூகமும் சோஷலிசத்திற்கு (அல்லது கம்யூனிசத்திற்கு) எதிராகக் கடும் பகைமையை வெளிப்படுத்தி, அந்த முறைமையை அகற்றுவதற்காகப் போராடி வந்திருக்கின்றன. இந்த உண்மையைக் கவனத்தில் கொள்ளும்போது, ஜனநாயக அரசியல் முறைமையானது, நடைமுறை ரீதியாக அரசியலில் இருந்து மதத்தைப் பிரிக்கவில்லை என்பதும்; மாறாக, இது கிறிஸ்தவ மத உணர்வுகளினால் ஆழப் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதும் துல்லியமாகப் புலனாகின்றது.

இப்போது சோஷலிச அரசியல் முறைமையைப் பின்பற்றிய அனேகமான நாடுகள் அந்த அரசியல் முறைமையைக் கைவிட்ட நிலையில், மேற்கத்தைய ஆட்சியாளர்கள், மீண்டும் முஸ்லிம்களை, கிறிஸ்தவ அமெரிக்காவினதும் ஐரோப்பாவினதும் எதிரிகளாகக் காட்டி, முஸ்லிம் நாடுகளை ஒவ்வொன்றாக ஆக்கிரமித்து வருகின்றார்கள். அமெரிக்காவில் 2001, செப்டம்பர் 11ல் இடம்பெற்ற தாக்குதலை, “இன்னொரு சிலுவை

யுத்தம்” என்று அன்றைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆவேசமாகக் குறிப்பிட்டதானது தற்செயலாக வெளிப்பட்ட ஒரு வார்த்தைப் பிரயோகம் அல்ல, மாறாக, மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ மக்களுக்குள் நிறைந்திருக்கின்ற கிறிஸ்தவ உணர்ச்சியினதும் முஸ்லிம்கள் மீதான பகைமையினதும் அப்பட்டமான, உயர்மட்ட வெளிப்பாடுதான் அது.

இன்று முஸ்லிம் நாடுகளை தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதற்காக அமெரிக்காவும் அதன் ஐரோப்பிய கூட்டு நாடுகளும் மேற்கொள்கின்ற பொய்களையும் இழிவான பிரச்சாரங்களையும் கொடுரமான வன்முறைகளையும் அந்நாடுகளின் மக்கள் ஏற்று, ஆதரிப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்திருப்பது எது? இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம், பிற்போக்குவாதம், பயங்கரவாதம் என்றெல்லாம் இந்த அதிகாரப் பிரிவினர் சொல்வதை ‘முற்போக்கான’ வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் நம்புகின்றார்கள் என்றால், அதற்கு என்ன காரணமாக இருக்க முடியும்? முஸ்லிம் நாடுகளில் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் காணப்படுகின்றது; அதனால் அந்த இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை அகற்றி, அந்த நாடுகளில் ஐனநாயகத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற பிரச்சாரத்தை முன்வைத்து, அந்நாடுகளை தாக்கவும் ஆக்கிரமிக்கவும் மேற்கத்தைய மக்களின் ஆதரவைத் திரட்ட முடிகின்றமைக்கான அடிப்படை எது? ஒரு கணம் நிதானமாக சிந்திக்கும்போது மேற்கத்தைய மக்களுக்குள் நிறைந்திருக்கின்ற கிறிஸ்தவ உணர்ச்சியும் இஸ்லாமிய வெறுப்புமே இவற்றுக்கான காரணங்கள் என்பதை தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

மேற்கு நாடுகளில் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்ற, ஐனநாயகத்தை நிலைநாட்டுதல் என்ற பிரச்சாரத்தைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்! அதில், வெளிப்படையாகவே ஐனநாயகத்துக்கு எதிராக, இஸ்லாம் நிறுத்தப் படுவதை அவதானிப்பீர்கள். ஐனநாய அரசியல் முறையானது கிறிஸ்தவ மதச்சாரம் கொண்டதாக இல்லையென்றால், ஒருபோதும் ஐனநாயக அரசியல் முறைமையை, இஸ்லாமிய அரசியல் முறைமைக்கு எதிராக நிறுத்த முடியாது. ஏனெனில், ஐனநாயகம் என்பது ஒரு மதச்சார்பற்ற அரசியல் முறைமை என்று சொல்லப்படுகின்றது. மதச்சார்பற்ற அரசியலைப் பின்பற்றுகின்ற ஒருவர், அந்த மதச்சார்பின்மை காரணமாகவே எந்த ஒரு மதத்தினாலும் பாதிக்கப்படாதவராக இருப்பார். அவரைப்

பொறுத்தவரை, எந்த மதமாக இருந்தாலும் அவற்றில் எதுவுமே அவரது விஷேட அக்கறைக்குட்பட மாட்டாது. மேலும் அவர் எந்த ஒரு மதத்தினாலும் உணர்வெழுச்சிக்குட்பட மாட்டார். இந்நிலையில் தான் பின்பற்றுகின்ற மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக அரசியலுக்கு எதிராக, இஸ்லாமிய அரசியல் நிறுத்தப்பட்டு பிரச்சாரப்படுத்தப்படும்போது, அதனால் அவர் எந்தவகையிலும் இஸ்லாமிய அரசியலுக்கு எதிராகத் தூண்டப்பட மாட்டார்.

மேலும் முஸ்லிம்கள் முன்னெடுக்கின்ற அல்லது முன்னெடுக்க முயற்சிக்கின்ற இஸ்லாமிய அரசியல் முறைமையானது, மேற்கத்தைய நாடுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற ஜனநாயக அரசியலுக்கு எதிராக இன்றுவரை செயற்படவில்லை. மேற்கு நாடுகளிலிருந்து ஜனநாயக அரசியலை அகற்ற வேண்டும் என்று எந்தவொரு முஸ்லிம் நாடும் இன்றுவரை பிரச்சாரம் செய்யவில்லை. பதிலாக, அவர்கள் தமது நாடுகளிலேயே தாம் விரும்புகின்ற இஸ்லாமிய அரசியல் முறைமையை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றார்கள். இந்நிலையில் தமது வாழ்க்கையுடனும் இருப்புடனும் எவ்விதத்திலும் நேரடித் தொடர்பற்றதாகவும் தாக்கம் செலுத்தாததாகவும் இருக்கின்ற இஸ்லாமிய அரசியலுக்கு எதிராக மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் ஏன் உணர்வெழுச்சி பெறுகின்றார்கள்? முஸ்லிம் நாடுகளில் இஸ்லாமிய அரசியல் முன்னெடுக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்காக தமது ஆட்சியாளர்கள் முன்னெடுத்து வருகின்ற அழிவு நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு வழங்கும்படி வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்களை தூண்டுகின்ற சக்தியாக இருப்பது எது?

இஸ்லாமிய அடிப்படையிலான ஆட்சியானது மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதற்குக் காரணமாக அமைவதால், அந்த ஆட்சிகளை அகற்றுவதற்கு அல்லது அத்தகைய ஆட்சி முறை ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கே தாங்கள் தமது அரசுகளின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவளிப்பதாக இவர்கள் வாதிடுகின்றார்கள். உதாரணமாக, இஸ்லாமிய ஆட்சி முறையில் பெண்களின் உரிமைகள் மோசமாக மீறப்படுகின்றன என்றும் அங்கு பெண்கள் பர்தா எனப்படும் முழு உடலையும் மறைக்கின்ற ஆடைகளை அணியும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றார்கள் என்றும் இவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இங்கு உடை என்பது மனித உரிமைகளுடன் இணைக்கப்படுகின்றது. அதாவது உடலைத் திறந்து காட்டுதல் என்பது மனித உரிமைகளில் ஒன்றாகவும் ஜனநாயக நடைமுறைகளில் ஒன்றாகவும் உடலை மறைத்தல் என்பது மனித உரிமை மீறலாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வோமாயின், ஆபிரிக்கா, ஆசியா மற்றும் அவுஸ்திரேலியா போன்ற கண்டங்களிலும் அமெரிக்கக் கண்டத்திலும் கூட இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற பூர்வீக, பழங்குடி இன மக்கள்தான், உலகின் மிகச் சிறந்த மனித உரிமையாளர்களாகவும் ஜனநாயகவாதிகளாகவும் இருப்பார்கள். ஏனெனில், இவர்களில் பெரும்பாலானோர் அரை நிர்வாணமாகவும் சில பிரிவினர் முழு நிர்வாணமாகவும் இப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

மனித உரிமை என்ற அர்த்தத்தில் பேசும்போது, ஒரு பெண்ணுக்கு தனது உடலின் மீது பூரண உரிமை இருக்கின்றது, அந்த உடலை தான் விரும்பியவாறு மறைப்பதற்கும் அவருக்கு உரிமை இருக்கின்றது. இந்த நிலையில், ஒரு பெண் தனது உடலை மறைக்கக் கூடாது என்று கூறுவது தான் உண்மையில் மோசமான மனித உரிமை மீறலாகும். முஸ்லிம் பெண்கள் அணிகின்ற பர்தாவை மனித உரிமைகளுடன் இணைக்கின்ற மேற்கத்தைய கிறிஸ்தவர்கள், ஏறக்குறைய பர்தாவை ஒத்த அதே வடிவிலான உடைகளையே கிறிஸ்தவ பெண் மதகுருமார்களும் அணிகின்றார்கள் என்ற உண்மையை அறவே கண்டு கொள்ளாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு முஸ்லிம் பெண்களின் உடல் மறைப்பு மனித உரிமை மீறலாகவும் கிறிஸ்தவ பெண் மதகுருமார்களின் உடல் மறைப்பு கண்டு கொள்ளப்படாமலும் இருப்பதற்கு, மேற்கத்தைய சமூகங்களுக்குள்ளும் அவர்களின் ஜனநாயக முறைமைக்குள்ளும் உள்ளுறைந்துள்ள கிறிஸ்தவ சாரம்தான் காரணமாகின்றது.

எனவே, துல்லியமாகக் கூறினால், கிறிஸ்தவ சமூகங்களுக்குரிய அரசியல் வடிவமான ஜனநாயகமானது, முஸ்லிம் சமூகங்களுக்குரிய அரசியல் வடிவமான இஸ்லாமிய அரசியலுக்கு எதிராக நிறுத்தப்படுகின்றது. இன்னும் துல்லியமாகக் கூறினால் கிறிஸ்தவ அரசியல், இஸ்லாமிய அரசியலுக்கு எதிராக நிறுத்தப்படுகின்றது. மேற்கத்தைய சமூகங்கள் தமது அரசுகளின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு வழங்குகின்ற ஆதரவு என்பது மதச்சார்பற்ற ஜனநாயகத்தை உலகெங்கும்

நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின்பாற்பட்டதல்ல. மாறாக, இது, கிறிஸ்தவ ஐனநாயகத்தை உலகெங்கும் நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால் தூண்டப்பட்டது.

இதுதான் எதார்த்த நிலை. மேற்கு நாடுகளில் அரசியலும் மதமும் சட்டரீதியாகவும் கொள்கை ரீதியாகவும் இணைக்கப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில், கிறிஸ்தவ மத உணர்வுதான் அங்கு அரசியலையும் அரசியல் செயற்பாடுகளையும் தீர்மானிக்கின்ற அடிப்படைக் காரணியாக இருக்கின்றது. சுருங்கக் கூறினால், கிறிஸ்தவ சாரமே ஐனநாயகத்தின் சாரமாக அமைந்திருக்கின்றது.

அத்தியாயம்: 05

நவீன ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்கள்:

-கிறிஸ்தவ உணர்வின் வகிபாகம்

இன்று அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்கு நாட்டுப் படைகள், முஸ்லிம் நாடுகளின் மீது தொடுத்திருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களில், கிறிஸ்தவ உணர்வு அடிப்படையிலான பாத்திரம் வகிக்கின்றது என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொள்வது அவசியமானது. இத்தகைய ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களை விமர்சிக்கின்றவர்கள், மேற்கத்தைய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் பொருளாதார நலன்களுக்காகவே (குறிப்பாக எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை வளங்களைச் சுரண்டுவதற்காகவே) இந்த யுத்தங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன என்ற வாதத்தை பொதுவாக எப்போதும் முன்வைத்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்த வாதம் சரியானது. ஏனெனில், முதலாளித்துவ பொருளாதார முறை தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சியடைவதற்கு, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் செயற்பரப்பானது, அவர்கள் வாழ்கின்ற சமூக எல்லைகளையும் தாண்டி, பிற சமூகங்களின் எல்லைகளுக்குள் ஊடுருவுவது அவசியமாகின்றது.

முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையானது, குறித்த ஒரு சமூகத்தின் சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்தல் என்பதிலும் பார்க்க, பிற சமூகங்களுடன் பரிமாற்றம் செய்தல் என்பதையே பிரதான இலக்காகக் கொண்டிருக்கின்றது. பிற சமூகங்களுடான பரிமாற்றம் என்பது, தமது உற்பத்திப் பொருட்களை விற்பனை செய்வதோடு, பிற சமூகங்களிடமிருந்து வளங்களைப் பெறுதல் என்பதையும் உள்ளடக்குகின்றது. இந்தப் பரிமாற்ற நிகழ்வானது பல்வேறு வடிவங்களின் மூலம் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. அரசுகளுக்கிடையிலான ஒப்பந்தம், பொருளாதாரக் கூட்டு, தொழில்நுட்பப்

பரிமாற்றம், கலாசார ஊடுருவல், நுகர்வுநிலையை தொடர்ச்சியாக அதிகரித்தல், கடனுதவி, நிபந்தனைகள் விதித்தல்... போன்றவற்றோடு, ஆக்கிரமித்தல் என்ற அழிவுமிக்க வடிவத்தையும் இது எடுக்கின்றது. இந்த வகையில், மேற்கு நாடுகள் மேற்கொண்டிருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களுக்கு, தெளிவான பொருளாதாரக் காரணிகள் இருப்பதை எளிதாகவே விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

ஆனால், இது நாணயத்தின் -யுத்தத்தின்- ஒரு பக்கம்தான். யுத்தத்திற்கு இன்னொரு பக்கமும் இருக்கின்றது. யுத்தத்திற்கான நோக்கமாக பொருளாதாரக் காரணிகளைத் தேடுகின்றவர்கள் ஒரு முக்கியமான உண்மையை மறந்து விடுகின்றார்கள். அதாவது, ஒரு யுத்தத்தில் நேரடியாக ஈடுபடுகின்ற ஆயுதப்படையினருக்கும் அந்த யுத்தத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு என்ன என்ற விடயம் எப்போதுமே கவனத்தில் கொள்ளாமல் விடப்படுகின்றது. யுத்தங்களின் காரணமாக மிகப் பெரும் லாபத்தை ஈடுகின்ற அதிகார வர்க்கத்தினரும் ஆட்சியாளர்களும் அந்த யுத்தங்களில் நேரடியாகப் பங்கேற்பதில்லை. அவர்கள் தங்கள் உயிர்களையோ அல்லது உடல் அங்கங்களையோ இழப்பதாயில்லை. மாறாக யுத்தங்களினால் பொருளாதார ரீதியாக பெரிய அளவில் நன்மைகளைப் பெறாத சாதாரண ஆயுதப் படையினர்தான், யுத்தங்களில் நேரடியாக ஈடுபடுகின்றார்கள். இவர்கள்தான் ஆயிரக்கணக்கில் தமது உயிர்களையும் பல்லாயிரக்கணக்கில் தமது உடல் அங்கங்களையும் இழக்கின்றார்கள். பலரும் வாதிடுவது போன்று, யுத்தத்தில் பங்கேற்பதற்கு பொருளாதார ரீதியான லாபம் மட்டும்தான் காரணமென்றால், ஓர் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தில் தமது உயிர்களையும் உடல் அங்கங்களையும் இழக்கின்ற படையினருக்குக் கிடைக்கின்ற பொருளாதார ரீதியான லாபம் என்ன? உதாரணமாக, ஈராக் மீதான ஆக்கிரமிப்புக்கு, அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் ஈராக்கின் எண்ணெய் வளத்தை தங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து, அதைக் கொள்ளையடிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதுதான் ஒரே காரணம் என்றால், அங்கே ஆயிரக்கணக்கில் இறந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கில் காயமடைந்து கொண்டிருக்கின்ற அமெரிக்க, பிரித்தானிய படையினருக்குக் கிடைக்கின்ற பொருளாதார ரீதியான லாபம் என்ன? இந்த யுத்தத்திலே தாம் இறந்து போனால், தம்மை சவக்குழிக்குள் வைக்கும் போது மூன்று சொட்டு எண்ணெய்த் துளிகளை தமது வாய்க்குள் ஊற்று வார்கள் என்று இந்தப் படையினர் ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருக்

கின்றார்களா? அல்லது தாம் காயமடைந்து வீடு செல்கையில், தங்களுக்கு பெரல் கணக்கில் எண்ணெய்யைத் தந்து அனுப்புவார்கள் என்று இவர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்களா?

ஒவ்வொரு யுத்தத்திற்கும் பொருளாதாரக் காரணி ஒன்று பலமான பின்னணியாகத் தொழிற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றது. இந்த உண்மையை பண்டைய யுத்தங்களிலிருந்து இன்றைய யுத்தம் வரை நாம் தெளிவாகக் காணலாம். பண்டைய யுத்தங்களில், யுத்தங்களை முன்னெடுத்த ஆட்சியாளர்கள் மட்டுமின்றி, யுத்தங்களில் நேரடியாகப் பங்கு பற்றிய படையினரும் பெரிதும் பொருளாதார ரீதியான நலன்களுக்காகவே யுத்தத்தில் பங்கேற்றார்கள். அன்று ஒரு யுத்தத்தில் பங்கேற்ற அனைவருக்குமே கைப்பற்றிய பொருட்களில், அந்த யுத்தத்தில் பங்கேற்ற அனைவருக்குமே பங்கு இருந்தது. ஆனால் நவீன யுத்தங்களில், பொருளாதார நலன்கள் என்ற விடயம் பெரிதும் யுத்தத்தை நடத்துகின்ற அதிகாரப் பிரிவினருக்கு மட்டுமே உரியதாக மாறிவிட்டது. யுத்தத்தில் நேரடியாகப் பங்கேற்று, தமது உயிர்களையும் அங்கங்களையும் இழக்கின்ற படையினரைப் பொறுத்தவரை பொருளாதார நலன்கள் என்பது ஒரு மறைமுகமான விடயமாகவோ அல்லது அறவே வெளிப்படுத்தப்படாத ஒரு விடயமாகவோ மாறிவிட்டது. இந்நிலையில் படையினரை ஒரு யுத்தத்தில் நேரடியாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் பங்கேற்கச் செய்வதற்கு, கருத்தியல் ரீதியான காரணிகள் அவசியமாகின்றன. அதிகார வர்க்கத்தினர் தமது படையினர் மீது, எந்தளவுக்கு கருத்தியல் ரீதியான காரணிகளை முன்வைத்து தமது செல்வாக்கை செலுத்துகின்றார்களோ, அந்தளவுக்கு அந்தப் படையினர் யுத்தத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுவது சாத்தியமாகின்றது. இந்த உண்மை ஆக்கிரமிப்புப் படைகளுக்கு மட்டுமின்றி, ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற படையினருக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

முஸ்லிம் நாடுகள் மீது ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற மேற்கு நாட்டுப் படையினரைப் பொறுத்தவரையில், கிறிஸ்தவ மத உணர்வும் இஸ்லாமிய வெறுப்பும் தான் அவர்களைத் தூண்டுகின்ற கருத்தியல் காரணிகளாக இருக்கின்றன. இன்று ஈராக்கிலும் ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற படையினரைப் பாருங்கள்! அவர்கள் அனைவருமே கிறிஸ்தவர்கள் என்பதை

நீங்கள் காண்பீர்கள். இந்தக் கிறிஸ்தவ அடையாளம்தான் அவர்களை இந்த யுத்தங்களில் பங்கேற்கும்படி செய்திருக்கின்றது. தமது ஆட்சி யாளர்களும் அதிகாரிகளும் கட்டளையிடுகின்றார்கள் என்பதற்காக மட்டும் ஒரு படையினன் தனது உயிரையோ அல்லது உடல் அங்கங்க ளையோ இழக்க முன்வருகின்றான் என்று நீங்கள் நம்புகின்றீர்களா? நிறைவான சம்பளம், தனது குடும்பத்தினருக்கு மேலதிக வசதிகள், சமூகத்தில் தனக்கு ஒரு மரியாதை... போன்ற காரணங்கள் மட்டும் ஒருவர் தமது உயிரையும் அங்கங்களையும் இழப்பதற்குப் போதுமானவையா? இந்த யுத்தத்தில் நாங்கள் பங்கேற்க மாட்டோம் என்று ஏன் இந்த வெள்ளை-கிறிஸ்தவப் படையினர் மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் இருக்கின் றார்கள்? தமக்கு எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தமில்லாத ஒரு சமூகத்தையும் ஒரு நாட்டையும் ஆக்கிரமித்து, தாம் அழியவும் தாம் அங்கு அழிவுகளை ஏற்படுத்தவும் இவர்களைத் தூண்டுவது எது?

இத்தகைய கேள்விகளுக்கான பதில்கள்தான், ஒரு யுத்தத்தில் ஒருவர் பங்கேற்பதைத் தூண்டுகின்ற ஊக்கிகளை சரியாக அடையாளம் காண உதவும். தாம் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற, ஆக்கிரமிக்கப் பட்டவர்களின் உடமைகளைக் கொள்ளையடித்தல், அங்குள்ள பெண்களை வன்புணர்ச்சிக்குட்படுத்தல் போன்றவை ஓர் ஆக்கிரமிப்புப் படையைச் சேர்ந்த ஒரு படையினனுக்கு பொருளாதார ரீதியாகவும் உடலியல் ரீதியாகவும் ஆர்வம் தருகின்ற விடயங்களாக இருக்க முடியும். ஆனால் நவீன சமூகங்களில் இவை அதிகளவில் பகிரங்கப்படுத்தப்படு வதாலும் விசாரணைக்குட்படுத்தப்படுவதாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் இவை கட்டுப்படுத்தப்படுவதாக அமைகின்றன. இவ் வகையில், மேற்கு நாட்டு அரசுகளும் அதிகாரப் பிரிவினரும் தமது படையினரை முஸ்லிம் நாடுகள் மீதான ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களில் வெற்றிகரமாக ஈடுபடுத்த முடிகின்றமைக்கு, அந்தப் படையினர் மத்தியில் நிலவுகின்ற கிறிஸ்தவ ஆதிக்க உணர்வும் இஸ்லாமிய வெறுப்பும்தான் முக்கிய காரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன என்ற உண்மை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

ஐனநாயகம் என்பது முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைமையின் அரசியல் வடிவமாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த ஐனநாயக அரசியல் முறைமையானது, 11ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்து 13ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி வரை முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக, வெள்ளை-கிறிஸ்தவ ஐரோப்பியர்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சிலுவை யுத்தங்களினூடாக உருவாகி வந்திருக்கின்றது. இறுதியில் 19ம் நூற்றாண்டில் ஏறக்குறைய அனைத்து ஐரோப்பிய நாடுகளினதும் அரசியல் முறைமையாக ஐனநாயகம் மாறிவிட்டது.

ஐனநாயகமானது அடிப்படையில் கிறிஸ்தவ சமூகங்களின் அரசியல் முறைமையாக விளங்குகின்றது. நிலப் பிரபுக்களின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் தலைமையின் கீழ் முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டங்களில் ஐரோப்பிய மக்கள் பெற்ற அரசியல் வெற்றியின் விளைவாக, ஐனநாயகமானது ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியல் முறைமையாகி விட்டது. இந்த ஐனநாயக முறைமையானது படிப்படியே முதலாளித்துவ வாக்கத்தின் அரசியல் ஆயுதமாக ஆக்கப்பட்டு விட்டது. முதலாளித்துவ வர்க்கமானது, தனது தொடர்ச்சியான முன்னேற்றத்திற்காக. தமது தேசத்தின் எல்லைகளைத் தாண்டி, பிற சமூகங்களின் எல்லைகளுக்குள் ஊடுருவ வேண்டிய அவசியத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. இத்தகைய ஊடுருவலை நியாயப்படுத்துவதற்கும் சாத்தியப்படுத்துவதற்குமான அரசியல் ஆயுதமாக ஐனநாயகத்தை இவர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள். தமது சமூகங்களுக்குள் நிலவுகின்ற கிறிஸ்தவ மத உணர்வை இவர்கள் மிக நுணுக்கமாக பலப்படுத்தியும் பயன்படுத்தியும் வருகின்றார்கள். கிறிஸ்தவர்களல்லாத பிற சமூகங்களின் மதங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் வாழ்க்கைமுறைகளையும் பிற்போக்கானதாகவும் நாகரிகமற்றவைகளாகவும் அடையாளப்படுத்தி, அந்த சமூகங்கள் மீதான தமது அதிகாரத்தையும் ஆக்கிரமிப்பையும் நியாயப்படுத்தி வருகின்றார்கள்.

இன்று ஐனநாயக அரசியலானது அது தோன்றிய மேற்கு நாடுகளிலும் அது திணிக்கப்பட்டுள்ள பிற நாடுகளிலும் ஊழல்களுக்கும் மோசடிகளுக்கும்மான விளைநிலமாகி விட்டது. அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கான

உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்வதிலிருந்து, அரசு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் வரை எங்கும் ஊழல்களும் மோசடிகளும் ஏமாற்றுக்களுமே நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றன. அரசியல்வாதிகளினால் பிரச்சாரப்படுத்தப்படுகின்ற பொய்யான வாக்குறுதிகளும் தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்று விட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற மோசடிகளும் அவற்றின் உச்சநிலையை இன்று அடைந்து விட்டன. மேற்கு நாடுகளில் இத்தகைய மோசடிகளும் பொய்களும் நாகரிகமான முறையில் முன்னெடுக்கப்படுகின்ற அதேநேரத்தில், ஜனநாயகம் திணிக்கப்பட்டுள்ள ஏனைய நாடுகளில் ஜனநாயக முறையிலான தேர்தல்களில், பொய் வாக்குறுதிகளும் மோசடிகளும் அவற்றின் இழிநிலையை அடைந்து விட்டன.

ஜனநாயக அரசியலில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற தேர்தல் முறையானது அடிப்படையில் ஒரு ஏமாற்றுத்தன்மைமிக்கதாக அமைந்திருக்கின்றது. பெரும்பான்மை மக்களின் மூலமாக ஓர் அரசாங்கத்தை (ஓர் ஆட்சியை) தெரிவு செய்தல் என்பதற்காக நடத்தப்படுகின்ற இத் தேர்தல்கள், ஒருபோதுமே பெரும்பான்மை மக்களின் விருப்பத்தைப் பிரதிபலிப்பதில்லை. ஏனெனில், முதலாவதாக, நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில், கிட்டத்தட்ட மூன்றில் ஒரு பகுதியினரான 18 வயதுக்குக் குறைந்தவர்கள் தேர்தல்களில் பங்கேற்பதிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு விடுகின்றார்கள். தம்மை ஆட்சி செய்யப் போகின்றவர்கள் தொடர்பாக எந்த வித உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்த முடியாதவர்களாக இவர்கள் ஆக்கப்பட்டு விடுகின்றார்கள். இரண்டாவதாக, மிகுதியாக உள்ள மூன்றில் இரண்டு பங்கினரில் ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பங்கினர் ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் வாக்களிக்காது விடுகின்றனர். இந்நிலையில் இறுதியாக எஞ்சுகின்ற வாக்காளர்கள், மொத்த சனத்தொகையில் அண்ணளவாக அரைப் பங்கினராக மட்டுமே இருக்கின்றனர். இந்த அரைப் பங்கினர் அளிக்கின்ற வாக்குகளின் அடிப்படையில்தான் ஒரு நாட்டின் தலைவரும் அரசாங்கமும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் கிட்டத்தட்ட 30 வீதமான வாக்குகளை மட்டுமே பெறுகின்ற ஒரு கட்சி ஆட்சி அமைக்கின்ற நிலையை அடைந்து விடுகின்றது.

இதை பின்வரும் உதாரணத்தைக் கொண்டு விளங்குவோம். ஒரு நாட்டின் சனத்தொகை ஒரு கோடி ஐம்பது லட்சம் எனக் கொள்வோம்.

இதில் ஐம்பது லட்சத்தினர் 18 வயதிலும் குறைந்தவர்களாக இருப்பர். மிகுதியாக உள்ள ஒரு கோடிப் பேரில், முப்பது லட்சம் பேர் வாக்களிக் காமல் இருப்பர். மிகுதியாக உள்ள எழுபது லட்சம் வாக்காளர்களில் 50 வீதமானோரின் ஆதரவை ஒருவர் அல்லது ஒரு கட்சி பெறுவதாகக் கொள்வோமாயின், அது முப்பந்தைந்து லட்சமாக இருக்கும். இது மொத்த வாக்காளர் தொகையில், 35 வீதமாகவும் மொத்த சனத் தொகையில் 23 வீதமாகவும் இருக்கும்.

இவ்வாறு இறுதியில் ஒரு நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் வெறும் 20 வீதமான மக்களின் ஆதரவை மட்டுமே பெற்ற ஒரு கட்சி, அடுத்த ஐந்து அல்லது ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முழு மக்கள் மீதும் தடையற்ற அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கின்ற வாய்ப்பைப் பெற்று விடுகின்றது. அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளில், 51 வீதத்தைப் பெற்றாலும் கூட, அது ஒரு நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 25 வீதத்தைவிட ஒரு போதும் கூடுதலாக இருக்காது. இவ்விதம் 'மக்களாட்சி' என்றும் 'பெரும் பான்மையினரின் ஆட்சி' என்றும் புகழப்படுகின்ற ஜனநாயக ஆட்சி முறையானது, எதார்த்தத்தில் 'சிறுபான்மையினரின் ஆட்சியாகவே' எங்கும், எப்போதும் அமைந்து விடுகின்றது. (உண்மையில், மேற்கு நாடுகள் தவிர்ந்த ஏனைய ஜனநாயகம் திணிக்கப்பட்டுள்ள நாடுகளில் நேர்மையான தேர்தலுக்குகந்த சூழல் ஒருபோதும் நிலவுவதில்லை. உள்நாட்டுக் கலவரங்களும் திட்டமிட்ட வன்முறை நிகழ்வுகளும் கிட்டத்தட்ட மொத்த வாக்காளர்களில் அரைவாசிப் பங்கினரை தேர்தலில் கலந்து கொள்ளாது தடுத்து விடுகின்றன. இத்தகைய சூழலில் மொத்த வாக்காளர் தொகையில் வெறும் 20 வீதத்தையும் மொத்த சனத்தொகையில் 10 வீதத்தையுமே பெறுகின்றவர்கள் ஆட்சி அமைக்கின்ற விந்தை நிகழ்கின்றது. ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக் போன்ற நாடுகளில் இடம்பெறுகின்ற இத்தகைய தேர்தல்களைத்தான் ஜனநாயகத்தின் மகத்தான வெற்றியாக மேற்கத்தைய அரசுகள் கொண்டாடுகின்றன.)

மேலும், ஆட்சியை அமைக்கின்ற ஒரு கட்சி தனது தேர்தல் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுகின்றதா என்பதைக் கண்காணிப்பதற்கான பொறிமுறைகளோ அவ்வாறு வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்படாத நிலையில் அக்கட்சி தனது ஆட்சியை இழந்து விடுவதற்கான சட்டமுறைமைகளோ இந்த ஜனநாயக அரசு முறைமையில் உள்ளடக்கப்பட

வில்லை. அத்துடன், தனது தேர்தல் வாக்குறுதிகளில் உள்ளடக்கப்படாத விடயங்களைச் செயற்படுத்த முடியாதவாறு, ஆட்சியமைக்கின்ற ஒரு கட்சிக்கு தடை விதிக்கின்ற எந்தவொரு சட்ட ஒழுங்கும் இந்த முறைமையில் காணப்படவில்லை. இவற்றின் காரணமாக, ஆட்சியமைக்கின்ற உரிமையைப் பெற்று விடுகின்ற ஒரு கட்சி (அல்லது கட்சிகளின் கூட்டு) தனது ஆட்சிக் காலத்தில், தான் விரும்பிய அனைத்தையும் செய்யக்கூடிய சட்ட ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டதாக மாறி விடுகின்றது. பொருட்களின் விலையை அதிகரிப்பதில் தொடங்கி, இன்னொரு நாட்டை ஆக்கிரமிப்பது வரை தான் நினைத்த எதையும் செய்யக்கூடிய உரிமையை ஆட்சி யிலுள்ளவர்கள் பெற்று விடுகின்றார்கள். இவ்வகையில் சரியாக மதிப்பிடும்போது, ஐனநாயக அரசு முறைமைதான், மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதற்கான ஒரு அரசியல் மற்றும் சட்டச்சூழலை உருவாக்கிக் கொடுப்பதாக அமைந்திருப்பதைக் காண முடியும்.

ஐனநாயகமானது, கலாசாரம் என்பதை பாலியலை ஆதாரமாகக் கொண்டதாக மாற்றிவிட்டது. ஐனநாயகத்தின் பிறப்பிடமான மேற்கு நாடுகளில் கலாச்சாரத்தின் அனைத்து அம்சங்களும் பாலியல் உணர்வுகளை அடிநாதமாகக் கொண்டவையாக மாறிவிட்டன. இலக்கியம், தொலைக்காட்சி, சினிமா, இசை, நடனம் என்பவற்றில் தொடங்கி, விளம்பர உலகம் வரை கலாசாரத்தின் ஒவ்வொரு கூறும் பாலுணர்வை விதைப்பதாகவும் பரப்புவதாகவும் மாறிவிட்டது. மறுபுறத்தில், இவை இன, நிற, மத வெறுப்பையும் ஆதிக்க உணர்வையும் நிலைநாட்டும் வகையில் கவனமாகத் திட்டமிடப்பட்டு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சிறுவர்கள் தொடக்கம் முதியோர் வரை அனைத்து வயதுப் பிரிவினர்களினதும் ஆழ்மனங்களில் வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்களல்லாத சமூகங்கள் குறித்த வெறுப்பையும் அந்த சமூகங்களின் மீது வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்களின் ஆதிக்கம் ஏற்படுவது சரியானது என்பதையும் ஆழப் பதிப்பதாக இவை உருவாக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு கிறிஸ்தவசாரம் நிறைந்ததாகவும் சமூகப் பகைமையை ஏற்படுத்துவதாகவும் பாலுணர்வை விதைப்பதாகவும் சுரண்டலும் ஊழலும் மலிந்ததாகவும் ஆக்கிரமிப்பை முன்னெடுப்பதாகவும் அவற்றை நியாயப்படுத்துவதாகவும் அமைந்திருக்கின்ற ஐனநாயக அரசியல் முறைமையைத்தான் உலகப் பொதுவான அரசியல் வடிவமாகப் பிரகடனப்

படுத்தி, அதை உலகெங்கும் நிலைநாட்டுவதற்கு அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்குலக சமூகங்களும் அரசுகளும் முயற்சித்து வருகின்றன. தமது தோற்றத்திலிருந்தே, பிற நாடுகளை ஆக்கிரமித்து வந்திருக்கின்ற மேற்கத்தைய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரும் அதிகாரப் பிரிவினர்களும் தாம் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கின்ற ஆக்கிரமிப்புக்களை, தமது சொந்த மக்களின் வெகுஜன ஆதரவுடன் மேற்கொள்வதற்காக கையிலெடுத்துள்ள கருத்தியல் ஆயுதம்தான், ஐனநாயகத்தை நிலைநாட்டுதல் என்ற கோஷமாகும். தங்களது உணர்வின் சாரமாக அமைந்துள்ள ஐனநாயக அரசியல் முறமையை பிற சமூகங்களின் மத்தியிலும் நிலைநாட்டுதல் என்பதனால் வெள்ளை-கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் கிளர்ந்தெழுகின்ற உளவியல் பெருமித உணர்வை மேற்கத்தைய ஆளும் வர்க்கத்தினர் தமக்கேற்றவிதத்தில் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள். இந்தப் பெருமித நிலையைப் பின்புலமாகக் கொண்டு, இவர்கள் பிற சமூகங்கள் மீதான தமது தலையீடுகளையும் ஆக்கிரமிப்புக்களையும் தீவிரமாக மேற்கொண்டு வருகிறார்கள்.

பிற சமூகங்களின் மத்தியில் ஐனநாயகத்தை நிலைநாட்டுதல் என்பது அடிப்படையில் அந்த சமூகங்களின் சுயத்தை அழிப்பதாகவும் வெள்ளை-கிறிஸ்தவ கலாசாரத்தை அந்த சமூகங்களிடையே விதைப்பதாகவும் அமைவதால், இறுதியில் ஐனநாயகம் திணிக்கப்படுகின்ற சமூகங்களின் மேல் தமது இறுக்கமான ஆதிக்கத்தை நிறுவுவது மேற்கத்தைய ஆளும் வர்க்கத்தினருக்கு சாத்தியமாகின்றது. இவ்வாறு உலகிலுள்ள பெரும் பாலான சமூகங்களின் மீது தமது ஐனநாயகத்தை திணிப்பதினூடாக தமது அதிகாரத்திற்கும் மேலாதிக்கத்திற்கும் சவால்கள் எழாத ஒரு புதிய உலகை ஒழுங்கமைப்பதற்கு மேற்கத்தைய ஆளும் வர்க்கத்தினர் திட்டமிட்ட ரீதியில் செயற்பட்டு வருகின்றார்கள். இவர்களின் இந்த முயற்சியை முறியடித்து, தமது சுயத்தைப் பேண வேண்டுமாயின், ஒவ்வொரு நாடும் சமூகமும் ஐனநாயகம் என்ற அரசியல் கொள்கையை நிராகரிப்பது அவசியமாகின்றது. ஏனெனில், ஒவ்வொரு அடக்குமுறைக்கும் ஒவ்வொரு ஆதிக்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஆக்கிரமிப்பிற்கும் பின்புலமாக ஒரு கொள்கை செயற்படுகின்றது. சாதியம், நாலிசம், பாசிசம், கம்யூனிசம் என பலவகையான கொள்கைகளின் கீழ், கொடிய அடக்குமுறைகளும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் மனித அழிப்புக்களும் இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றன. இத்தகைய கொடுங்கனிலிருந்து மனித சமூகங்கள் பெற்ற விடுதலையானது, இந்தக் கொள்கைகளை நிராகரிப்பதிலிருந்துதான் தொடங்கியது. சாதி

யத்தை நிராகரித்து, அதற்கு எதிராகப் போராடி வருவதன் விளைவாகத் தான், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் தமது உரிமைகளைப் படிப்படியாகப் பெற்று வருகின்றன. நாஸிசக் கொள்கையை நிராகரித்து, அதற்கு எதிராக உறுதியாகப் போராடியதன் காரணமாகத்தான், ஹிட்லரின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து உலக நாடுகள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொண்டன.

இந்தவகையில் ஒரு ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையாக எழுந்திருக்கின்ற ஜனநாயகம் என்ற கொள்கையை நிராகரிப்பதும் அதற்கு எதிராகப் போராடுவதும் அவசியமாகின்றது. இதற்கான முதல் நிபந்தனையாக, ஜனநாயகம் என்ற அரசியல் முறைமையில் உள்ளடங்கியுள்ள வெள்ளை-கிறிஸ்தவ சாரத்தைப் புரிந்து கொள்வதும் ஜனநாயக அரசியல் முறைமைக்கு மாற்றமாக தமக்கென சொந்த அரசியல் முறைமைகளை உருவாக்கிக் கொள்வதும் ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் உரிய கடப்பாடாக இருக்கின்றது. சிந்தனை ரீதியாகவும் செயற்பாட்டு ரீதியாகவும் பிரக்ஞை பூர்வமாக செயற்படாமல், ஏற்கனவே தரப்பட்டுள்ள கொள்கைகளையும் முடிவுகளையும் ஏற்று, பிரதிபண்ணுபவர்களாகவும் பின்பற்றுபவர்களாகவும் இருக்கும்வரை, தமது சொந்தப் பாதையில் ஓர் அடிகூட தம்மால் முன் செல்ல முடியாது என்பதை ஒவ்வொருவரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சிந்திக்கும் திறனும் கடமையும் குறிப்பிட்ட சில சமூகங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானவை என்ற பின்செல்லும் நிலையிலிருந்து ஒவ்வொரு சமூகமும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்வது இனி அவசியமாகின்றது.

இறுதியாக ஒரு சிறு உதாரணம். உங்களிடம் சொந்தமாக ஒரு நிலம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்நிலம் நெற்செய்கைக்கே உகந்தது. அதனால் அந்நிலத்தில் சந்ததி சந்ததியாக நெல் பயிரிட்டு வருகின்றீர்கள். இப்போது வேறொரு பகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு நபர் உங்களிடம் வந்து, தாங்கள் தமது நிலங்களில் கோதுமை பயிரிடுவதாகவும் அது நல்ல விளைச்சலைத் தருவதாகவும் அதனால் உங்கள் நிலங்களிலும் நீங்கள் கோதுமை பயிரிட வேண்டும் என்றும் உங்களிடம் கூறுகிறார். மேலும் நீங்கள் கோதுமை பயிரிடாதபட்சத்தில், உங்கள் நிலத்தை உங்களிடம் இருந்து பறித்து, கோதுமை பயிரிட விரும்புகின்ற வேறு ஒருவருக்கு அந்த நிலத்தை வழங்க வேண்டும் என்ற தங்கள் பகுதியில் சட்டமியற்றி இருப்பதாகவும் அவர் கூறுகின்றார்.

இத்தகைய ஒரு சூழலில் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அவரின் கட்டளைப்படி உங்கள் நிலத்தில் கோதுமை பயிரிட்டு, உங்கள் நிலத்தையும் உங்கள் வாழ்க்கையையும் பாழடித்துக் கொள்வீர்களா? அல்லது அவ்வாறு செய்ய முடியாது என்று அந்த நபரிடம் கூறுவீர்களா? அப்படிக்கூறுவதால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்து விடுமா? ஏனெனில், எல்லா நிலங்களிலும் கோதுமை பயிரிட வேண்டும் என்று அவர்கள் சட்டமாக்கியிருப்பதால், நிச்சயம் அவர் இந்த சட்டத்தின் அடிப்படையில், தனது பகுதியைச் சேர்ந்த பிற நபர்களினதும் உதவியைப் பெற்று, உங்களை கோதுமை பயிரிடச் செய்வதற்கோ அல்லது உங்கள் நிலத்தைப் பறிப்பதற்கோ நிச்சயம் முயற்சிப்பார். இந்தச் சட்டம் நீடிக்கும்வரை, உங்கள் நிலம் பறிக்கப்படுவதையோ அல்லது அதில் கோதுமை பயிரிடப்படுவதையோ உங்களால் தடுக்க முடியாது.

இந்நிலையில் நீங்கள் உங்கள் நிலத்தைப் பாதுகாத்து, அதில் தொடர்ந்தும் நெல் பயிரிட விரும்பினால், கோதுமை என்பது வேறு பிரதேசத்திற்குரிய பயிர் என்பதையும் அது உங்கள் நிலத்தில் பயிரிடுவதற்கு உகந்ததல்ல என்பதையும் கொள்கை ரீதியாகவும் ஆதாரபூர்வமாகவும் நீங்கள் நிறுவ வேண்டும். இதனூடாக கோதுமை பயிரிடுபவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டமானது, உங்கள் பிரதேசங்களுக்கு ஏற்புடையதல்ல என்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க வேண்டும். இத்தகைய நிரூபணம்தான், கோதுமை பயிரிடுபவர்களின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து உங்களையும் உங்கள் போன்றோரையும் நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்கின்ற கருத்தியல் சாதனமாக அமையும்.

பின்னிணைப்பு

மத்திய கிழக்கெங்கும் மகத்தான மக்கள் எழுச்சிகளை இப்பொழுது நாம் கண்டு கொண்டிருக்கின்றோம். பல்லாண்டுகளாக தனி நபர்களின் ஆட்சிகளின் கீழ் வாழ்ந்து வந்திருந்த இம்மக்கள், இப்போது ஒரே நாளில் அந்த ஆட்சிகளுக்கு எதிராகத் திரண்டிருக்கின்ற வரலாற்று அதிசயம் நம்முன்னே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. தளரா உறுதியுடனும் எத்தகைய இழப்புக்களையும் எதிர்கொள்ளும் துணிவுடனும் முடிவை நோக்கிய முழுமுயற்சியுடனும் நாட்கணக்கில் தங்கள் போராட்டங்களைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அந்த மக்களை உலகம்

வியப்புடன் விழியுயர்த்திப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சிறுவர்கள் தொடக்கம் வயோதிபர்கள் வரையும் ஆண்களும் பெண்களுமாகவும் அசையா நம்பிக்கையுடன் இரவு, பகலாக தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த முஸ்லிம்கள் உண்மையான மக்கள் எழுச்சியின் வரைவிலக்கணங்களாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். மதநம்பிக்கையும் கட்டுக்கோப்பும் ஒழுக்கமும் வழிந்தொழுகுகின்ற, இம்மியேனும் வரம்புமீறாத இந்தப் புரட்சிகர எழுச்சிகளின் காட்சிப் படிமங்கள், இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளின் மகோன்னதங்களை துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகின்ற சாட்சிகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

ஜனநாயகம் பற்றிய இந்த நூலில், அரபு முஸ்லிம்களிடையே கிளர்ந்திருக்கின்ற இந்த எழுச்சிகளைப் பற்றிய ஓர் அழுத்தமான மதிப்பீட்டை முன்வைப்பது பொருத்தமன்றதாக மட்டுமின்றி, அவசியமானதாகவும் இருக்கின்றது. ஏனெனில், இந்த மகத்தான எழுச்சிகளை, ஜனநாயக ஆதரவுப் போராட்டங்களாக (Pro-Democracy) பிரச்சாரப்படுத்துகின்ற போக்கும் முனைப்பும் தீவிரம் பெற்றிருக்கின்றன. மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ ஜனநாயக அரசுகள் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திராதவகையில், அரபு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற இந்த எழுச்சிகளால் அவை முற்றாக நிலைகுலைந்து போயுள்ளன. தமது சக்திமிக்க புலனாய்வு வலைப்பின்னல்களின் பார்வைகளில் சிறிதும் சிக்காது, ஒரேநாளில் விண்ணுயரக் கிளர்ந்துவிட்ட இந்த மக்கள் எழுச்சிகளினால் மேற்கத்தைய அரசுகள் வாயடைத்துப் போயுள்ளன. தமது சிறு விரல் பதிவுகள்கூட படாமல் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த புரட்சிகளின் வலிமை கண்டு அவை விக்கித்துப் போயுள்ளன. இதுவரை காலமும் தமது ஆதரவைப் பெற்றும் தம்மால் போஷிக்கப்பட்டும் வந்திருக்கின்ற, செல்வாக்குமிக்க தலைவர்கள் என போற்றப்பட்ட இந்த நாடுகளின் தலைவர்கள் ஒரே இரவிற்குள் வீழ்த்தப்பட்டு விட்ட நிலையைக் கண்டு மேற்கத்தைய அரசுகள் தடுமாறிப் போயுள்ளன.

இத்தகைய சூழலில் தங்களின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற அரபுலகின் அரசியல் எழுச்சிகளை, 'ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டம்' என அடையாளப்படுத்துவதினூடாக அந்த நாடுகளையும் மக்களையும் மீண்டும் தங்கள் பிடிக்குள் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளில் மேற்கின் அதிகார வர்க்கங்கள் தீவிரமாக இறங்கியுள்ளன.

தமொறிப் போயுள்ள மேற்கத்தைய அரசியல் தலைவர்களின் உதடுகள் வெளிப்படுத்துகின்ற அவதானமான வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும், இந்த மக்கள் எழுச்சிகளை எவ்வாறு தமது பிடிக்குள் கொண்டு வரலாம் என்ற ஆழ்ந்த சிந்திப்பின் உதிர்ப்புகளாக அமைந்திருக்கின்றன. நனையும் ஆடுகளின் மீதான ஓநாய்த்தன அநுதாபத்தை ஒத்த, மேற்கத்தைய தலைவர்களின் வார்த்தைகளின் பின்னே, அரபு முஸ்லிம்களின் எழுச்சிகளை எவ்வாறு தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரலாம் என்ற இழி முனைப்பு ஆழமாக இழையோடுவதை அவதானிக்கலாம்.

புகழ்மிக்க நைல்நதியின் அகன்ற கரைகளில், 18 நாட்களாக நிகழ்ந்தேறிய மகத்தான புரட்சியையும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வோர் அரபு நாடாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற எழுச்சிகளையும் ஒருமுறை கூர்ந்து பாருங்கள். அந்த மக்களின் நெஞ்சங்களில் இருந்து பிறக்கின்ற உணர்ச்சி மிக்க வார்த்தைகளிலோ அல்லது அவர்கள் உறுதியுடன் ஏந்தியிருக்கின்ற பதாகைகளிலோ 'ஜனநாயகம்' என்ற சொல் எங்காவது ஒலிக்கின்றதா, தென்படுகின்றதா என்று தேடிப் பாருங்கள். அத்தகைய எந்த ஒரு வெளிப்பாட்டையும் நீங்கள் காணமாட்டீர்கள். தமது உதிரத்தையும் உயிர்களையும் இழந்து, உணர்ச்சிகளின் உச்சக் குவியலில் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த மக்கள் அறவே வெளிப்படுத்தாத 'ஜனநாயகம்' என்ற கோரிக்கையை, மேற்கத்தைய தலைவர்களும் ஊடகங்களும் உயர்த்திப் பிடிப்பதன் பின்னே, ஒரு திட்டமிட்ட அரசியல் சூழ்ச்சி இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த சூழ்ச்சி, அடிப்படையில் இரண்டு நோக்கங்களைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. ஒன்று, அரபு முஸ்லிம்களின் அரசியல் எழுச்சியை ஜனநாயகத்திற்காக அந்த மக்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடு என வரையறுப்பதினூடாக, அந்த எழுச்சியை தமது அரசியல் கொழுக்கிக்குள் சிக்க வைத்தல். அதாவது, ஒரு குறுகிய காலத்திற்குள் அல்லது குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் 'ஜனநாயக முறைமை' என்ற நடைமுறைகளுக்கூடாக இந்த நாடுகளில் எல்லாம் தமக்கு விசுவாசமாக செயற்படக் கூடிய நபர்களை அதிகாரத்திற்குக் கொண்டு வருதல். இரண்டு, அரபு முஸ்லிம்களின் இந்த எழுச்சியை, 'ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டம்' என, தமது சொந்த வெள்ளை-கிறிஸ்தவ மக்களிடையே பிரச்சாரப்படுத்துவதினூடாக, இந்த நாடுகளில் தாம் மேற்கொள்ளக்கூடிய தலையீடுகளுக்கான ஆதரவை தமது மக்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளல். இந்தத் தலையீடு என்பது,

மனிதாபிமான உதவி என்பதிலிருந்து இராணுவ ரீதியிலான ஆக்கிரமிப்பு என பல வடிவங்களில் இடம்பெறக்கூடும் என்ற சாத்தியத்தை, தற்போதைய நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தெளிவாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. (மனிதாபிமான நடவடிக்கை என்ற கோஷத்தின் கீழ் லிபியாவின் மீது மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ நாடுகள் ஏற்கனவே தமது தாக்குதல் களை ஆரம்பித்து விட்டன. இந்தத் தாக்குதல்களை, 'சிலுவை யுத்தங்க ளுடன்' ஒப்பிட்டுக் கண்டித்துள்ள ரஷ்யப் பிரதமரின் கருத்து ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது. லிபியா மீதான தாக்குதல்களில் பங்கேற்றுள்ள நாடு களைப் பாருங்கள்! எந்த நாடுகள் சிலுவை யுத்தங்களில் முக்கிய பங் காற்றினவோ, அதே நாடுகள்தான் இந்தத் தாக்குதல்களையும் நடத்து கின்றன. அதே பிரான்ஸ்தான் இந்த நவீன சிலுவை யுத்தத்திலும் தலைமைப் பாத்திரம் ஏற்றிருக்கின்றது!)

மேற்கத்தைய அரசுகளின் இத்தகைய சூழ்ச்சிகளில் இருந்து அரபுலகம் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றது. உலக அரசியல் வரலாற்றில் பொன்னொழுத்துக்களால் ஆழப் பொறிக் கப்படப் போகின்ற தமது எழுச்சிகளும் புரட்சிகளும் வெள்ளைக் கிறிஸ்தவர்களின் அரசியல் வடிவமான ஜனநாயகத்தை தமது நாடுகளில் நிலைநாட்டுவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டவை அல்ல என்ற உண்மையை இவர்கள் உறுதியாக நிரூபிக்க வேண்டும். ஏற்கனவே மேற்கத்தைய அரசுகள் ஆப்கானிஸ்தானிலும் ஈராக்கிலும் நடைமுறைப்படுத்த முயற் சிக்கின்ற 'ஜனநாயகமானது', ஊழல்களையும் மோசடிகளையும் அழிவையும் தவிர வேறு எதையும் அந்த மக்களுக்கு தரவில்லை என்ற எதார்த்தமானது ஆழமான படிப்பினையாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஆப்கானிஸ்தானை ஆக்கிரமித்த அடுத்த கணத்தில், ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் இந்த வெள்ளை-கிறிஸ்தவ ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், அங்கு உலக அழகுராணிப் போட்டியை நடத்தினார்கள் என்ற உண்மையானது, ஜனநாயகம் என்பதன் மூலம் முஸ்லிம் நாடுகளில் இவர்கள் எதை நிறுவ முயற்சிக்கின்றார்கள் என்பதை புரிந்து கொள்ளப் போதுமானது. இஸ்லாமிய நெறிமுறைகள் மீதும் வாழ்க்கைமுறைகள் மீதும் இவர்கள் கொண்டிருக்கின்ற பகைமையும் வெறுப்பும் முஸ்லிம் நாடுகளில், மீள முடியாத கலாசார சீர்குலைவை ஏற்படுத்துவதையே இலக்காகக் கொண்டிருக்கின்றன.

நேற்றுவரை அரபுலகின் சிறந்த தாராளவாத நாடாகவும் மேற்கத்தைய கலாச்சாரத்தை சிறப்பாகப் பின்பற்றுகின்ற நாடாகவும் புகழ்ப்பட்ட அதே எகிப்தில்தான் புகழ்மிக்க இந்த வரலாற்று எழுச்சியும் புரட்சியும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மேற்கத்தைய வாழ்க்கைமுறை, மேற்கத்தைய கல்வி, மேற்கத்தைய நாகரிகம் என்பவற்றைக் கொண்டிருந்ததோடு, மேற்கத்தைய உல்லாசப் பயணிகளின் சொர்க்கபுரியாகவும் அசிங்கமான வயிறு குலுக்கல் நடனத்தின் (Belly Dance) உறைவிடமாகவும் திகழ்ந்த அதே எகிப்தில்தான் இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அவ்வாறாயின், எகிப்திய முஸ்லிம்கள் இன்னும் எந்தவிதமான ஜனநாயகத்தை எதிர்பார்த்து இந்த புரட்சியை நிகழ்த்தியிருக்கின்றார்கள்? ஹோஸ்னி முபாறக் என்ற ஒரு தனிநபர் தம்மை தொடர்ந்தும் ஆட்சி செய்யாமல், அவரைப் போன்ற பலர் ஒருவர் பின் ஒருவராக, குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிகளில் தம்மை ஆள வேண்டும் என்ற விருப்பார்வத்தின் விளைவாக இந்தப் புரட்சியை அவர்கள் நடத்தியிருக்கின்றார்களா? அல்லது வயிறு குலுக்கல் நடனத்தை தேசிய நடனமாக மாற்றி, அனைத்து எகிப்திய பெண்களுக்கும் அதைக் கட்டாயமாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தியிருக்கின்றார்களா? அமெரிக்கா தலைமையிலான கூட்டுப் படைகள் ஆப்கானிஸ்தானைக் கைப்பற்றியதும் முதன் முதலாக பெற்றுக் கொடுத்த 'மகத்தான கலாசார உரிமையான', உலக அழகு ராணிப் போட்டி நிகழ்வைப் போன்று, எகிப்திலும் 'வயிறு குலுக்கல்' நடனத்தை பகிரங்கமாக, புரட்சிச் சதுக்கத்தில் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் இந்தப் புரட்சிக்கான அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்திருக்கின்றதா?

அரபு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் கிளர்ந்திருக்கின்ற இந்தப் புரட்சிகர உணர்வுகளுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் பின்னே உறைந்திருக்கின்ற உண்மைக் காரணங்கள் சரியாக அடையாளம் காணப்பட வேண்டும். மேற்கத்தைய நாடுகளின் அரசியல் செல்வாக்கும் ஊடக ஆக்கிரமிப்பும் இந்த உண்மையைக் கண்டு கொள்ளாமல் தடுப்பதில் கவனமாகச் செயற்படுகின்றன. பல்லாண்டுகளாக தம்மை ஆட்சி செய்த தனிநபர்களின் மீதான வெறுப்பினாலோ அல்லது தமக்கு விருப்பமான ஆட்சியாளர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கான ஆர்வத்தின் விளைவாகவோ அல்லது தடையற்ற தனிமனித சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ கிளர்ந்திருக்கின்ற எழுச்சிகளாக இவற்றைக் குறுக்கிவிடக்

கூடாது. இந்தப் போராட்டங்கள், தனிநபர் ஆட்சிக்கு எதிரான உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருக்கின்ற அதேநேரத்தில், எந்த ஒரு தனிநபரையும் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாவில்லை என்ற உண்மை ஆழ்ந்த கவனத்திற்குட்பட வேண்டும். எந்தத் தனிநபரோ அல்லது எந்தத் தலைவரோ இந்தப் போராட்டங்கள் எவற்றிலும் மக்களை தலைமை தாங்கவில்லை; மக்களுக்குக் கட்டளையிடவில்லை. மாறாக, மக்கள் தாமாகவே போராடினார்கள், போராடுகின்றார்கள். வரலாற்றில் எங்குமே, தலைமையற்ற இத்தகைய ஒரு போராட்டத்தை, தலைமையில்லாமலே வெற்றி பெற்ற ஒரு போராட்டத்தை நாம் காண முடியாது. இவ்வாறு வரலாற்றில் முன்னுதாரணமற்ற வகையில் நடந்தேறியிருக்கின்ற, நடந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்த புரட்சிகள், தமக்கான அரசியல் முறைமையையும்கூட, வரலாற்றின் முன்னுதாரணமற்ற வகையில் உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன. அவ்வாறு அந்த மக்களால் உருவாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும்.

தனிநபர் தலைமை இல்லை என்பது, இந்தப் போராட்டங்களின் பலவீனமாக விவாதிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், இத்தகைய தலைமை இல்லாதிருப்பது என்பது பலவீனமல்ல. மாறாக, தலைமையற்ற இந்த நிலைதான் இந்தப் போராட்டங்களின் பலமாக இருக்கின்றது. ஹொஸ்னி முபாறக் போன்றவர்களிடமிருந்து மட்டுமல்ல, எல்லாவிதமான தனிநபர்களின் பிடிக்குள் இருந்தும் மக்கள் தம்மை நிரந்தரமாக விடுவித்துக் கொள்வதற்கான ஒரு மகத்தான தொடக்கமாக இது அமைந்திருக்கின்றது. தலைவர்களினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்ற மக்களாக இல்லாமல், மக்களினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்ற தலைவர்கள் உருவாவதற்கான ஓர் எழுச்சிமிக்க புதிய தொடக்கமாக இந்த புரட்சிகள் அமைந்திருக்கின்றன. முஸ்லிம் அறிஞர்களும் தலைவர்களும் தீவிரமாக சிந்திக்க வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டத்தை இந்தப் புரட்சிகள் திறந்து விட்டுள்ளன. மத்திய கிழக்கையும் ஆபிரிக்காவையும் சூழ்ந்து கிளம்பியிருக்கின்ற இந்த அரசியல் குறாவளி இறுதியாக ஓய்வடையும்போது, இந்த இரு பிராந்திய நாடுகள் மட்டுமின்றி, முழு உலகமுமே புதிய அரசியல் முறைமையை தரிசிக்கின்ற சூழல் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

அரபு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இன்று கிளர்ந்திருக்கின்ற இந்தப் புரட்சிகள், மேற்கத்தைய வெள்ளை-கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு ஒரு

தெளிவான செய்தியை சொல்லியிருக்கின்றன. அதாவது, ஜனநாயக அரசியல் முறைமைக்குள் இதுவரை சாத்தியப்பட்டிராத அளவுக்கு மிகப் பாரிய வெற்றிகள், ஜனநாயக முறைமைக்கு வெளியே சாத்தியமாகியிருக்கின்றன என்ற செய்தி இந்தப் புரட்சிகள் மூலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் எந்தவொரு மேற்கத்தைய சமூகமாவது, தமது உரிமைக்காக, தமது கோரிக்கைக்காக தமது அரசியல் தலைமையை எதிர்த்து இறுதிவரை போராடியிருக்கின்றதா? அத்தகைய போராட்டத்தில் எந்தவொரு மேற்கத்தைய சமூகமாவது இறுதி வெற்றி! அடைந்திருக்கின்றதா? ஈராக்கின் மீதான ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து, அமெரிக்காவிலும் பிரிட்டனிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினார்களே, அந்த ஆர்ப்பாட்டங்களினால் அவர்கள் எண்ணியதைச் சாதிக்க முடிந்ததா? அந்தப் போராட்டங்களை இறுதிவரை நடத்தி, தமது ஆட்சியாளர்கள், ஈராக் மீது ஆக்கிரமிப்பு நடத்துவதை அவர்களால் தடுக்க முடிந்ததா? இப்போது, போர்த்துக்கல், அமெரிக்கா, இத்தாலி என பல்வேறு நாடுகளில் பொருளாதார கோரிக்கைகளை முன்வைத்தும் வேறு பல காரணங்களுக்காகவும் போராட்டங்கள் நடத்தப்படுகின்றனவே, இவை எப்போதாவது இறுதிவரை முன்னெடுக்கப்பட்டு, ஓர் உறுதியான முடிவை, வெற்றியைப் பெற்றிருக்கின்றதா? இவற்றில் எதுவும் நடந்திராத நிலையில், மேற்கத்தைய சமூகங்கள் தமது ஜனநாயக உரிமைகளுக்காக நடத்திய போராட்டங்களுக்கான அர்த்தம்தான் என்ன?

மேற்கத்தைய சமூகங்கள் முன்னெடுக்கின்ற போராட்டங்களும் அரேபிய சமூகங்கள் முன்னெடுத்திருக்கின்ற போராட்டங்களும் அடிப்படையில் வெவ்வேறானவை என ஒருவர் வாதிட முடியும். அதாவது, மேற்கத்தைய சமூகங்கள் தமது பொருளாதார மற்றும் பிற அடிப்படை உரிமைகளுக்காக போராடுகின்றார்கள். ஆனால், அரேபிய சமூகங்களோ தமது அரசியல் தலைமைகளுக்கு எதிராகப் போராடுகின்றார்கள். இதனால், இதுவரை காலமும் தமது உரிமைகளை முற்றாக மறுத்து வந்த இந்தத் தலைமைகளை அதிகாரத்தில் இருந்து வெளியேற்றுவது அவர்களுக்கு அவசியமானதாக இருக்கின்றது. எனவே அவர்களின் போராட்டம் இறுதிவரை முன்னெடுக்கப்பட்டு, ஒரு முடிவை எட்டுகின்றது என இவர்கள் வாதிடமுடியும். ஆனால், இத்தகைய வாதம் பலவீனமானது மட்டுமல்ல; தவறானதும் கூட. ஏனெனில், உரிமை

என்றவகையில் எல்லா உரிமைகளுமே முக்கியத்துவமிக்கவைதான்; ஒன்றுக்கொன்று சமமானவைதான். ஓர் அரசியல் உரிமை எந்தளவு முக்கியத்துவமுள்ளதோ, அதேயளவுக்கு பொருளாதார உரிமையும் கலாசார உரிமையும் கருத்தியல் உரிமையும் முக்கியத்துவமானவைதாம். ஒரு சமூகம், தம்மை அடக்கி வைத்திருக்கின்ற தமது அரசியல் தலைமைக்கு எதிராக போராடுவது எந்தளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றதோ, அதேஅளவுக்கு தமது பொருளாதார நலன்களுக்கு எதிராக செயற்படுகின்ற தமது தலைமைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றது. தம்மை அடக்குகின்ற அரசியல் தலைமைகள் தமது உரிமைகளைத் தருவதற்கு மறுக்கின்ற நிலையில், அந்தத் தலைமையையே அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்றுவது அவசியமாகின்றதென்றால், தமது பொருளாதார நலன்களுக்கு எதிராக செயற்படுகின்ற ஓர் அரசியல் தலைமையை அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்த்துவதும் அவசியமானதுதான். அடுத்த தேர்தலில், ஐனநாயக ரீதியான வாக்களிப்பின் மூலமாக அவர்களைத் தோற்கடிக்க முடியும் என்று கூறுவது எத்தனை தூரம் தர்க்கப் பொருத்தமானது? தம்மை அரசியல் ரீதியாக அடக்கி வைத்த ஒரு தலைமையை அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்த்துவதற்கு, எகிப்திய மக்களுக்கு பதினெட்டு நாட்கள் போதுமென்றால், தமது பொருளாதார உரிமைகளை மறுக்கின்ற ஒரு தலைமையை அதிகாரத்தில் இருந்து வீழ்த்துவதற்கு பாதிக்கப்பட்ட அந்த மக்கள் ஐந்து வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமா?

ஒரு தெளிவான அரசியல் சார்ந்த உதாரணத்தைப் பார்ப்போம். ஈராக் மீதான ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் மக்கள் முன்னெடுத்த போராட்டங்களுக்கு ஒரு சிறு அக்கறையைக் கூட வெளிப்படுத்தாமல், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முடிவையும் அலட்சியப்படுத்தி விட்டு, அந்த நாட்டை ஆக்கிரமித்து, அங்கு பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் பலியாக்கப்படுவதற்கும் ஊனமாக்கப்படுவதற்கும் அவ்விரு நாடுகளின் தலைமைகளே காரணமாக அமைந்திருந்தன. இந்நிலையில் இந்தத் தலைமைகளுக்கு எதிராக அந்த நாடுகளின் மக்களினால் சாதிக்க முடிந்தது என்ன? உயிரிழப்பும் ஊனமடைதலும் தமக்கு நிகழ்ந்தால் மட்டும்தான் அவற்றுக்கு எதிராகப் போராடுவது அவசியமாகுமா? தமது படைகளின் பிரசன்னம் எண்ணற்ற அழிவுகளுக்கு காரணமாகியிருக்கின்ற நிலையில் அதற்கு எதிராகப் போராடுவதும் ஓர் உறுதியான

முடிவை அடைவதும் அவசியமானவை இல்லையா? ஈராக் மீதான ஆக்கிரமிப்பை முன்னின்று நடத்திய இரு நாட்டுத் தலைவர்களும் இப்போது அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டுவிட்ட நிலையில், ஈராக் மீதான ஆக்கிரமிப்பு முற்றுப்பெற்று விட்டதா? ஈராக் மீதான ஆக்கிரமிப்பு தவறானது என்று அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் மக்கள் கருதியதால்தானே அந்த ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினார்கள்! அவ்வாறாயின், அவர்கள் ஏன் தமது ஆர்ப்பாட்டங்களை எவ்வித வெற்றியும் கிடைக்காத நிலையில் இடையில் நிறுத்தினார்கள்? ஒரு விடயம் தவறானது என சமூக அளவில் உணரப்படும்போது, அதைக் கைவிடுவதுதானே ஜனநாயக முறைமையாகும். அவ்வாறு தவறு செய்கின்ற ஓர் அரசு அதை கைவிட மறுக்கின்றபோதும் அந்தத் தவறைத் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்கின்றபோதும் அதற்கு எதிராக இறுதிவரை போராடி அத்தகைய தவறை அகற்றுவதுதானே 'உண்மையான' ஜனநாயகமாக இருக்க முடியும்! ஆனால் மேற்கத்தைய சமூகங்களைப் பொறுத்தவரை மிகப் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில், அவர்களின் போராட்டம் என்பது வெறுமனே ஒரு அடையாள எதிர்ப்பு என்ற எல்லைக்குள் முடங்கி விடுவதாகவே அமைந்து விடுகின்றது. தம்மால் 'ஜனநாயக' ரீதியாகத் தெரிவு செய்யப்படாதவர்களாகவும் அசைக்க முடியாத அதிகாரங்கள் கொண்டவர்களாகவும் இருந்த தமது தலைமைகளுக்கு எதிராக இறுதிவரை போராடி, அவர்களை அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்றுவதற்கு அரேபிய மக்களினால் முடிந்திருக்கின்ற தென்றால், தம்மால் ஜனநாயக ரீதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட, தமக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டிய கடப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்ற தமது தலைமைகளுக்கு எதிராகப் போராடி, தமது கோரிக்கைகளை வென்று கொள்வதற்கு மேற்கத்தைய சமூகங்களினால் முடியாதிருப்பதற்கான காரணங்கள் என்ன?

மக்கள் தமது உரிமைகளை வென்று கொள்வதற்கான உச்சபட்ச வாய்ப்புக்களை ஜனநாயக முறைமை வழங்கியிருக்கின்றது என்ற பிரச்சாரம் உண்மையாக இருந்திருப்பின், மேற்கத்தைய சமூகங்கள், தாங்கள் முன்னெடுக்கின்ற ஒவ்வொரு போராட்டத்திலும் இறுதி வெற்றியைப் பெற்றிருப்பார்கள். ஆனால் இன்றுவரை அவ்வாறு நிகழவில்லை என்ற உண்மையானது, இந்தப் பிரச்சாரத்தின் போலித்தனத்தை, பொய்மையை தோலுரித்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

'ஜனநாயக முறைமையற்ற' சமூகங்கள் தமது உரிமைகளை வென்றெடுப்ப தற்காக, இறுதிவரை போராடி, அவற்றை வென்று கொள்வதையும் பூரண ஜனநாயகத்தை அனுபவிக்கின்ற தம்மால் சிறு உரிமைளைக் கூட வென்று கொள்ள முடியவில்லை என்ற எதார்த்தத்தையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளும்போதுதான், தாம் உருவாக்கியுள்ள ஜனநாயக முறைமையானது தமக்குக்கூட பொருத்தமானது அல்ல என்ற உண்மையை மேற்கத்தைய சமூகங்கள் உணர்ந்து கொள்ளும் நிலை உருவாகும்.

அரேபிய சமூகங்கள் மத்தியில் தற்போது கிளர்ந்துள்ள வெகுஜனப் போராட்டமானது, மேற்கத்தை அறிஞர்கள் இதுவரை முன்வைத்து வந்திருக்கின்ற பல்வேறு அரசியல் கோட்பாடுகளின் நடைமுறை நிரூபண மாக அமைந்திருக்கின்றது. 'அரசு உலர்ந்து, உதிர்ந்து போதல்', 'அரசற்ற சமூக முறைமை', 'கட்சியற்ற புரட்சி', 'அமைப்பற்ற கிளர்ச்சி', 'விளிம்பு நிலை மக்களின் அதிகாரம்...' என வெவ்வேறு மேற்கத்தைய அறிஞர் களினால் முன்வைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்ற அத்தனை கோட்பாடு களினதும் எதிர்பார்ப்புக்களினதும் சங்கமமாக அரேபிய மக்களின் இந்த எழுச்சிகள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்தவகையில் இந்த எழுச்சிகள் தொடர்பான, முறையான ஆய்வுகளை முன்னெடுப்பதோடு, இவை குறித்து தமது சமூகங்கள் மத்தியில் தெளிவுபடுத்துவதும் இவற்றுக்கான மேற்கத்தைய மக்களின் ஆதரவை பெற்றுக் கொடுப்பதும் மேற்கத்தைய அறிஞர்களின் வரலாற்றுக் கடமையாக இருக்கின்றது. தாயின் வயிற்றிலிருந்து இப்போதுதான் வெளிவந்திருக்கின்ற ஒரு பச்சை சிசுவின் நிலையில் அரேபிய சமூகங்களின் எழுச்சி அமைந்திருக்கின்றது. இந்த சிசுவை அழித்துவிட வேண்டும் அல்லது தமது விருப்பத்திற்கேற்ப இதை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற இழிவான நோக்கத்தில் உள்ளூர் அதிகா ரப் பிரிவினர்களும் மேற்கத்தைய அரசுகளும் கடுமையாக முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த ஓநாய்களின் பிடியிலிருந்து அரேபிய சமூகங்களின் புரட்சிக் குழந்தை காப்பாற்றப்பட வேண்டும்; அது என்றென்றைக்குமாக பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இந்த மகத்தான வரலாற்றுப் பணியைப் புரிந்து கொண்டு, அதற்கான தமது பங்களிப்பை, மேற்கத்தை அறிஞர்களும் மக்களும் வழங்குவார்கள் என்று நம்புவோம்!

நூலாசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்:

- சோனக தேசம்
(இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக, அரசியல் ஆய்வு நூல்)
- இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம்
(இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம், வரலாறு குறித்த ஆய்வு நூல்)
- இங்ஙனயும் ஒரு மஹ்சர்
(சோனக மொழியில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஜனநாயகம் ஏன் கம்யூனிஸத்தை எதிர்த்தது? ஏன் இன்று
 முஸ்லிம் உலகின் மீது தனது கெடுபிடிகளை
 தீவிரப்படுத்துகின்றது என்பதை ஆராய்ந்தால் கிறிஸ்தவ
 கருத்தியலுக்கும் அது சார்ந்த மேற்கு நலன்களுக்கும்
 உலகில் மாற்றீடொன்று உருவாகி செல்வாக்கு
 பெற்றுவிடக்கூடாது என்பதே பின்புலத்திருக்கும்
 மறைவான நோக்கமாகும். இத்தகைய
 நோக்கமொன்றினால் உலகம் நன்மையடையவில்லை.
 மாறாக, அவிழ்க்க முடியாத பின்னல்களுக்குள் உலகம்
 சென்று கொண்டிருப்பதே இதன் விளைவாகும் என்பதை
 நூலாசிரியர் வரலாற்றினூடாகவும் நடைமுறை
 சான்றுகள் ஊடாகவும் நிறுவுகின்றார்.
 ஜனநாயக அரசியல் மத சார்பற்றது என்ற பொதுவான
 வாதத்தை முற்றாக மறுக்கும் நூலாசிரியர், அது கிறிஸ்தவ
 கருத்தியலைக் கொண்ட ஓர் அரசியல் முறைமை
 என்பதை நிறுவுகிறார். உண்மையில் ஜனநாயகம் பற்றிய
 ஒரு மறு பரிசீலனையை நூலாசிரியர் சிறப்பாக
 செய்திருக்கிறார் என்று எல்லா வகையிலும் கூறலாம்.

ரஷீத் ஹஜ்ஜால் அக்பர்

அமீர், இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி

விலை: 200.00